

உன்னோடு நான்

- கே.ரவி

உள்ளொடு நான்

கே. ரவி

title: unnodu naan

author: © k ravi

திரிசக்தி பிரசுர எண் : 059

நூலின் தலைப்பு : உன்னோடு நான்

நூலாசிரியர் : கே. ரவி

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2009

மொத்த பக்கங்கள் : 256

விலை : 80

பதிப்பாளர் : டாக்டர் திரிசக்தி சுந்தர்ராமன்

முதன்மை ஆசிரியர் : ரமணன்

ஆசிரியர் : பி. சுவாமிநாதன்

வடிவமைப்பு : எம். ராஜேஷ், ம. மோகன்ராஜ்

அச்சிட்டோர் : ஜெம் கிராபிக்ஸ், சென்னை-14

இந்த நூலில் பிரசுரமாகி உள்ள எந்த ஒரு பகுதியையும், பதிப்பாளரின் எழுத்துபூர்வமான முன் அனுமதி பெறாமல் எடுத்தாள்வதோ, மறுபிரசுரம் செய்வதோ, மொழியாக்கம் செய்வதோ, அச்சு மற்றும் மின்னணு ஊடகங்களில் மறுபதிப்பு செய்வதோ, காப்புரிமைச் சட்டப்படி தடை செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். அதே நேரத்தில், இந்த நூலில் இருந்து குறிப்பிட்ட பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி 'புத்தக விமரிசனம்' செய்ய ஊடகங்களுக்கு அனுமதி உண்டு.

.....
அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்:

Trisakthi Publications

A unit of Trisakti Group

Giriguja Enclave

56/21, First Avenue, Sastri Nagar,

Adyar, Chennai - 600 020.

தொலைபேசி: 044 - 4297 0800

email: trisakthipublications@trisakthi.com

“நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற் குழைத்தல்
இமைப்பொழுதும் சோரா திருத்தல் - உமைக்கினிய
மைந்தன் கணநாதன் நம்குடியை வாழ்விப்பான்
சிந்தையே இம்மூன்றும் செய்.”

- மஹாகவி சுப்ரமண்ய பாரதியார்

காணிக் கை

பாரதியின் கவிதை முழக்கத்தை நேரில் கேட்கும்
வாய்ப்பு எனக்கில்லாமல் போன குறையை ஓரளவு
நிறைவு செய்யும் வண்ணம் தன் கவிதை
முழக்கங்களாலும், கானமழையாலும் என்னைப்
பல முறை மெய்சிலிர்க்க வைத்துள்ள என் இனிய
நண்பன், கவிஞன் ரமணனுக்கு இக்கவிதைத்
தொகுதியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

- கே. ரவி

ப தி ப் பு ர

கவிஞர்களின் கவிஞர்

இதுதான் சமயம் இதயம் திறக்க
இருவிழி களிலும் தீப்பொறி பறக்கப்
பாடிக் கொண்டே ... பாடிக் கொண்டே ...
பாடிக் கொண்டே ... ஓசை யிழக்க.

இதுதான் ரவியின் வாக்குமூலம் என்று கொள்ளலாம். தான் கரைந்து தன்னைக் காணும் தறுவாயே அவரது இயல்பு. அதுதான் அவரது கவிதைகளாக ஊற்றெடுத்து வருகிறது. பனித்த கண்களும், சிரித்த முகமும் ஒருங்கே அமைந்தது அவரது குணசித்திரத்தின் விசித்திரம். எப்போதும் ஏதேனும் குறைப்பட்டுக் கொள்வோரின் மத்தியில், தான்பெற்ற இன்பங்களை, தனக்கு வாய்த்த பேறுகளை, இனிமையாகப் பாடுகிறார்:

எனக்காக எத்தனை ரதங்கள்
இசை, எழில், கவிதை எனப்பல விதங்கள்
எனக்காக எத்தனை ரதங்கள்

மனவாசலில் ஒரு மணியோசை கேட்கும்
மலரள்ளிக் கொண்டுவந்து தென்றல்வர வேற்கும் மகிழ்வோடு
சங்கீத மழையொன்று பொழியும்
மரகத விசிறிகள் மயங்கிக் குழையும்

(எனக்காக)

ரவிக்கு ஒரு பாடகர் போல் பாடவராதது. ஆனால், தேகம்

முழுக்க இசை நரம்புகளே கொண்ட அவரால் பாடாதிருக்கவே முடியாது. அவர், மெட்டுப் போடுவதில்லை. சொல்லின் மொட்டை உயிர்மூச்சால் வருடி அவிழ்க்கிறார். அங்கே கானம் தன்னை முகையவிழ்த்துக்கொள்கிறது. அவரது சொல்லுக்குள்ளே மௌனம் மட்டுமன்றி கானமும் உள்ளது. அதை அவர் அவிழ்ப்பது, உறியடிக்கும் திறமைபோல் அன்று. உயிருருகும் நேயத்தால்! கேளுங்களேன்:

ஓசைக்குள் ளேமௌனம் ஒளிந்திருப்பதை
ஒருசொல்லின் வீச்சினிலே உடைந்துவிடுவதை
நீகேட்டுக் காதலினால் நினைவிழக்கலாம்
நீஅறியா மல்கண்ணீர்த் துளிதெறிக்கலாம்

அவர், யாரோ கவிஞனைப் பற்றிச் சொல்வதைப் போல் பேசுவது தன்னிலை விளக்கமே! சொல்லின் விந்தையும், மௌனத்தின் மேன்மையும், இரண்டுக்கும் மூலமான தெய்விகமும் அவருக்கு இயல்பாகவே அத்துப்படி. அதனால்தான்,

பெருவியப்பை ஒருசொல்லின் கூர்முனையில் வைத்துப்
பேரொளியை அதற்குள்ளே போட்டடைத்து வைத்து
மறுசொல்லுக் கிடையிலொரு மௌனத்தை வைத்து
மந்திரமாய்ச் சொல்லுகிற மானிடனும் யாரு
கடவுளையே நேர்கண்டவன் - ஒரு
கவிஞனெனப் பேர்கொண்டவன்

என்கிறார்! ரவிக்கு மலர்நெஞ்சம். ஒரு புல்லின் நுனியின் மென்மையும், நுண்மையும் அவரது சித்தத்தின் சிறப்பியல்பு. அதனால்தான் அது பனித்துளியை மகுடமாகத் தாங்கி, பரிதியை விழுங்கிக் கற்றை விரிக்கிறது. இல்லையென்றால்,

யாரோ ஒருவர் ஏதோ கவிதை
எங்கோ இருந்து படித்தாலும்
நானேன் இங்கே அதிர்கின்றேன்
எங்கோ உடையும் மேகத்தின்குரல்
இங்கே கேட்ப தைப்போல்
கவிதைக் குள்நான் துடிக்கின்றேன்
எப்படிப் பாட முடியும் ?!

ரவிக்கு, துயரம் புரியும். ஆனால் காரணமே இல்லாமல் துக்கமாக இருக்கும் மனநிலையை அவரால் ஏற்க முடியாது. ஆவேசமாகச் சாடுவது அவரது இயல்பில் இல்லை. ஆனாலும், மென்மையாகக் கேட்காமல் இருக்க முடியுமா அவரால்? இதோ கேட்கிறார்:

துக்கத் துக்கொரு காரணம் இருந்தால்
தீர்க்கும் வழிநாம் தேட முடியும்
நீயே உனக்குத் துக்கம் என்றால் - உன்
நிழலே உனக்குச் சமையென்றால் ...

இந்தக் கவிஞர் ஒரு பாரதி பக்தர். பாரதியின் 'உள்ளக்
கதவைத் திறந்து உற்றுப் பார்த்த'வர். அவனை நன்கு அறிந்தவர்.
அவனது அந்தரங்கமான துன்பங்களை, தனது மனதின்
ஆழத்தில் உணர்ந்தவர். அதனால்தான், அவனுக்காகக்
கொஞ்சம் அழப் புறப்படச் சொல்கிறார் நம்மை:

அவனுக்காகக் கொஞ்சம் அழக்கூடாதா
புதைமண லில்சில விதைகள் தூவப்
புறப்பட் டானே
போகும் வழியி லெல்லாம் நெஞ்சு
மிதிபட் டானே
அதையும் மீறிச் சென்றே கனவுப்
பயிர்வைத் தானே
அதற்குத் தன்னை ஆகுதி யாக்கி
உயிர்விட் டானே....

பாருங்கள் அவரது உணர்ச்சியின் ஆழத்தை!

கடிதம் எழுதினால் பதில் போடுவதில்லையே என்று
அங்கலாய்த்த நண்பருக்கு, ஒரு கவிதையே கடிதமாக
வருகிறது:

கடிதம் எழுதும் வழக்கமில்லை
கவிதை எழுத முடியும் - வெறும்
சேதி கேட்க ஜீவன் இல்லை
தேம்பி அழத் தெரியும் - மனம்
தேம்பி அழத் தெரியும். (கடிதம்)

முடிவு கூட புலப்படாத
பாதை யிந்த வாழ்க்கை - இதில்
அன்பு நட்பு காதல் பாசம்
அளவிலாத சேர்க்கை. (கடிதம்)

ஒரு கணத்தில் உருவமெய்தி
ஒரு கணத்தில் மறையும் - மனம்
உலகம் என்றும் யுகங்கள் என்றும்
உருவங்கள் புனையும். (கடிதம்)

ரவியின் கவிதைகளைப் பற்றி எழுத முற்படும் வியர்த்தமான முயற்சியை விட்டுவிட்டு, அவர் கவிதைகளை அவர் சொல்வது போல் ஓசைநயத்தோடு சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும். ஓசையில் தனது உயிரைப் பறிகொடுத்து வாழ்கின்ற இந்தப் பாவலர் கவிஞர்களின் கவிஞர் என்றால் அதில் மிகையில்லை. ஆழக் கற்றவர். அதிர்ந்துபேசக்கூடத் தெரியாத மென்மையான சுபாவம் வாய்த்தவர். தன்னை வஞ்சித்தவருக்கும் உடனே உதவ முன்வரும் நேயம் நிறைந்த நெஞ்சினர். சற்றும் புகழ்விரும்பாத சாதாரணர். உயர்ந்த பண்புகளும், ஒழுக்கமும் வாய்த்தவர்.

மொத்தத்தில், மாமனிதர். அவர் கவிஞராகவும் இருந்து, அவர் இதயத்திலிருந்து பீரிட்டெழும் ஓசையெங்கும் அவரே நிறைந்திருக்கிறார், மென்மையாக, மலரசைவு போல, கண்ணிமைப்பைப் போல:

ஓசைஎழுப்பும் உத்வேகம்தான் - என்
 ஆசைக் கடையாளம் ஏக்கத்துக் காதாரம் - அந்த ஆதார
 சக்திக்கே ஆளாகி விட்டவனை
 நாதப் பொருளையே நம்பிக் கிடப்பவனைக்
 காது குளிரக் கேளுங்கள்
 ஓசைப் பெருவெளியில் உட்கார்ந்த படியங்கே
 உதயக் கதிரழகை உற்றுக் கவனியுங்கள்
 இதயம் வெடித்துச் சிதறுண்டு போனாலும்
 உதயக் கதிர்அழகை உற்றுக் கவனியுங்கள்
 உலகப் பரப்பே உதிர்ந்து போனாலும்
 புலனழிய வாருங்கள் புலனழிந்து போனாலும்
 புதிய வடிவங்கள் பூண்டு மகிழுங்கள்
 சிந்தை யழிந்தாலும் செவிமலர்ந்து நில்லுங்கள் வாழ்க்கைப்
 புயலென்ன செய்யுமப் போது

இவரைக் காதுகுளிரக் கேட்போம்! கலிதவிர்ப்போம்!
 கவிதையறம் பேணுவோம்! ரவியின் இனிய நண்பரும்
 அற்புதமான கவிஞருமான முனைவர் வ.வே.சு. அவர்களின்
 அழகான அணிந்துரையோடு இந்த நூலை மகிழ்ச்சியுடன்
 வெளியிடுகிறோம்.

- பதிப்பகத்தார்

வரலேவற்புரை

“24.12.2000 அன்று நடைபெற இருக்கும் பாரதி கலைக்கழக ஆண்டுவிழாவில் உன் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தே ஆக வேண்டும்” என்று திரு. பாரதி சுராஜ் அந்த மாதம் முதல் வாரத்தில் எனக்குக் கட்டளையிட்டார். மூன்றே வாரத்தில் தயாரானது, ‘உன்னோடு நான்’ முதற்பதிப்பு. முப்பது ஆண்டுகளாகப் பல துண்டுக் காகிதங்களில் எழுதி வைத்துத் தொலைந்தவை போக அகப்பட்ட கவிதைகளைத் தேர்வு செய்து, சற்று வித்தியாசமான தொகுப்புரையோடு அவசர வெளியீடாக இது வந்தது.

தன்னைத் தானே ரசித்துக் கொள்வதற்காக என்னைக் கருவியாக்கி அன்னை பெய்த அமர வரிகளின் அணிவகுப்பை ‘என் கவிதைகள்’ என்று அழைக்கவும் கூசுகிறேன்.

இந்த நூலில் இரண்டு கூறுகளாக நானே பிரிந்து நிற்கிறேன்: “நீயும் நானுமாய், ஏக போகமாய்.....”

இரண்டு கூறுகளின் இனிய உரையாடல் மூலம் இக்கவிதை உதித்த அனுபவக் களங்களை மீண்டும் ஒருவாறு உருவாக்க முயன்றுள்ளேன்.

இதில் உள்ளவை மரபுக் கவிதைகளா, புதுக்கவிதைகளா என்று எனக்கே தெரியாது. மரபுக்குப் புதுமை; புதுமைக்கு மரபு; புதிதினும் புதிது.

இந்தக் கவிதைகள் மூலம் நான் எதையும் சொல்ல முன்வரவில்லை. என்னையும், என் அனுபவங்களையும் நீங்கள் அனுபவிக்கத் தந்துள்ளேன். இந்தக் கவிதைகளே நான். இக்கவிதைகளில் பொதிந்திருக்கும் அனுபவத் தொகுப்பே நான். அவற்றைக் கடந்து 'நான்' என்று வேறெதுவும் இல்லை. எனவே ஒரு நோக்கில் இந்த நூல் என் சுயசரிதையும் கூட.

இந்த வரவேற்புரை; நண்பர் வ.வே.சு. வழங்கியுள்ள அருமையான அறிமுக உரை; இரண்டாம் பதிப்புக்கான பதிப்புரை; பொருள்நிரல்; இவை மட்டுமே முதற்பதிப்பில் இல்லாதவை. மற்றபடி, ஓரிரு பிழைத்திருத்தங்களோடு முதற்பதிப்பில் இருந்தவாறே அத்தனைக் கவிதைகளும், தொகுப்புரையும் இந்தப் பதிப்பில் அப்படியே இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்தக் கவிதைகள் புரிந்து கொள்வதற்காக அல்ல. குழந்தையைப் புரிந்து கொள்ளவா முயற்சி செய்கிறோம்? கொஞ்சிக் குலவுகிறோமே! காதலியைப் புரிந்துகொள்ளவா காதலன் முயல்கிறான்? ஆரத்தழவி அடைக்கலம் கொள்கிறானே! கொஞ்சுங்கள், குலவுங்கள், ஆரத்தழவிக் கொள்ளுங்கள்; முடிந்தால், உங்களை இழக்கத் தயாராகுங்கள். மொழித்திரை நீக்கி முகம் காட்ட முழுநிலவாய், அதோ அவள்!

“வாராய் கவிதையாம் மணிப்பெயர்க் காதலி!”

– கே. ரவி

அணிந்துரை

வானத்தில் பவனிவரும் இரவியின் கதிர்களில் எப்படி ஒளியும் வெப்பமும், நிலைமாறா நியதியாகக் காணக் கிடக்கின்றனவோ, அதே போலக் கவிதையென்ற கானத்தில் பவனி வரும் இந்த இரவியின் அற்புதச் சொற்பதங்களிலும், ஒளியும் வெப்பமும் இடைவெளியின்றி இருந்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஆம்! உண்மையின் ஒளியும், உணர்வுகளின் வெம்மையும் இந்தக் கவிதைகளில் உயிர்ச்சூட்டை ஊதிவிட்டுக் கொண்டுள்ளன. இவன் கவிதைகளுக்குள் போவதற்கு முன், இக்கவிஞனைப் பற்றிய ஒரு சில வரிகள்....

இவன் மென்மையானவன்; இரண்டு மலரிதழ்கள் இடித்துக் கொண்டாலும், இவன் இதயப் படபடப்பின் வேகம் இரண்டு மடங்காக ஏறிவிடும்; இவன் வலிமையானவன்; இரண்டு இமயங்கள் மோதித்தள்ள வந்தாலும் அரண்டு போகாமல் அமைதி காப்பவன். இவன் விட்டுக் கொடுக்கும் விசால மனம் படைத்தவன்; தன்னைத்தானே முன்னிலைப் படுத்திக் கொள்ள என்றும் விரும்பாத் தகைமை கொண்டவன்; என்றாலும் எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றிபெறும் விடாமுயற்சியாளன். இவன் கண்களை மூடிக்கொண்டே ககனத்தைக் காணக் கற்றவன்; செவிகளை மூடிக்கொண்டே உள்ளொலியோடு உரையாடக் கற்றவன்; யோகம் கற்றவன்; தாகமெடுத்த போதெல்லாம் தண்ணீருக்கு பதிலாகத் தமிழைக் குடித்தவன்; தண்டமிழ்க் கொண்டல் சிதம்பரம் சுவாமிநாதனின் அன்பு மாணவன்; கம்பன் வரிகளைத் தாளத்தோடு வாசிப்பவன்; சந்தங்களை

நேசிப்பவன்; ஷெல்லி, கீட்ச், மாயகோவ்ஸ்கி போன்ற இறவாப் புகழ் பெற்ற உலகக் கவிஞர்களின் உயரத்தை அளக்கின்ற ஆற்றல் கொண்டவன்; தத்துவத் துறையிலே பட்டங்கள் பெற்றவன்; சட்டத்துறையிலே சாதனை புரிந்துகொண்டு இருப்பவன்; அறிவியல் துறையையும் ஆளத்தெரிந்தவன்; அறிவியல் கருத்துக்களையும் நூலாக ஆக்கத் தெரிந்தவன்; பற்று வைத்துக்கொண்டே எதிலும் பற்றற்று இருப்பவன்; நிலா, வானம், காற்று, தீ, கனவு நனவென்ற மந்திரச் சொற்களைக் கேட்ட மறுகணமே சிறகுகள் இன்றிப் பறக்கக் கற்றவன்.

இயற்கையில் தன்னை இழக்கத் தெரிந்தவன்; இழக்கும்போதே இரசிக்கக் கற்றவன்; மழைப் பின்னலையும், வானத்து மின்னலையும், உருமாற்றம் செய்துகொண்டே உலா வருகின்ற மேகப் பொதிகளையும், இலைவிரல்கள் வரையும் நிழற்சித்திரங்களையும், காலைப் பனிப்போர்வையையும் மாலைச் செம்மையையும், இரவு ஏந்திவரும் கருமையென்ற அருமையான எழிலையும், தன்னை இழந்து கொண்டே இரசிக்கக் கற்றவன்.

நட்புக்காக எதையும் செய்பவன்; எனினும் இடிக்கும் துணையாய் இருக்கத் தெரிந்தவன்; இவன் இக்கால விரைவுச் சூழலுக்கு நடுவே, அமைதியைக் கொஞ்சம் அடைகாக்கத் தெரிந்தவன்; ஓடிக்கொண்டே ஓய்வெடுக்கக் கற்றவன்; வலைக்குள் இருந்துகொண்டே வலைவீசக் கற்றவன்; சுடுசொல் சொல்லாதவன்; சொன்னாலும்; சுடாமல் சொல்பவன்.

இதயம் கனத்ததால் எழுதத் தொடங்கியவன்; இதயம் உருகியதால் எழுதத் தொடங்கியவன்; இதயத்தை மறந்துவிட்டு எதையும் எழுதத் தெரியாதவன். தன்னுள் வாழும் இரசிகளை ஏமாற்றாமல் எழுதுகின்ற நாணயம் கொண்டவன்; கனத்த பிறகே உடையும் சூல்மேகம் போல், கருத்துகள் முற்றிப் பால்மணியாய் மாறிய பிறகே எழுதுகோலோடு உறவாடத் துணிபவன்.

தன்னை யாரும் புகழ்வதைக் கேட்டால் நாணம் கொள்பவன்; நாகரீகமாகத் தடுத்துப் பார்ப்பவன்... இதுபோதும்... இந்தப் புள்ளிகளை இணைத்தாலே 'இரவி' என்ற முழுமைக் கவிஞனின் முகவரி கிடைத்துவிடும். ஆம்! அது என்ன முழுமைக் கவிஞன்?... அதுவா... நல்ல கவிஞனுக்குள் நல்ல மனிதனும் இருக்கவேண்டும்... அதுதான் முழுமை; அதைத்தான் சொன்னேன்.

“உன்னோடு நான்” என்ற கவிதை நூலில் உள்ள கவிதைகளைப்

பற்றியும் நயம்பாராட்ட வேண்டும். காரணம், இந்தக் கவிஞனை அடையாளம் காட்டும் பல வரிகள் இந்நூலினுள் விரவிக் கிடக்கின்றன.

“என் சொற்களுக்குள் ஏறிக் கொள் சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன்”

எனத் தொடங்கும் இக்கவிஞன்,

“வார்த்தைகளாலொரு மஞ்சம் அமைக்கக் கட்டளை இருகின்றாய் மனமும் மனமும் தழுவிக்கொள்ள மௌனம் போதாதா?”

என்றும் கேட்கிறான்.

என்ன கவிஞனே நீ என்ன சொல்கிறாய்? சொற்கள் வேண்டுமா? வேண்டாமா? இந்த முரண்தான் இக்கவிஞன் வரிகளுக்கு அரண். கவிஞனுக்குச் சொல்லும் வேண்டும், சொல்லைக் கடந்த மோனமும் வேண்டும்; சொற்களின் தேர்வில்தான் இடையேயுள்ள மோனத்திற்கு வடிவம் கிடைக்கிறது. ஆம்! சொல்லை மட்டும் தேர்ந்தெடுப்பவன் உரைநடை பழகுகிறான்; சொல்லோடு சொல்லெடுத்து, இடையேயுள்ள மோனத்தையும் அதில் கோக்கத் தெரிந்தவனே கவிஞனாகின்றான்; இந்த மாய வித்தைப் பயிற்சியையும், முயற்சியையும்தான் மாக்கவிஞன் பாரதி, “மந்திரம் போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்” என்பான். இப்படிப் பிறப்பதுதான் ஓசை நலம். “மண்ணுலகத்து நல்லோசைகள்” என்று அவன் சொல்லியதில் இதுவும் இடம்பெறும் என்று நிச்சயம் நம்பலாம். இந்த எண்ணச் சிறப்பையெல்லாம் இவன் வரிகளிலுள்ள முரண்பாடுகள் முந்திவந்து இனம் காட்டும். இதோ:

“பெருவியப்பை ஒரு சொல்லின் கூர்முனையில் வைத்து

பேரொளியை அதற்குள்ளே போட்டடைத்து வைத்து

மறுசொல்லுக் கிடையிலொரு மௌனத்தை வைத்து

மந்திரமாய் சொல்லுகிற மானுடனும் யாரு”

என்று வினாத்தொடுத்ததுக் கவிஞனையே அதற்கு விடையாகக் காணுகிறான் கவிஞன் இரவி.

ஓசை நலத்தை ஆசையோடு அரவணைத்து அனுபவிப்பவன் இக்கவிஞன். இவன் கவிதைகளைப் படித்துப் பாருங்கள்; அவசர அவசரமாக அல்ல; கொஞ்சம் நிதானமாக... ஆம்! பொதுவாகக் கவிதைகளை எல்லாம் அப்படித்தான் படிக்க வேண்டும். கவிஞன், எழுதும்போது சொற்கள் வெள்ளமெனப் பாய்ந்து வரலாம்; ஆனால் இரசிகள் அவற்றை அதே வேகத்திலா

அனுபவிக்க முடியும்? உண்மையிலே, கவிதை எந்த அளவுக்கு வேகமாக வெளிப்படுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு அதை நிதானமாகப் படிக்க வேண்டும்... “கண்ணிலே சுவையறியும்” என்ற பாரதி வரிகளை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு சுவைத்துப் பாருங்கள். சுகம் புரியும்; கவிதையின் முகம் தெரியும்; கவிஞரின் அகம் தெரியும்; உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் யுகக்கணங்கள் சிலையாகும்.

இவன் கவிதைகளில் உள்ள நெடிலையும் குறிலையும், நீட்டியும் குறுக்கியும்தான் உச்சரிக்க வேண்டும். இலக்கண மாத்திரை அளவுகள் கூடச் சிலநேரம் அடங்காது போய்விடும். அப்போது உங்கள் அனுபவமே அச்சொற்களுக்கு அரங்கம் அமைக்கட்டும். ஓசைகுன்றிப் படித்தாலோ, நிதானமின்றிப் படித்தாலோ, ஆழமிக்க இக்கவிதைகளின் அந்தரங்கம் புரியாமல் போய்விடக் கூடும்.

இரவி ஒரு தத்துவவாதி. இவன் தத்துவங்களும் முரண்பாடுகளுக்கு இடையேதான் முகங்காட்ட முனைந்து வரும். உதாரணம் காட்டுகிறேன்.

“நீர்க்குமிழிக்குள் நினைவிழந்துபோய் நித்திரை செய்திடலாம் அங்கு நேர்ப்படுகின்ற காற்றை நமக்குக் காவல் அமர்த்திடலாம்.”

என்பான் கவிஞன். இதிலுள்ள முரண்பாடு புரிகிறதா? நீர்க்குமிழிக்குள் ஏற்கனவே சிறையிருக்கும் காற்று இவனுக்கு எப்படிக் காவலாகும்? தானே சிறைப்பட்ட ஒன்றால், இவனை எங்ஙனம் காவல் செய்ய இயலும்? எண்ணிப் பார்த்தால் இதிலும் ஒரு பொருள் உண்டு. நீர்க்குமிழிக்குள்ளே கவிஞன் தன் நினைவை இழந்து நித்திரை செய்கிறான்; நீர்க்குமிழிக்குள்ளே இவனோடு சிறைப்பட்டிருப்பது காற்று. இவனுள் சிறைப்பட்டிருப்பதும் காற்று. ஆக, ஒருவருக்கொருவர் துணை நிற்பதை இவன் காவல் என்று சொல்கிறான். ‘காவல்’, ‘துணை’ என்ற இரு சொற்களுக்கும் இங்கே புதிய பார்வை கிடைக்கிறதல்லவா? அதுமட்டுமல்ல! உள்ளே காற்று இல்லாவிட்டால் நீர்க்குமிழி ஏது? அது உடைந்துவிடும் அன்றோ? எனவே நீர்க்குமிழிக்குக் காவல் இருப்பதும் காற்று என்ற பொருளையும் இவ்வரிகள் உணர்த்துகின்றன அல்லவா?

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள் சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன் என்று, அழிவில்லாத அமர நிலைக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்ல, அறைகூவல் விடுக்கும் கவிஞன்,

“மேகங்களிலே தேகம் இழைத்து மேனி படைத்திடலாம்
மின்னலைப்போல் துள்ளித்துள்ளி வானில் குதித்திடலாம்
நிலாப்பிறையை துந்துபியாக்கி நாதம் எழுப்பிடலாம்
வானவில்லை வளைத்துக்கட்டி ஆடை நெய்திடலாம்”

என்கிறானே!

இவ்வரிகளில் உள்ள இனிய முரண்பாடுகளைக் கவனியுங்கள்;
அமரநிலை எய்த நம்மை அழைப்பவன் எந்தெந்தப் பொருளை
எல்லாம் எடுத்துக் காட்டி நம்மை ஏய்க்கிறான்!

கணத்துக்குக் கணம் உருமாற்றம் செய்யும் மேகத்தால் தேகம்
இழைத்தால், அது அழிவின்றி நிற்குமா? கணமே தோன்றி
மறையும் மின்னல்; குறைந்தும் வளர்ந்தும் வடிவுமாறும்
நிலாப்பிறை; மழைவிட்ட வானத்தின் கொடையாகத் தோன்றி,
மறையும் வானவில்... இவற்றையெல்லாம் கொடுத்தா இறவா
அமர நிலைக்கு நம்மை, இக்கவிஞன் அழைக்கின்றான்!
எண்ணிப் பாருங்கள்! இன்னும் கேட்டால், “சொற்களோடு
சொற்களாகக் கரைந்து போய்விடுவாய்” என்று அன்பாக
அச்சுறுத்துகிறான். இந்த முரணிலும் கவிஞன் பார்வையின்
தத்துவப் பின்னணி வெளிப்படுகின்றது. ஆம்! அமரநிலை
என்பது என்ன? மாறாமல், கற்சிலைபோலக் கட்டுண்டு
கிடப்பதா? அசைவே இன்றி அடைபட்டுக் கிடப்பதா? இல்லை,
இல்லை; கணத்துக்குக் கணம் மாறுவதுதான் அமரநிலை. மாறும்
தன்மையை இழக்காமல் இருப்பதே அமரநிலை; இதுதான்
கவிதை சொல்லும் சுருத்துச் செம்மை; ‘கணந்தோறும்
வியப்புக்கள் புதிய தோன்றும்’ என்பது இதுதானோ!
‘விழிதொடாத இடமெலாம் என் மொழி நுழைந்து செல்லும்’
என்று கவிஞன் சொல்வது இப்போது இன்னும் தெளிவாகப்
புரிகிறது.

இயற்கை வருணனைகளில் இதயத்தைத் தோயவிடும்
இக்கவிஞனின் உருவகச் சிறப்புக்கும் உவமை நலத்திற்கும் பல
வரிகள் சான்று பகரும். இதோ ஓர் உதாரணம்:

“ஆசைக் களஞ்சியமே வானவெளிப் பூவே
நீலக் கடலினிலே நிற்கும் ஒளித் தீவே”

என்று நிலாவைப் பாடுபவன், நிலாவையும் அதைச்
சுற்றியுள்ள நட்சத்திரக் கூட்டங்களையும் இணைத்து

“ஒரு வெள்ளைப் பசுவை மேய்ப்பதற்கா

கோடிச் சிறார் கூட்டம் - அது

மெல்ல நடந்து போவதற்கா

இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம்”

இப்படிப் பாடுகிறான். இந்தக் கவிதையின் உயிர் ‘மெல்ல நடந்து’ என்பதிலே இருக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டால் எழுதிய கவிஞன் மனநிறைவு பெறுவான். இதுதான் கவிதை நயம், இதுதான் கவிதை இரசனை.

இரவியின் கவிதைத் தொகுப்பில் நிறுத்தக் குறியீடுகள் கிடையாது. உங்கள் இரசனைக்கே அது விடப்பட்டுள்ளது. புதிய பாணியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இடைஉரையாடல்கள், இரசிகனின் இரசனையை மேலும் வளப்படுத்துகின்றன.

கால அளவு கருதி நிறைவு செய்கிறேன். ‘உன்னோடு நான்’ பற்றிய என் சிந்தனைகள் தொடரும்.

- முனைவர் வ.வே.சு.

முன்னாள் முதல்வர்,

விவேகானந்தா கல்லூரி

சென்னை.

நுழைவாசல்

உன்னை எப்படி அழைப்பேன்? நீ ரசிகனோ, ரசிகையோ? 'ரசிகா' என்றே பொதுவில் அழைக்கிறேன். என் அகவாழ்வின் அடிச் சுவடுகளைச் சுமந்திருக்கும் கவிதைகளை உனக்கு மட்டும்.... உனக்கு மட்டும் சொல்கிறேன். அரங்கத்தில் படிப்பதற்காக அவை தோன்றவில்லை. அவை உன் அந்தரங்கத்தை அலங்கரிக்க வந்த தீபங்கள். ஆனால் உரக்கப் படி. ஓசை சிறக்கப் படி! கவலைக் கடலில் தத்தளிக்கும் படகுகள் கரைசேரக் கவிதைச் சுடரை உயர்த்திப்பிடி.

இன்று மட்டும் என்னோடு நீ

பிறகு என்றென்றும் உன்னோடு நான்!

கவிஞன்: ரசிகா! வணக்கம். கவிதை கேட்க வந்திருக்கும் உன்னை வாழ்த்துகிறேன்.

ரசிகள்/ரசிகை: கவிதை கேட்க வரவில்லை. கவிதைகள் உதய மான கணங்களில், அந்த அனுபவச் சூழல்களில் நானும் பங்கேற்க அனுமதிப்பாயா?

கவி: அனுமதியா? உனக்கா? நீ இல்லாமல் எந்தக் கவிதையும் முழுமை பெறாது ரசிகா! 'என் கவிதைகளை முழுமை செய்ய வந்த முழுநிலவே' என்று உன்னை வரவேற்கிறேன்.

ரசி: நன்றி. கவிதை சொல்லத் தொடங்கு

கவி: சொல்லமாட்டேன். நீதான் கேட்க வரவில்லையே. காட்டுகிறேன், என் கவிதைப் பரிதி உதயமான கணங்களை. என் பரவசத்தில் பங்கேற்கத் தயாராக இரு. ஆனால் .....

ரசி: என்ன தயங்குகிறாய்?

கவி: முதலில் நீ துணிய வேண்டும்.

ரசி: அப்படி என்ன செய்ய வேண்டும்?

என்

சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்
சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன் - என்
கற்பனைப் புரவியை உன்
கண்களில் பூட்டுகிறேன்.

மேகங்களிலே தேகம் இழைத்து

மேனி படைத்திடலாம்

மின்னலைப் போல் துள்ளித்துள்ளி

வானில் குதித்திடலாம்.

நிலாப் பிறையைத் தந்துபியாக்கி

நாதம் எழுப்பிடலாம்
வானவில்லை வளைத்துக் கட்டி
ஆடை நெய்திடலாம்.

என்
சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்
சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன்

நீர்க்குமிழிக்குள் நினைவிழந்துபோய்
நித்திரை செய்திடலாம் - அங்கு
நேர்ப்படுகின்ற காற்றை நமக்குக்
காவல் அமர்த்திடலாம்.
நட்சத்திரங்களை எல்லாம் நமது
வார்த்தை வயிரங்களால்
வெட்கப்பட வைத்து நெஞ்சம்
விம்மிப் புடைத்திடலாம்.

என்
சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்
சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன்.

உயிர்க் கருவுக்குள் ஊடுருவிப்போய்
உண்மை அறிந்திடலாம் - அங்கு
வடிவம் எடுத்து வளரும் புதிய
மாயம் உணர்ந்திடலாம்.
உலக விளிம்புக் கோடிச் சென்றே
உருண்டு விழுந்திடலாம்
விழுந்து கொண்டே வீரக் கதைகள்
பேசிக் களித்திடலாம்

ஆனால் என்
சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொண்டால்
மீண்டுவர மாட்டாய்
சொற்களோடு சொற்களாகக்
கரைந்து போய் விடுவாய்.
விழிதொடாத இடமெலாம் என்
மொழிநுழைந்து செல்லும்
அழிவிலாத அட்சரங்கள்
அமரவாழ்வு நல்கும்

என்
சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்
சொர்க்கத்தைக் காட்டுகிறேன்

அதோ! அந்தக்
கானல் நீரைக் கடந்து சென்றால்
கற்பகச் சோலை வரும்

15.10.1978

ரசி: ஏறிக்கொண்டேன், சொற்களுக்குள்! காட்டு சொர்க்கத்தை!

கவி: பார்! கீழ்வானம் சிவப்பது தெரிகிறதா?

ரசி: தெரிகிறது. ஆனால், இப்படி ஓர் உதயம் இதுவரை நான் கண்டதில்லையே!

கவி: பரிதியா, கவிதையா? உற்றுப்பார்! அந்த மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து கொண்டு, உதயச் செம்மையில் மூழ்கியபடி உரக்கப் பாடும் இளைஞனைத் தெரிகிறதா?

ரசி: யார்?

கவி: இருபதாண்டுகளுக்கு முன், நான்தான்!

இதுதான் சமயம் இதயம் திறக்க
இருவிழி களிலும் தீப்பொறி பறக்கப்
பாடிக் கொண்டே ஓசை யிழக்க

உதயம் என்ற பெயரில் இங்கே
பிடறி சிலிர்த்தொரு சிங்கப் பறவை
பிறந்து விட்டது பார்
சிதறிக் கிடந்த சிறுவிண் மீன்கள்
ஓடி ஒளிந்தன பார்
புதுமை வெள்ளம் புனலா வதுபார்
புதைந்து கிடக்கும் நினைவுக் குள்ளே
தங்கச் சூலம் தைப்பத னாலே
தகதக வெனவொரு கனலா வதுபார்
புதுமை வெள்ளம் புனலா வதுபார்

உற்றுப் பார்ஒரு கணமே போதும்
வெட்ட வெளியும் பற்றி எரியும்

புரண்டு படுக்கும் பூமித் தாய்க்குப்
புதிய கனவுகள் தோன்றும் நேரம்
உற்றுப் பார்ஒரு கணமே போதும்
வெட்ட வெளியும் பற்றி எரியும்

புலரப் போகும் பொழுதுக் குள்ளே
புகுந்து பார்த்துவிடு - நீ
சுமந்தி ருக்கும் ஜோதியை அங்கே
கொண்டு சேர்த்துவிடு - முடிந்தால்
நீயே இங்கொரு காலைப் பொழுதாய்
நீண்டு படுத்துவிடு
நீயே இங்கு நிரந்தர மாகி
இருட்டைத் தடுத்துவிடு

இதுதான் சமயம் இதயம் திறக்க
இருவிழி களிலும் தீப்பொறி பறக்கப்
பாடிக் கொண்டே ... பாடிக் கொண்டே ...
பாடிக் கொண்டே ... ஓசை யிழக்க.

10.08.1980

ரசி: என்ன கவிஞனே, பரிதி உதயமாகிக் கொண்டிருந்த போதே இருள் சூழ வைத்து விட்டாய்?

கவி: இருபது ஆண்டுகள் முன் நோக்கி வந்துவிட்டோமே! பார், முழு நிலா பார். பார்க்கும்போதே மறைவதைப் பார்.

வானத்துல பொங்கப்பாணை வச்சவளக் கானோம்
ஆனமட்டும் தேடிபட்டேன் அகப்படலே தாயீ

வாழஎல போட்டுவச்சா எலமுழுக்கப் பொத்தல்
வாய்தொறந்து கேக்குமுன்னே தொண்டையில் விக்கல்
நீர்க்குவள கேட்டதுமே கொடங்கொடமாத் தண்ணி
ஊத்துறவ யாருசின்ன ஊசிவல பின்னி

கொடங்கொடமா நீர்கமந்து கொண்டுவரும் யானைக்
கூட்டத்துல தொலஞ்சுபோச்சு வச்சபொங்கப் பாணை
படம்பிடிக்கத் தோதாகப் பளிச்சிடுது மின்னல்
பாய்விரிச்சுத் தோரணங்கள் ஆடுகிற பந்தல்

அக்கரையில் மீனாச்சிக்குக் கல்யாணக் கோலம்
ஆறெல்லாம் வெள்ளம் இந்தக் கள்ளழகன் பாவம்
சீர்வரிசை யோடுவந்து காத்திருக்கேன் நானும்
சீறிவரும் காத்தக் கொஞ்சம் சாந்திபண்ண வேணும்

தாலிகட்டும் நேரத்துக்குச் சரியாகப் போயி
நீலிமவ ராசிக்குநான் பூவுரெண்டு தூவி
வாழ்த்தவேணும் அதுவரைக்கும் காவலிரு தாயி
வயவெளிகள் கையெடுத்து வணங்கும்மக மாயி

17.01.2000

ரசி: எப்படிக் காலத்தில் முன்னும் பின்னும் போய்வர முடிகிறது?

கவி: சொற்களால் செய்யப்பட்ட தேர் அப்படி! இன்னும் பார்! கருமேகங்களின் காட்சி மாறவேயில்லை. ஆனால் காலம் உருண்டு இருபத்தேழு ஆண்டுகள் பின்சென்று விட்டதே!

ரசி: அப்படியா!

கவி: அந்த இளைஞன் அட நான்தான்! அவன் பார்வையில் இருண்ட வானம்தான் விரிந்திருக்கிறது. ஆனால் மலையும் அருவியும் ....

ரசி: அவன் மனத்திரையில் முளைக்கின்றன என்று சொல்லப் போகிறாய்!

கவி: நீ தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டாய் ரசிகா!

முகிலுரித்த நார்மின்னல் வானம் மீது
முளைத்திருக்கும் பூத்தொடுக்க மரக்கூட் டத்தைத்
துகிலுரித்த போதையிலே காற்ற ரக்கள்
சுழன்றோடிக் கூத்தாடத் துகள்ப றக்கத்
திகிலெடுத்த குழந்தைபோல் இந்த பூமி
திடுதிடுவென் றதிர்ந்தாட மலைத்த லைக்கு
வகிடெடுத்த அருவியது குதித்துப் பொங்கி
வானிடிக்கு வம்புசெய்யும் இரவு நேரம்

வீட்டுக்குள் அமர்ந்துகொண்டு சன்ன லூடே
விண்வெளியும் மண்வெளியும் இணைந்து நின்று
காட்டுகிற நாடகத்தைக் கண்டிருந்தேன்
காளியவள் நடனத்தைக் கவிதை ஏறு

பாட்டுக்குள் வடித்திருந்த வரிகள் எண்ணிப்
பரவசத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன் வல்லிரும்புக்
கூட்டுக்குள் சிறகடிக்கும் கிளியைப் போலே
கோளெல்லாம் எதற்குள்ளோ துடிக்கக் கண்டேன்

வானிலொரு கண்ணகியாள் வந்து நின்று
வார்குழலை அவிழ்த்ததுபோல் சிலம்பை வீசித்
தானெறிந்து விட அதுவும் தகர்ந்த தைப்போல்
தாக்குகின்ற முதலையிடம் சிக்கிக் கொண்டு
யானையொன்று பிளிறுகின்ற தைப்போல் உலகம்
யாவையுமே ஒன்றாகக் கலந்த தைப்போல்
நானொருவன் அண்டமெலாம் நிற்ப தைப்போல்
நாடகங்கள் எத்தனையோ கண்டிருந்தேன்

1973

கவி: அதோ பார்! அந்த வீட்டுத் திண்ணையில் நான்தான்
அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். இருபத்திரண்டு
ஆண்டுகளுக்கு முன் ... வாசலிலே ஒரு வேப்பமரம்!
காற்றின் ஐதிக்கு ஏற்ப அதன் இலைகள் அசைகின்றன.
ஐதி பல்லக்கு வேண்டும் என்று பாரதி சீட்டுக்கவி
அனுப்பினானே, அது என்ன பல்லக்கு? நான் சிந்திக்கும்
ஓசையைக் கலைக்கிறது, சைக்கிள் மணியோசை. ஆனால்
வாசலில் சைக்கிள் தென்படவில்லை. வேப்பமரம்தான்
தலையசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது!

எனக்காக எத்தனை ரதங்கள்
இசை, எழில், கவிதை எனப்பல விதங்கள்
எனக்காக எத்தனை ரதங்கள்

மனவாசலில் ஒரு மணியோசை கேட்கும்
மலராளிக் கொண்டுவந்து தென்றல்வர வேற்கும்
மகிழ்வோடு சங்கீத மழையொன்று பொழியும்
மரகத விசிறிகள் மயங்கிக் குழையும்

(எனக்காக)

கனவாக விரைகின்ற கணங்கள் பலகோடி
கலையாமல் வாழ்வதற்கு வடிவங்கள் தேடிக்
கற்பனை பறக்கும் கவிதைகள் வரவாகும்
காலத்தை வெல்வதற்குக் காரணம் உருவாகும்

(எனக்காக)

உள்ளத்துக் குள்ளே ஒலியாகத் தோன்றி
உறைந்து போய்விட்ட இசைத்துளிகள்
விண்மீன்களாகி ஒளிவீசும் பாதையில்
விரைந்திடும் இந்த அழகு ரதங்கள்

(எனக்காக)

11.06.1978

கவி: ரசிகா. என்னை வாழ்த்து.

ரசி: எதற்கு?

கவி: எனக்கின்று பிறந்தநாள். ஆனால் இப்போது புவிக்காலத்திலிருந்து சுமார் பதினாறு ஆண்டுகள் பின்தங்கிய காலத்தில் இருக்கிறோம்.

ரசி: இது என்ன, திடீரென்று ரதம் பேருந்தாகிவிட்டதே!

கவி: சபரிமலையிலிருந்து சென்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறேன். பேருந்தின் சாளரம் வழியே சூரியக்கதிர்கள் நுழைந்து வந்து என்னைச் சுடுகின்றன. நான் பாடுகிறேன்.

சோதிப் பிழம்பே சுட்டெரிக் காதே
பாதிப் பயணம் முடிந்த களைப்பில்
மீதிப் பயணம் தரும்ஒரு மலைப்பில்
எதற்கென் றேபுரி யாத முனைப்பில்
ஓடிக் கொண்டே இருக்கும் என்னை

சோதிப் பிழம்பே சுட்டெரிக் காதே

நீல வாளைப் பொன்மய மாகச்
செய்யும் உன்வரவு
என்னை எனக்கே உண்மைப் பொருளாய்க்
காட்டும் ஒரு கனவு

சோதிப் பிழம்பே சுட்டெரிக் காதே

வேரைப் பிரிந்து மேலே பறந்து
திரியும் மேகப் பூக்கள் தோறும்
பொதிந்திருக்கும் தேனையள்ளிப்
புவியில் இறைக்கும் பொன்வண்டே - என்

ஆதங்கத்தின் அடித்தளத்தை
வருடும் உந்தன் கைகளில் நாத
வளையல் பூட்டுகிறேன் - உன்
பார்வை பட்ட இடமெல்லாம்
கவிதைகளாக மலரட்டும் - நெஞ்சில்
குவிந்திருக்கும் குப்பை மேட்டில்
குருக்கத் திக்கொடி வளரட்டும்

13.01.1985

கவி: இனி ஒவ்வொரு முறையும் நான் காலக் குறிப்பைத் தெரிவிக்க மாட்டேன். நீயே புரிந்து கொள்ளப் பழகி விட்டாய்.

ரசி: ஆண்டுக் கணக்கு வேண்டாமய்யா. ஆனால் இப்பொழுதென்ன காலையா, பகலா, இரவா?

கவி: மூன்றும்தான். வெட்டவெளியில் காலை, இரவு என்ற வேறுபாடு ஏது?

காரிரு ளாய்ஒரு நாள்வருவாய் - எழில்
காரிகை யாய்மறு நாள்தெரிவாய் - ஒளி
வெண்ணில வாம்வெள்ளி ஓடத்திலே - வந்து
புன்னகைப் பாய்மனக் கூடத்திலே

மீன்விளை யாடிடு நீர்நிலையோ - கொடி
மின்னல் புனைந்திடும் கார்முழலோ - இசைத்
தேன்மழை தூவிடும் பூக்குடமோ - ஒரு
தேவன் உறங்கிடும் பாற்கடலோ

நீகட லைத்தொட வளைவதனால் - உன்
நீல உடைசற்றுக் கலைவதனால் - ஒளி
தீபம் எனமுகம் தெரிவதனால் - புவி
மாயையி லும்கவி யோகமடி.

01.03.1993

ரசி: கவிஞனே! எத்தனை நாட்களுக்கு ஒருமுறை கவிதை தோன்றும்?

கவி: ஒரே நாளில் பல கவிதைகள் உருவான அனுபவமும் உண்டு. பல மாதங்கள் கவிதை வராமல் காத்துக் கிடந்ததும் உண்டு. ஒரு நாள், சரியாகச் சொன்னால் 17.01.2000. விடுமுறையாக இருந்தாலும் அலுவலகம் சென்றிருந்தேன். திடீரென்று மனத்தில் ஒரு பரபரப்பு. மனம் கனக்கத் தொடங்கியது. ஒரு மணி நேரம்தான். அதற்குள் எத்தனைக் கவிதைகள் தோன்றி என்னை உலுக்கின! ஐம்பதா? நூறா? ஆயிரமா? ஏட்டில் இடம் பெற்றவை ஏழுதான்.

ரசி: ஏழும, ஏழு வேறுவேறு வண்ணங்களில் இருந்தனவோ?

கவி: ஓ! கவிதைகளின் வண்ணங்களைத் தரிசிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவனோ நீ? ஒளிபடைத்த கண்ணினாய், வா. ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் நம் பயணத்தைத் தொடரலாம் . . . . . அன்று என் அலுவலக மேஜை மேல் சில வெற்றுத் தாள்கள்; அருகே, திறக்கப்படாத ஓர் எழுதுகோல் . . .

எழுதுகோல் என்னதிரே ஏளனம் செய்கிறது

எழுதி எழுதிநீ என்னதான் சாதித்தாய்

பழுதுகளை செப்பனிடப் பாதை அமைத்தாயா

எழுதுகோல் என்னதிரே ஏளனம் செய்கிறது

வெற்றுத்தாள் படபடத்து வெடிச்சிரிப் புதிர்க்கிறது மற்றவர்க்

காகநீ மனம்திறந்து பேசுகிறாய்

சற்றேனும் உன்மனத்தைச் சரிபார்த்துக் கொண்டாயா

வெற்றுத்தாள் படபடத்து வெடிச்சிரிப் புதிர்க்கிறது

ஏளனத்தை வெடிச்சிரிப்பில் ஏற்றிவைத் தொருகணத்தில்

காலத்தை நிறுத்துகிறேன் காகிதமும் பேனாவும் ஓலத்தை

நிறுத்தியென்முன் ஒருருவாய்க் கலந்துவிடச் சூலுடைத்து

வருகிறதே சொப்பனமாய் ஒருகவிதை

17.01.2000

ரசி: இப்படித்தான் கவிதைகள் வந்து போகுமா?

கவி: உன் கேள்வியே தவறு. மனிதர்கள் வருவார்கள், போவார்கள். கவிதை வரும், போகாது. என்றென்றும் வாழும். கவிஞர்களும் அப்படியே.

“நான் நிரந்தரமானவன் அழிவதில்லை எந்த நிலையிலும் எனக்கு மரணமில்லை”

- கவியரசர் கண்ணதாசன்

புதைப்பதா எரிப்பதா

அழுகிப் போகும் அவன் சடலத்தை
அப்புறப் படுத்த வழிகேட் கின்றார்
வேதியர் வந்தொரு நீதி உரைத்தார்
வீதியில் இருந்தோர் வேறொன்று சொன்னார்
சாதியும் மதமும் சடங்கு சொல்லின
காதில் ஏதோ கர்ண மந்திரம்
ஓதி ஆயிற்று ஒரேபர பரப்பு
எதையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல்
அங்கே ஒருத்தி அமர்ந்திருக் கின்றாள்
சுற்றி யிருந்தோர் புலம்பல் எல்லாம்
சற்றும் அவள்செவி எட்டவில்லை
அவள் மட்டும் அழவே இல்லை

மைதோய்ந்த தாளெல்லாம் மனக்கண்முன் பிரியப்பிரிய
எழுத்துகளில் புதைந்திருந்த ஏகாந்த வித்துகள்
வெடித்து வெளிக்கிளம்பித் துளிர்க்கக் கண்டாள்
கவிதைக் கனல்பட்ட காலத்தின் சாம்பலிலே
நீறணிந்து நிற்பவனை நிழலாக தரிசித்தாள்

புதைப்பதா எரிப்பதா
அழுகிப் போகும் சடலத் தைத்தான்
அப்புறப் படுத்த வழிகேட்கின்றார்
அவள் மட்டும் அழவே இல்லை
காரணம் அவளந்தக் கவிஞனின் மனைவியாம்.

17.01.2000

கவி: என்ன மௌனம், ரசிகா?

ரசி: என் இதயத்தை கனக்கச் செய்துவிட்டாய். நான் ஏன் உன் சகியானேன்?

கவி: அட்டா. அன்று என் நினைவுகூட சகியிடம்தான் லயித்திருந்தது. ஜயதேவர் பாடல்களில் வரும் சகி யார்? பாரதி கூட இந்தச் சகியிடம் பேசியுள்ளானே. அது சரி, அவளுக்கு என்று தனி இதயம் கிடையாதா? தூது செல்ல மட்டும்தான் அவளா? இப்படியெல்லாம் ஒரு குழப்பமான, உடனடிக் காரணமற்ற நினைவு ஒரு நள்ளிரவில் என்னை அரைகுறைத் தூக்கத்தில் உலுக்கியதை, அன்று மீண்டும் நினைவு கூர்ந்தேன். சகி எதிரில் வந்து நிற்பதுபோல்... அவள் கண்களில் ஏதோ கவலை சூழ்ந்திருப்பதுபோல்...! குழப்பம் கவிதையில் முடிந்தது. குதூகலம்தான்!

ஒரே ஒருநொடி

உன்கண்ணில் என்சொற்கள் தீபம் ஏற்றவும்
என்கவிதை உன்கவலைச் சவடு மாற்றவும்

ஒரே ஒருநொடி

பூச்செண்டில் பொறிவண்டு கண்படுப்பதை
ஆச்சர்யத் தோடுநான் அமர்ந்து சொல்வதை
நீகேட்கும் போதுநெஞ்சம் பூப்பூக்கலாம்
நீங்காத ரீங்கார மும்கேட்கலாம்

ஒரே ஒருநொடி

வான்வளைந்து கடலோடு கலவி செய்வதை
நான்வியந்து சொல்லாடிக் கவிதை செய்வதை
நீகேட்டு நாணத்தில் தலைகுனியலாம்
என்றிழலோ டுன்பார்வை குலவி மகிழலாம்

ஒரே ஒருநொடி

ஓசைக்குள் ளேமௌனம் ஒளிந்திருப்பதை
ஒருசொல்லின் வீச்சினிலே உடைந்துவிடுவதை
நீகேட்டுக் காதலினால் நினைவிழக்கலாம்
நீஅறியா மல்கண்ணீர்த் துளிதெறிக்கலாம்

ஒரே ஒருநொடி

இன்னும் என்ன தாமதமோ - என்
எதிரில்வந் தமர்ந்துகொள் - இந்த
மின்னல்விளை யாட்டுக்கு - நாம்
என்ன பெயர் சூட்டலாம்

17.01.2000

ரசி: அப்புறம் ...?

கவி: சகி மெல்ல மறைகிறாள். காதல் கோயிலின் காவல் தெய்வம் அவள்தானே!

ரசி: காதல் எவ்வளவு இனிமையானது!

கவி: மனிதர்க்கு மட்டுமா?

மயிலுக்குப் போர்வை தந்த
மன்னனைப் பாட வில்லை வாழ்க்கை என்ற
வெயில்பட்டு வெந்து போன
வேதனை மனத்தில் எல்லாம் வெம்மை நீங்க
முகில் கொட்டு மாமழைபோல்
முத்துதிர்க் கின்ற காதல் முளைக்க வைக்கும்
மகிழ்வான பாடல் ஒன்றே
மனமாரப் பாடு கின்றேன் வாழ்த்து நெஞ்சே

விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் இடையிலே
விதவிதமாய்க் காதலுண்டு விடியலே
கண்ணுக்குத் தெரியும்சில காதில்இசை யாகும்சில
கருத்துக்குள் நுழையும்போது முடிவிலே
கருவிட்டு வரும்கவிதை வடிவிலே

கடல்முத்தம் பெற்றுவான் சிவக்குமே
கண்சிமிட்டி ஒருவிண்மீன் உவக்குமே
திடலெங்கும் வெள்ளிநிலா திட்டுத்திட் டாய்ப்படரத்
திசையெங்கும் முத்தமழைச் சாரலே
திரும்புகிற பக்கமெலாம் காதலே

கார்மேகப் போர்வைக்குள் நிலவுதான்
கள்ளமுடன் செய்யுமொரு களவுதான்

நீர்மொண்டு வரும்பெண்ணை நிழுண்டுகிற போதுதென்றல்
காற்றுவந்து கலைப்பதுமோர் அழகுதான்
காதலுக்கே ஏற்றதந்திப் பொழுதுதான்

இலையெல்லாம் பனிமுத்துத் துளிகளாம்
இமைப்பின்றிக் காத்திருக்கும் விழிகளாம்
பொலபொலவென் றேவிடிந்து பொற்கரங்கள் கொள்ளைகொண்டு
போனதுபார் வெள்ளிமணிக் கூட்டமே
இருண்டவுடன் புதுவயிரத் தோட்டமே

மருதாணிக் குழம்பள்ளிப் பூசுவே
மறுநாளும் விடிவெள்ளி தோன்றுமாம் - ஒவ்
வொருநாளும் ஒருகவிதை ஒவ்வொன்றும் பேருவகை
உலகத்தை அருந்துவதே காதலாம்
உள்ளிருந்தே ஊற்றெடுக்கும் பாடலாம்

17.01.2000

ரசி: இயற்கையெல்லாம் காதலையே இசைப்பதாகச் சொல்கிறாயே!

கவி: இறைவனும் அப்படித்தான். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கும் அன்பரைக் காக்கும் கடவுளையே காதல் வசப்படுத்தியவள் சக்தி. காயழல் ஏந்திய பித்தன் தன்னைக் காதலிப்பாள் எங்கள் அன்னை என்று பாரதி பாடுகிறானே!

ரசி: அதே பாடலில், பேயவள் காணெங்கள் அன்னை என்றும் சொல்கிறானே! பராசக்தி பேயா?

பேயாமே பூத மாமே தீமையைச் சுட்டெ ரிக்கும்
தீயாமே திகிரி யாமே திசைகளைக் காத்து நிற்கும்
தாயாமே தந்தை யாமே சத்தியம் தர்மம் எல்லாம்
நீயாமே கவிதைப் பித்தன் ஏதேதோ சொல்கி றானே
சூலமோர் கையில் என்றால் சுவடியும் தூக்கு வாய்நீ
காலனும் அஞ்சும் கண்ணால் கனிவுடன் நோக்கு வாய்நீ
ஆலமே உண்ட போதும் அதன்விடம் போக்கு வாய்நீ
ஞாலமே உன்னைப் பந்தம் அனைத்தையும் ஆக்கு வாய்நீ

ஆயிரம் கைக ளாமே ஆதவன் தந்தி ருப்பான்
தீயினை ஓத்த நாக்கை அக்கினி தந்தி ருப்பான்
பேயென விரிந்த சுந்தல் வாயுவே கொடுத்தி ருப்பான்
தாயுன தருள்ம னத்தைத் தரும்வலி யாருக் குண்டு

பாற்கடல் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமன் வல்லி நீயே
நூற்கடல் உதய மாகும் ஞாயிறே கல்வித் தாயே
தீக்குணம் அணுகு றாமல் திசையெலாம் வேலி கட்டிக்
காக்கும்ழீ தூர்க்கை நீயே காயத்ரி என்ற தாயே

புவனமாய் விரிந்தி ருப்பாய் தீப்பொறி போலச் சின்ன
சுவடுகண் டாலும் போதும் தொழுதுநான் அரற்று வேனே
கவலைகள் கலைய வைப்பாய் கருணையே பெருக வைப்பாய்
கவிதையில் உருக வைப்பாய் காளிலுங் காரி அன்னாய்

17.01.2000

ரசி: காதலை விட்டு விலகி நீ வேறு ஏதேதோ சொல்லி பயமுறுத்துகிறாய் கவிஞனே.

கவி: நானே பயந்துபோனேன். காளித்தாயிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, வெளியே காற்றுவாங்க வந்தேன். என் அலுவலகக் கூடத்திலேயே இங்குமங்குமாய் உலவிக் கொண்டிருந்தேன். என்னோடு யாரோ ஒரு சிறுவன், அல்லது சிறுமி, கூடவே நடப்பதுபோல் ஒரு ....!

ரசி: ஒரு ... என்ன?

கவி: பிரமை என்று சொல்லி உன் பிரமிப்பைக் கலைக்க விரும்பவில்லை

என்

நிழலே உனக்கொரு நேசக் கரம்நீட்டும்
பற்றிக் கொள்நல்ல பாதை அதுகாட்டும்

கூடநட தெருக்கோடிப் பனிமூட்டம் கலையும்
ஒளிசேரும் நிழல்மறையும் உனக்குண்மை புரியும்

நல்லநட்பு நமதுநட்பு ஏட்டளவில் மட்டும்
ஏடவிழ்ந்து மலர்ந்துவிட்டால் வாணைப்போய் முட்டும்
வல்லமையைத் தேடாதே வாஞ்சையொன்றே தேடு
வருகின்றேன் உன்னோடு வாழ்த்தொலிக ளோடு

நாம்நடக்கும் பாதையெலாம் மலர்தூவும் காற்று
நாம்சிரிக்கும் போதெல்லாம் மணம்வீசும் காற்று
உனக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் ஓடுகிற காற்றே
உலகெங்கும் ஓடுவதால் அதுகவிதை ஊற்றே

என்

நிழலோடு நடந்துசெல்
பிறப்பிறப்பென்ற
இருமுனைகளையும் கடந்துசெல்

17.01.2000

கவி: என்ன ஏளனச் சிரிப்பு?

ரசி: உன் கவிதைகளை பிறப்புஇறப்பு என்ற தொடர் சங்கிலியை அறுத்துவிடுமா?

கவி: அந்த ஆற்றல் எனக்கில்லை. ஆனால், காற்று வாங்கப் போய் வானத்தின் விரிவிலிருந்து அள்ளி வந்த கவிதைக்கு அந்த ஆற்றலுண்டு. அப்படிக் கவிதையை அள்ளிவரும் கணமெல்லாம் கவிஞன் கடவுளையே நேர்கண்டவன் ஆகிறான்!

தீப்பிழம்பைக் கையிலள்ளிச் சாறெடுக்கும் போது
தேன்வடிந்த தென்றுசொல்லித் துள்ளுபவன் யாரு
தேன்வடிந்த துளிகளிலே பூவாசம் வைத்துத்
தென்றலிலே தூவியிசை கொள்ளுபவன் யாரு
கனவென்ற தேர்கொண்டவன் - ஒரு
கவிஞனெனப் பேர்கொண்டவன்

பெருவியப்பை ஒருசொல்லின் கூர்முனையில் வைத்துப்
பேரொளியை அதற்குள்ளே போட்டடைத்து வைத்து
மறுசொல்லுக் கிடையிலொரு மௌனத்தை வைத்து
மந்திரமாய்ச் சொல்லுகிற மானிடனும் யாரு
கடவுளையே நேர்கண்டவன் - ஒரு
கவிஞனெனப் பேர்கொண்டவன்

சொல்வதொரு பாதிவவன் சொல்வதில்லை மீதி
சொல்லியதே சொல்லாத தையுணர்த்தும் நீதி
வெல்லுவதும் இன்பமதில் தோற்பதுவும் இன்பம்
வேற்றுமை இலாதவனை ஏற்பதுவும் இன்பம்
காலத்தின் சீர்கொண்டவன் - ஒரு
கவிஞனெனப் பேர்கொண்டவன்

17.01.2000

ரசி: ம்! எதையும் நிறுவும் ஆற்றல் கவிஞனுக்கு உண்டென்கிறாய்! ஒரே நாளில் இத்தனைக் கவிதைகளா? அது சரி, நீ ஏன் கவிதை எழுதுகிறாய்?

கவி: நல்ல கேள்வி ரசிகா. ஆனால் இதற்கு விடை தெரியாமல்தான் நானே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு நாள் இந்தக் கேள்வியே கவிதையாகியது.

எழுந்து சிரிக்கிறாயா எழுத்தில் ஏட்டில்
கொழுத்துக் கிடக்கும் சொற்குடுவைகளில்
கொழுந்துவிட் டெரியும் தீபமா கோபமா
யாருக் காக ஆவேச நடனம்
நீதரும் ஒளியில் நிம்மதி மலருமா
கந்தல் துணியுடன் கண்கள் குழிந்துபோய்ப்
படுத்திருக்கும் பாட்டியின் முதுகுப்
புண்ணை உனது புன்சிரிப் பாற்றுமா
குண்டு வைத்துக் கொலை செய்கின்ற
கொடியவர்களை உன்தழல் வடிவம்
சுட்டெரிக்குமா சும்மா கிடந்து
பிதற்றுகிறாயே பேரைப் பாரு
கவிதையாம் கவிதை காலணா காசுக்
குன்னால் ஆகுமா உரக்கக் கூவினேன்
உரக்கக் கூவினேன் உரக்கக் கூவினேன்

பதிலில்லை அரவம் இல்லை
பயங்கர அமைதி பின்னால்
மதிலிலே இருந்து பூனை
மண்ணிலே குதித்த தைப்போல்
மிதியடி ஓசை மெல்லத்
திரும்பினேன் யாரும் இல்லை
எதிரிலே படுத்தி ருந்த
கிழவிபொக் கெனச்சி ரித்தாள்

தொலைதூர இடிமுழக்கம் மழைச்சாரல் கொடிமின்னல்
கலைகின்ற தலைமுடியைக் காற்றுவிரல் கோதிவிடச்
சிலையாக நின்றேன்ஒரு சில்வண்டு பாடியது
மலர்பூத்த நந்தவன மாய்நெஞ்சம் மாறியது

19.01.2000

ரசி: கவிதை உன்னை எப்படியெல்லாம் மாற்றுகிறது! என்ன ரசவாதம்!

கவி: ஆம்! மலர்பூத்த நந்தவனமாய்ச் கவிதை என் நெஞ்சை உருமாற்றியதும், எழுந்து சென்று, சாளரத்தைத் திறந்து வெளியே பார்த்தேன். அட்டா! ....

வெள்ளிநிலா பூச்சூடி வீதியிலா போகிறதே
மேளதாளத் தோடுமின்னல் சதிராடிச் செல்கிறதே
(வெள்ளி)

புள்ளிகளால் பூக்கோலம் போட்டுவைத்து வரவேற்பு
பூமாரி பொழிந்தபடி பூமியிலே புன்சிரிப்பு
(வெள்ளி)

இலைமீது பனித்துளிகள் உருண்டுருண்டு விழுந்துடையும்
ஏந்தவரும் பூங்காற்றும் ஏமாந்து திரும்பிவிடும்
கலகலப்பாய்த் தவளைகளின் கச்சேரி ஒருபுறமாம்
குலைத்தபடித் தெருநாய்கள் கும்மாளம் ஒருபுறமாம்
(வெள்ளி)

நீர்த்திவலை கண்மறைக்க நெடுநேரம் பார்த்திருந்தேன்
நீலவானும் நிலஉலகும் நெஞ்சுக்குள் சங்கமிக்கப்
பார்த்தவிழி பார்த்தபடி கேட்டசெவி கேட்டபடி பாதிவரை
தான்நினைவு மீதியெலாம் ஒருகனவு
(வெள்ளி)

19.01.2000

ரசி: அந்தக் கனவிலும் நிலா வந்ததா?

கவி: அது தெரியாது. ஆனால் மறுநாள் விழித்துக் கொள்ளும் போது நிலவை நினைத்துக் கொண்டேன். எட்டிப் பார்த்தால் இன்னும் அதே நிலா. நேற்று மாலை வந்தது, இன்னும் மறையவில்லை. காலை வரப்போகிறதே! கதிரவன் உதித்ததும் நிலா காணாமல் போய்விடுமே! வீதியிலே ஒரு பசுமாடு மெல்ல நடந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது.

ஒரு

வெள்ளைப் பசுவை மேய்ப்ப தற்கா

கோடிச் சிறார்கூட்டம் - அது

மெல்ல நடந்து போவதற்கா

இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம்

ஓ!

வெள்ளைப் பசுவே உலகையே நீ

கொள்ளை கொள்ளலாமா

கள்ளா பாலா சுரக்கின்றாய் - நான்

தெரிந்து கொள்ளலாமா

மேகக் கன்றுகள் துள்ளு கின்றன

தாகம் தீரப் பால்கொடு

பூமிக் குவளை காத்திருக் கட்டும்

மிச்சம் இருந்தால் பொழிந்திடு

வெள்ளைப் பசுவே உலகையே - நீ
கொள்ளை கொள்ளலாமா

மாயம் செய்யும் தென்றலுக்குக்
கண்மயங்கிச் சாயாதே
ஆயன் செய்யும் குழலோசை
வீடு சேர்க்கும் துணிந்துசெல்

அவ்வப் போது மனச்சமையாலே
குன்றிப் போகாதே
கடலன்னைக்குக் களிப்புவர - முகம்
மலர்ந்து சிரித்திடு

ஆசையோடு காளை ஒருவன்
தினமும் உன்னைத் தூர்த்துகிறான்
ஆயிரம் கைகள் அவனுக் குண்டாம்
அகப்பட்டுக் கொண்டால் என்செய்வாய்

ஊடல் முடிந்தால் ஊழியாமே!

20.01.2000

ரசி: நிலவும் காற்றும் தினமும் வருகின்றனவோ, இல்லையோ,
உனக்குத் தினமும் காலையில் கவிதை வந்துவிடும்
போலிருக்கிறது.

கவி: வரும். ஆனால் சில நாட்கள் மட்டுமே வரவேற்க முடியும்.
ஒரு நாள் காலை கண்மலர்ந்ததும் என் படுக்கை அறைச்
சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த கண்ணன் படம் என்
கவிதையை வரவேற்றது.

மகுடத்திற்குப் பொன்தந்தேன்

மயிற்பீலிக்குக் கண்தந்தேன்

வேயங்குழலுக்குத் தோள்தந்தேன்

மார்பில் என்னை மாலையாகச்

சூடிக்கொள்வாயா - கண்ணா

சூடிக்கொள்வாயா.

உறியில் திரளும் வெண்ணையாகக்

கவிதை கொண்டு வந்துள்ளேன் - நீ

இழுத்துச் செல்ல உரலாய்க் காதல்

இதயம் கொண்டு வந்துள்ளேன்

பீதாம் பரமாய் என்னை உன்மேல்

புரள விடுவாயா - கண்ணா

புரள விடுவாயா

மேய்ப்பதற்கோ ஐந்து பசுக்கள்

ஓட்டிக் கொண்டு வந்துள்ளேன்

தூக்கிப் பிடிக்க மாமலையாய் வினை

மூட்டை சுமந்து வந்துள்ளேன்

கோபிய ருடனே என்னையும்நீ

கூட்டிச் செல்வாயா - கண்ணா

கூட்டிச் செல்வாயா

ஜனன மரண சக்கரத்தைக்
கையில் ஏந்திக் கொண்டுவிடு
நீயே சரணம் என்றேன் எந்தன்
எதிரே வந்து நின்றுவிடு

தூண்போன்ற ஆணவத்தைத் தூள்தூளாக்க எட்டிஉதை
உள்ளே இருந்து வெளியில்வா உறுமல் சத்தம் கேட்கிறதே
உலகத் தையுன் மடியிலிருத்தி யோகத் தில்நீ அமைதிசெய்
புலரும் ஒவ்வொரு பொழுதினையும் பொன்னாய் ஆக்கும் உனதுகை
களிப்பு வெள்ளம் பெருகிடவே காலை வணக்கம் சொல்கின்றேன்
ஒளியே வருக ஒளியின் ஊற்றுக் கண்ணா னவனே மங்கலமே

20.01.2000

ரசி: மனத்தின் போராட்டங்கள் எத்தனை விதம்!

கவி: மனமா? அது ஒரு பெரிய சொல், ரசிகா. ஒரு நாள், மனத்தை மனமே ஆட்கொண்டிருந்த வேளை . . . . .

ஆலயத்தின் வாசலிலே
அடுக்கடுக்காய்க் காலணிகள்
நானும் கழற்றி வைத்து விட்டுக்
கோயிலுக்குள் செல்ல முனைந்தேன்
நில்லென்று கூறித் தடுத்த தொருகுரல்
'அந்தப் பக்கம் காலணிகள்
இந்தப் பக்கம் மனித மனங்கள்'

மனத்தைக் கழற்றி வைத்தால் மட்டுமே
ஆலயத் திற்குள் நுழைய அனுமதி

எந்தக் கோயிலுக் கிந்தச் சடங்கு
'உண்மைக் கோயில்' ஒருகுரல் சொன்னது

மனத்தைக் கழற்றி வைத்துச் செல்ல
அடையாள அட்டை தருபவன் இல்லை
மாறிப் போய்விட்டால்...?

கோயிலுக் குள்ளே செல்பவர் யாரும்
மீண்டும் வெளியே வருவதில்லையாம் - வெறும்
படிதான் அந்தக் கோயிலேயாம்
படியைக் கடந்தால் பாழ்வெளியாமே!

21.01.2000

ரசி: மனத்தைக் கழற்றிவிடு எனச் சொல்வது எளிது. ஆனால் யோசிகளால் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும்.

கவி: கவிதையும் ஒரு யோகம்தான். கவிஞனும் அவ்வப்போது மனத்தைக் கழற்றுகிறான். ஆனால் கழற்றிய உடனேயே வேறொரு மனத்தை மாட்டிக் கொண்டு விண்ணவன் ஆகிறான்; அல்லது வேறு யாராகவோ மாறுகிறான். அதுவும் ஒரு சில கணங்களே. மீண்டும் தன் மனத்தையே புனைந்து கொண்டு வந்து உலகக் கவலைகளில் மூழ்கிவிடுகிறான்.

ரசி: நீயும் கவலைப் பட்டிருக்கிறாயா?

கவி: ஓ!

அன்று வந்ததும் இதே உமா

இன்று வந்ததும் அதே உமா

கல்லூரியிலே பாடம் நடத்திக்

காலம் கழிக்கின்றாள்

காதல் என்பதே இல்லாமலா அவள்

கவிதை படிக்கின்றாள்

என்ன அமைதி! கண்டோர் எல்லாம்

அவளை வியக்கின்றார்

அமைதிக் குள்ளே ஆழத்தில் ஓர்

அமளி கேட்கிறதே

எண்ணெய்க்கு பதில் அமிலம் ஊற்றி

தீபம் ஏற்றுவதா

ஏமாற்றத்தை ஏகாந்தம் என்று

மாற்றிச் சொல்லுவதா

நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும்
நேர்மை முகப்பொலிவும்
செவ்வாய் தோஷம் அவளுக்குத் தந்த
சீர்வரிசை யன்றோ

அன்று வந்ததும் இதே உமா
இன்று வந்ததும் அதே உமா

ஆண்மையற்ற சமுதாயத்தின் அவலப் பெருமூச்சு

22.01.2000

ரசி: பரவாயில்லையே, நீ கூட மனிதர்களைப் பார்க்கிறாயே!

கவி: (சிரிப்பு) சென்ற கவிதையில் வந்த உமாவின் கவலை முகத்தை நினைத்துக் கொண்டே காரில் போகும் போது சாலைகளில் எதிர்ப்பட்ட முகங்களைச் சற்றுக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினேன். எல்லா முகங்களிலும் கவலைக் கோடுகள். ஏன்? நான்மட்டும் இதற்கு விதிவிலக்கா என்ன? கேள்வி எழுந்தவுடன் எனக்கு நானே சிரித்துக் கொண்டேன். மனத்தில் இந்தப் பாடல் கரைபுரண்டு வந்தது.

தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொள்ளும்

வழக்கம் உனக்குண்டா

கனக்கும் சுமையைக் கணப்பொழு தேனும்

இறக்கி வைத்துவிட்டுத்

தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொள்ளும்

வழக்கம் உனக்குண்டா

எதைக்கண் டிந்த இருவாட்சிப்பு

இப்படி வியக்கிறது

யார்தொட் டதனால் நீல வானம்

நாணிச் சிவக்கிறது

எதன்மேல் உள்ள காதலினாலே

காற்றுச் சிலிர்க்கிறது

யாரு டன்கை கோத்துக் கொண்டு

காலம் நடக்கிறது

தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொள்ளும்

வழக்கம் உனக்குண்டா

சிறப்பு வகுப்பென் றொருபொய் சொல்லித்
திரைப்படம் போன தெண்ணிச்சிரி
முதலிரவன்று முடியாமற்போய்
உறங்கி விட்ட தெண்ணிச்சிரி
நண்பன் ஒருவன் இறந்ததும் இனிமேல்
உண்ணேன் என்று சொன்னாயே
நாலாண் டுகளாய் உண்ண வில்லையா
நன்று நன்று நின்றுசிரி

தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொள்ளும்
வழக்கம் உனக்குண்டா

கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் இங்கே
கடைசி வரையில் நீ
பிணக்குக ளோடே வாழ்ந்து முடிவாய்
பிரச்சினை நீயேதான்
உனக்குப் பிறகும் உலகு தொடரும்
என்ன செய்வாய் நீ
உன்னை விட்டு வெளியே வாநாம்
உரக்கச் சிரித்திடலாம்

22.01.2000

ரசி: அவ்வப்போது கவலைப்பட்டாலும், மீண்டும் மீண்டும் பூ, வான், கடல், காற்று என்று ....

கவி: நிலாவை விட்டு விட்டாயே. என் கவிதைகளில் பெரும் பகுதியைக் களவுகொண்டது நிலவுதான். ஓர் இரவு. நிலவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மேக ஓட்டத்தில் நிலா விலகிச் செல்வது போல் தோன்றும் விளையாட்டை நான் அடிக்கடி ரசிப்பதுண்டு. நிலா நடைக்குத் தாளம் போட்டுப் பார்க்க முடியுமா? போட்டுப் பார்த்தேன்.

வானில் நிலாமிதக்கும் வேகம் அதேகணக்கில்
தாளம் போட்டுமா
தேனின் அடையுடைந்து பாயும் சுவைவிருந்து
போலே பாட்டுமா
ஊனும் உயிரும் உருக உருக - நீ
ஓசைக் கடலின் அமுது பருக

(வானில்)

சொற்பனி மூட்டம் விலக விலகச்
சிற்பமொன் றிருப்பது தெரியும் - வெறும்
கற்பனை இல்லை கற்சிலை இல்லை
காட்சியென் றேயது விரியும் - என்
கானமழை பூச்சொரியும்

(வானில்)

ஒருமுறை கேட்டால் மறுமுறை கேட்க
வரமாட்டாய் நீதேடி
முதல்முறை கேட்டதும் உள்நுழை வாயங்குச்
சிலையுயிர்க்கும் ஒளியாகி - நீ
செல்வாயோ வெளியேகி

(வானில்)

23.01.2000

ரசி: உனக்குள் இருந்து கவிதை வருவதைப் பார்க்கும்போது வியப்பாக உள்ளது.

கவி: எனக்குள் இருந்தா? இல்லை...

இந்தக்

கட்டைக்குள் இருந்தா இத்தனை நாளும்
கவிதை இசைத்தது காற்று

நீலவான் விளிம்பில் நம்மை
நெகிழ்வுறச் செய்த வன்தான்
காலையில் பனித் திரைமேல்
காட்சிகள் நெய்த வன்தான்
சூலமே போலச் சொற்கள்
சூழ்ச்சியில் எய்த வன்தான்
ஞாலத்தை வாழ்த்தி நல்ல
பூமழை பெய்த வன்தான்

அசைவின்றிக் கிடக்கி றான்இவ்
வாறடிக்குள்ளி ருந்தா
இசைமழை கவிதை எல்லாம்
ஊற்றெடுத்த தனஇப் போது
விசையிழந் திருப்ப தால்தீ
விழுங்குமோ இவனை இம்மண்
மிசைவிழுந் தேமறைந்த
மின்னலா கனவு தானா?

ஆண்டுநூ றான பின்னும்
அவன்கவிச் சுடர்கள் மின்னும்
வேண்டுவோர்க் கெல்லாம் அமர
வேட்கையே நல்கும் இங்கே
மீண்டுமோர் கவிபிறந்தால்
அவனுக்குள் இதய வீணை
மீட்டுமோர் மின்னலாக
மீண்டும்வந் திறங்குவானே
வேண்டிக்கொள்ளுங்கள் இங்கே
மீண்டுமோர் கவிபிறக்க

23.01.2000

ரசி: நான் வராவிட்டால் யாரிடம் நீ கவிதைகளைக் கொட்டித் தீர்ப்பாய்?

கவி: நண்பர்களிடம். பள்ளி நாட்களில் சுகி சிவம். பிறகு ஷோபனா, ரமணன், சுப்பு. இப்போதெல்லாம் நண்பன் வ.வே.சுவைத் தொலைபேசியில் அழைத்து, அன்று வந்த கவிதைகளைப் படித்துத் தொல்லை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். யாரிடமாவது சொல்லாவிட்டால் தலைவெடித்துவிடும். ஒருவேளை நான் வ.வே.சுவைத் தொலைபேசியில் தொல்லைப் படுத்துவதுபோல் யாரோ வானத்தில் இருந்து தொலைவுப் பேசியில் கவிதைகள் சொல்லிச் சொல்லி என்னைத் தொல்லைப் படுத்துகிறார்களோ? அவற்றை என் கவிதைகள் என்று நான் எடுத்துக் கொஞ்சி மகிழ்கிறேனோ?

யாரோ ஒருவர் ஏதோ கவிதை
எங்கோ இருந்து படித்தாலும்
நானேன் இங்கே அதிர்கின்றேன்
எங்கோ உடையும் மேகத்தின்குரல்
இங்கே கேட்ப தைப்போல்
கவிதைக் குள்நான் துடிக்கின்றேன்

என்றோ புறப்பட்ட டின்றுவரும்
விண்மீன் ஒளியை அளக்கின்றாய்
என்னுள் பெருகும் கவிதைகளின்
மூலம் எங்கே அறிவாயா
ஏதோ நினைவு ஏதோ கனவு எல்லாம் இனிய உறவு
கவிதை மலரும் பொழுது

(யாரோ)

உன்னுள் கணினி இருக்கிறதே
இணையத் துடன்நீ தொடர்புகொள்
உரக்கப் படிநீ கவிதைகளை
ஒளியுடனேநீ தொடர்ந்துசெல்
நானோ இல்லை நீயோ இங்குக் கவிதை
பொழியவில்லை
வானம் வழங்கும் வரமது

(யாரோ)

24.01.2000

ரசி: காலையில் எழுதுவாய். இரவில் நண்பனிடம் சொல்லிப் பெருமையடித்துக் கொள்வாய். அப்படித்தானே?

கவி: உன் கேலியை மன்னித்து விடுகிறேன். ஒன்று நிச்சயம். உதயத்திற்கு முன் உறக்கம் கலைந்து எழுந்துவிட்டால் ஒரு கவிதையாவது வராமல் இருக்காது.

உறங்கும் வேளை இல்லை உஷா
ஒளியின் வாசற் கதவுகளைத்
திறந்து வைஉன் நெற்றியிலே
வெள்ளிப் பொட்டு வைத்துக்கொள்
அறம் தழல்போல் உதிக்கட்டும்
அண்டமெல்லாம் துதிக்கட்டும்
கரங்குவித்து வரவேற்கக்
காத்திருப்பாய் கவனமுடன்

ஒளியின் ஓசை கேட்டவுடன்
உருகிப் போன விண்மீன்கள்
துளிகளாக விழுந்திங்கே
செடிகள் தோறும் உட்கார
வெளியெலாமோர் உற்சாகம்
வெடிக்கப் போகும் எதிர்பார்ப்பில்
நெளியக் கூட மனமின்றிக்
காற்றுத் தேவன் நிற்கின்றான்

கிழக்கு வான விளிம்பில்பொற்
கிரண விரல்கள் படரட்டும்
எழுத ஒண்ணா அதிசயத்தை
எழுதிப் பார்க்க முயலட்டும்

முழுமையான ஒளிமுகத்தை
ஏந்திக் கொள்உன் விழிகளிலே
தொழுது வாழ்த்தி வணங்குகிறேன்
துயில்க லைவாய் தூயவளே

மனித விழிகள் மலருமுன் நேயிங்கு மண்மகளின்
புனித விழியெல்லாம் பூத்துக் குலுங்கப் பறவைகளின்
இனிய இசையோடு சேவல் குரலும் எழுப்பிவிட
இனியும் உறங்கா தெழுந்திருப் பாயெழில் வைகறையே

26.01.2000

கவி: மீண்டும் விடியல் நேரம். படுக்கையறைச் சுவரில் உள்ள கண்ணனின் மலர்ந்த முகத்தைப் பார்க்கிறேன். சென்ற வாரம் அவன் மகுடத்திற்கு நான் பொன் தந்தேனே! நீ மறந்துவிட்டாயா? அவன் மறக்கவில்லை. இன்று அவன் பார்வை எனக்கு மகுடம் அணிவிக்கிறது. மனிதர்கள் எல்லாரும் இப்படிப் பார்க்கவும், சிரித்த முகத்தோடு வாழவும் கற்றுக் கொண்டால் ...! நினைவோட்டம் நின்று வழிவிடுகிறது, விரைந்து வரும் கவிதைக்கு.

மலர்க்ரீடம் கேட்கிறேனா
 மணிமகுடம் கேட்கிறேனா
 மலர்ந்த முகத்தோ டெதிரில் வந்து
 புன்னகைத் தாலும் போதும்
 நலமா என்று கேட்பது போலொரு
 பார்வை பார்த்தால் போதும் - வேறு
 மலர்க்ரீடம் கேட்கிறேனா
 மணிமகுடம் கேட்கிறேனா

உலர்ந்து போன கண்களுக்குள்
 ஒளியேற்றிக் கொள்மனிதா
 நிலவின் ஒளியும் இரவல் தானே
 தொலைவதிகம் நமக்குள்ளா
 கலகலப்பைக் கைவிடாதே
 கவலையொரு காரிருட்டு
 சிலமனங்க ளேனும் இங்கே
 சிறகடிக்கும் உன்சிரிப்பில்

உனக்கு நான் எனக்கு நீ
 உவகையே நட்புப் பாலம்
 உயிர்க்கெலாம் விருந்துதான்
 உற்சாகம் உணர்ச்சி வேகம்

மனங்களால் நெருங்கலாம்
மாறாத அன்பு கொண்டு
வழங்கலாம் வளர்க்கலாம்
வையத்தின் அழகை மொண்டு

பொழுது புலரப் போகிறதே - செய்
புதிய சங்கல்பம்
எழுந்து வாஇக் கணமேநீ - உல
கெங்கும் ஆனந்தம்

27.01.2000

ரசி: கவிதை வருகிறது என்கிறாயே. அது வரப்போவதை முன் கூட்டியே நீ உணர்வதுண்டா?

கவி: சில சமயம் அப்படி வருவாள்.

ரசி: வருவாளா? யார் அவள்?

கவி: கவிதாதான். நான் வார்த்தைகளை விரித்து வைக்க வேண்டுமாம். அதில் வந்து ஒயிலாகப் படுத்துக் கொள்வாளாம். வரட்டும் அந்தக் கவிதா. ஏனிந்த விளையாட்டு என்று கேட்டுவிடுகிறேன். அட்டே, வருகிறாளே!

வார்த்தைக ளாலொரு மஞ்சம் அமைக்கக்
கட்டளை இடுகின்றாய்
மனமும் மனமும் தழுவிக் கொள்ள
மௌனம் போதாதா

உவமை என்ற கண்ணா டிக்குள்
தெரியுமா உன் உருவம்
உண்மை என்ற தீபம் அன்றோ
உந்தன் ஒளிவடிவம்

சந்தம் என்ற அணிகலன்கள்
சாற்ற மனமில்லை
அனுபவத்தில் நனையும் போதோ
ஆடைக ளும்தொல்லை

பசிக்குநான் என்னைப் புசிக்கநீ என்ற
மர்மம் அறியாமல்
படிக்க லாமே எனநினைத்துப்
பழகத் தொடங்கினேன்

இழக்க இழக்க இன்னும் என்னை
இழக்க விரும்புகிறேன்
இதற்கு மேலும் வார்த்தை யாட
என்ன இருக்கிறது

வார்த்தைக ளாலொரு மஞ்சம் அமைக்கக்
கட்டளை இருகின்றாய்
மனமும் மனமும் தழுவிக் கொள்ள
மௌனம் போதாதா

சேர்ந்து சிரிப்போம் சேர்ந்து ரசிப்போம்
சேர்ந்து புசிப்போம் நாம்
தீய வாசல் திறந்து வைத்தால்
சேர்ந்து வசிப்போம் நாம்

உன்னுள் என்னை உலகம் காண
ஒளிகொடுப் பாய்கவிதா
ஒவ்வோர் அணுவும் உனக்கா கத்தான்
உணர்வு புரியாதா

வார்த்தைக ளாலொரு மஞ்சம் அமைக்கக்
கட்டளை இருகின்றாய்
மனமும் மனமும் தழுவிக் கொள்ள
மௌனம் போதாதா

29.01.2000

ரசி: கவிதாவை நான் காண முடியவில்லையே.

கவி: தென்றலை உன்னால் பார்க்க முடிந்தால், கவிதாவையும் பார்க்கலாம்.

ரசி: ஏன்? அவளுக்கும் தென்றலுக்கும் என்ன தொடர்பு?

கவி: அதுவா? சொல்கிறேன்.

நதிகளிலே சலங்கையொலி
நடப்பவள்யார் தெரிகிறதா
பொதிகையிலே பிறந்துவரும்
பூந்தென்றல் காற்றவளாம்

பூவாசம் சுமந்தபடி
பூமிவலம் வருபவளாம்
தேவாரப் பாட்டினிலே
திருவடியின் நிழலவளாம்

மாலைநிலாக் குடம்கவிழ
வாசமலர் மடலவிழச்
சோலைகளில் தேனருந்திச்
சுற்றிவரும் வண்டவளாம்

மெய்நுழைந்து வருபவளாம்
விண்முழுதும் சுற்றிவரக்
கைகோத்துக் கொள்பவளாம்
கவிதைகளைத் தருபவளாம்

நதிகளிலே சலங்கையொலி
நடப்பவள்யார் தெரிகிறதா
அதிசயத்தின் பேர் இவளாம்
ஆகாசத் தேர் இவளாம்

29.01.2000

ரசி: தினமும் கவிதாவை வரவேற்பதே உன் வேலையா?

கவி: பொறாமைப்படாதே. சில நேரம் அவள் அடம் பிடிப்பாள். நான் கெஞ்சவேன். சில நேரம் நான் அடம் பிடிப்பேன். அவள் கொஞ்சவாள்.

ரசி: எப்படி?

கவி: ஒரு நாள் ஓர் உறுதி செய்து கொண்டேன். நாளை நீண்ட நேரம் உறங்க வேண்டும். சீக்கிரம் எழுந்தால்தானே கவிதை? கூடாது. நானே இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டேன். நான் எழு மறுத்தாலும் கவிதை எழுந்துவிட்டதே.

சிரிக்கவொரு பாடல்நீ சிந்திக்க
ஒருபாடல் சிறகெடுத்து
விரிக்கவொரு பாடல்அகம் விவரிக்க
ஒருபாடல் மெய்யும் பொய்யும்
பிரிக்கவொரு பாடல்தேன் பிலிற்றவொரு
பாடல்பேர் இயற்கை யைச்சித்
தரிக்கவொரு பாடல்நீ தலையசைக்க
ஒருபாடல் தருகி றேனே

அழுவதற்கும் அரவங்கள் இல்லாத
ஆழத்தில் அனுபவத்தை
உழுவதற்கும் உளைகின்ற உள்ளத்தில்
உண்மையொளி ஒருநாள் உந்தி
எழுவதற்கும் ஏகாந்த வனத்திலொரு
தீபத்தை ஏற்றி வைத்துத்
தொழுவதற்கும் உன்னைத் துய்ப்பதற்கும்
ஒருபாடல் சொல்கி றேனே

மனிதனை தெய்வ மாக்கும் மகத்துவம் கவிதை! நெஞ்சில்
புனிதமே உயிர்க்க வைக்கும் புண்ணியம் கவிதை! உள்ளத்
தனிமையைத் தகர்த்து வாசல் அமைப்பதும் கவிதை யன்றோ
இனியுமேன் தயங்கு கின்றாய் எழுந்துவா கவிதை சொல்வோம்

31.01.2000

ரசி: தினமும் இது நல்ல விளையாட்டு!

கவி: தினமும் காலை உதயத்துக்கு முன்னதாகவே யாரோ ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி எனக்குள் இருந்து எழுந்து விடுவதே வழக்கமாகி விட்டது. கவிதை சொல்லச் சொல்லி என்னை எழுப்பும் அவன் யார்? நீதானோ?

கனவினிலே நானின்று
காலையிளம் போதினிலே
பனித்திரையில் எழுதிவைத்த
பாடலைநீ் படித்துவிடு
கவிதையை அபகரிக்கக்
கதிரவனின் ஒளிவிரல்கள்
புவிநோக்கி நீளுமுன்னே
நீஎழுந்து படித்துவிடு

இருட்டினிலே படிப்பதுதான்
இடரென்றால் நானுனக்குத்
தருகின்றேன் கடரொன்று
தயவுசெய் துன்னெஞ்சைத்
திறந்துவை அதற்குள்ளே
தீபத்தை ஏற்றுகிறேன்
நிரந்தரமாய் உன்னுடைய
நெஞ்சினிலே ஒளிகொடுக்கும்

பலநூறு மலர்களிலே
பாட்டிசைத்துச் சேகரித்த
சிலதுளிக ளில்கூடு
கட்டுகிற தேனீபோல்

கவிதைகள் கண்மலரும்
சோலையெலாம் சுற்றிவந்து
செவியென்ற கிண்ணத்தில்
சிறுதுளிகள் சேமித்தேன்

இன்பத்துக் கொருதுளியும்
ஏகாந்தம் ஒருதுளியும்
அன்புக்குள் என்புருகும்
அனுபவத்துக் கொருதுளியும்
சோகத்துக் கொருதுளியும்
சொல்லாட ஒருதுளியும்
தாகத்துக் கொருதுளியும்
தன்னையே போட்டுடைக்கும்
வேகத்துக் கொருதுளியும்
வெற்றிக்கென் றொருதுளியும்
மேகத்தைப் போல்கமந்து
மேலெழுந்து நிற்கின்றேன்

ஒவ்வொன்றும் ஒருசுடராய்
உயிருள்ள விண்மீனாய்
உள்ளிருந்து சிரிப்பதனால்
ஓயாமல் பாட்டெழுதிப்
பாட்டெழுதிப் பாட்டெழுதிப்
பரவசத்தில் ஆழ்கின்றேன்
கேட்கத்தான் ஆளில்லை
கிஞ்சித்தும் கவலையில்லை

நீபோதும் உன்நெஞ்சில்
சுடரேற்ற ஒருசிறிய
தீப்பொறியே போதும்நீ
திறந்துவை உன்நெஞ்சை
திக்கெலாம் நாமிருவர்
மட்டுமே திரும்பிப்பார்
சொக்கலாம் கவிதையொரு
சொப்பனம்தா னேதோழா

03.02.2000

ரசி: நான் இருக்கிறேனே! கேட்க ஆளில்லை என்று சொல்லாதே. திறந்து வைத்தேன் நெஞ்சை. தீப்பொறி எங்கே?

கவி: தீயா? சருகு போதும், காற்று போதும். ஒரு நாள், வீட்டு வாசலில் உதிர்ந்து கிடந்த சருகுகளை ஒரு காற்று வந்து ஒதுக்கித் தள்ளியது. மனத்தில் உடனே ஒரு கவிதை துள்ளியது.

சம்பளத்தைக் கூட்டிக்கொடு பூமித்தாயி
சம்சாரி ஆகிவிட்டேன் கட்டவில்லை

காற்றுத் துடைப்பம் கையில் எடுத்து
கவன மாகப் பெருக்குகிறேன்
மேகங் களைநான் நனைத்துப் பிழிந்து
தரையை மெழுகித் துடைக்கின்றேன்
உலர்வதற்காகத் தரையில் மெல்ல
ஒளிபரப்பித் துலக்குகிறேன்
மலர்கள் தூவி மாக்கோலம்போட்டு
அழகாய் வாசல் அமைக்கின்றேன்

சம்பளத்தைக் கூட்டிக்கொடு பூமித்தாயி
சம்சாரி ஆகிவிட்டேன் கட்டவில்லை

நீ
வேலைசெய்யும் லட்சணத்துக் கதிக சம்பளமா
நீலித்தனம் செய்யுமுனக்குச் சிவப்புக் கம்பளமா

தங்க அட்டிகை யோடு காலையில்
தகதக வென்று வருகின்றாய்
வெள்ளிப் பதக்கம் வைர மணியாரம்
மாலை நேரத்தில் மினுக்குகிறாய்

பட்டுப் புடவை பலவண்ணங்களில்
பகல்வே ஷம்தான் போடுகின்றாய்
கட்டுப் படியாக வில்லை என்று
கட்டுக் கதையா அளக்கின்றாய்
திட்டம் இட்டென் வீட்டுக் காரணைத்
திருடும் எண்ணம் தானுனக்கு
விட்டு விடுநீ வேலைக்கு வேண்டாம்
தீர்த்து விடுகிறேன் கணக்கு

என்ன அரட்டை கால எஜமான்
அதட்டல் போடுகிறான்
ஒருத்தி பெருக்க இன்னொருத்தியோ - பூப்
பறிக்க ஒருகிறாள்

04.02.2000

ரசி: சுற்றி வளைக்காமல் சொல். கவிதா யார்? அவள் எப்படி இருப்பாள்?

கவி: சொல்லி முடியுமா? உறக்கத்திலே வந்து எழுப்புகிறாளே! கவிதையா, பராசக்தியா?

சிலநேரம் உறக்கத்தில் என்னுடைய கவிதைகளின்
சலங்கையொலி யேஎன்னை எழுப்பிவிடும்
இங்கொன்றும் அங்கொன்று மாய்மின்னல் கீற்றாகத்
தங்கத்தீச் சுடர்போல ஒருவடிவம்
நிழலாடும் சிரிப்பொலியும் இடையிடையே கேட்கும்ஒரு
சுழலுக்குள் சிக்கிமலர் போலமனம்
திண்டாடும் அதற்குள்ளே தேனருந்த வந்துவந்து
வண்டாடும் வனிதையைநான் காண்பதென்றோ

என்கவிதைச் சலங்கைகளை அணிவதெவள் பாதம்
என்னுள்ளே மின்னல்போல் நுழைவதெவள் வடிவம்
என்றெஞ்சம் அதிரஅவள் சிரிப்பதொரு ஜாலம்
என்உயிரில் மதுவருந்தி இசைப்பதொரு கீதம்

என்கனவைக் கொள்ளையிடும் கண்களவள் கண்கள்
என்உணர்வைச் சூறையிட விரிவதவள் கூந்தல்
என்பெயரை நான்மறக்கச் செய்வதவள் மாயை
என்றெஞ்சில் தினமும்மலர் கொய்வதவள் கையே

என்சொற்கள் முத்தமிடக் குழைவதவள் கன்னம்
என்உவமை திலகமிட ஒளிர்வதவள் வதனம்
என்னுள்ளே என்னையிழை பிரிப்பதவள் பார்வை
பிரித்திழை நெய்துதுகில் தரிப்பதவள் மேனி

ஆசைகளின் ஓசைகளில் அவதரிக்கும் மங்கை
ஆகாசக் கடலினிலும் அடங்காத கங்கை
சூரியனை இருட்டாக்கும் ஜோதியவள் அன்றோ
சுந்தரியைக் கண்ணாரக் காணும் நாள் என்றோ

06.02.2000

ரசி: (ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க)

கவி: உஷ்! போன கவிதை முடியவில்லை... அதுவே
தொடர்கிறது

நிழலும் நிழலும் உரசிக் கொண்டால்
நெருப்புப் பொறிவருமா
நீரோ டையிலே குளித்தால் நிலவின்
கறைமறைந்திடுமா
கவிதைக் குள்ளே மட்டும் தான்உன்
காதல் நாடகமா
நேரே வரநீ தயங்குவதற்கு
நானே காரணமா

என்னை இழந்த பிறகு தானா
உன்னை அறிவிப்பாய்
அன்னை தங்கை தோழி இன்னும்
என்ன வடிவெடுப்பாய்
உன்னை வைத்தே சொல்லுக் குள்தீ
ஊதி வளர்க்கின்றேன்
சொல்லுவ் வொன்றும் சுடரும் புதிய
மாலை தொடுக்கின்றேன்

நெல்லுக் குளநீ உணவு நித்தம்
நெஞ்சுக் குள்கனவு
கல்லுக் குளநீ ரோட்டம் நல்ல
கவிதைக் குயிரோட்டம்
சொல்லுக் குளநீ மௌனம் சுற்றிச்
சுழலும் ஒருபுவனம்
மெல்லத் திறந்தேன் விழிகள் அடடா
என்ன தவம்செய்தேன்

வாலைக் குமரியென் - என்
வார்த்தைக் குள்ளிருந்தோர்
ஜ்வலை எழுந்துவரச் - சுடர்
மாலை அணிவித்தேன்
மாலை அசைந்துவர - ஒரு
சாயல் தெரிந்ததடி
நீல நிறத்துடனே - என்
நேர்வந்து நின்றுவிட்டாய்

06.02.2000

ரசி: நேர்வந்து நின்றுவிட்டாள்! வேறென்ன வேண்டும்? அன்னை, தங்கை, தோழி என்கிறாய். என்னை மட்டும் குறிப்பிடவில்லையே! சரிசரி, உன் கவிதைகளையும் அவளிடமே சொல்லிக்கொள்.

கவி: உரண்டை செய்யாதே. நீதானே என் மனத்தின் நிழல்.

ரசி: உன் மனம்தான் என் நிழல்

கவி: சரி. ஒருவர் நிஜம், ஒருவர் நிழல்! இந்த நிழல் ஒரு நாள் என்னைப் பாடாய்ப் படுத்திப் பாடலும் பெற்றது. பாடல் சொல்லட்டுமா?

நீண்டுகொண்டே போகிறது
நிழலென்றாலும்
நீண்டுகொண்டே போகிறது

தோன்றுவ தெல்லாம் இருட்டுக்குள்ளே
தோய்ந்து போய்விடவும்
மீண்டும் காலை வெளிச்சம் இங்கே
மெல்லப் படர்ந்திடவும்

நீண்டுகொண்டே போகிறது நிழல்

நேற்று தானே நீஎன் மீது நேசம் வைத்தது - உன்
நீல விழிஎன் நெஞ்சக் குள்ளே வந்து தைத்தது
காற்று வாக்கில் காலம் கூடக் கரைந்து போகிறது - ஓர்
ஆசை மட்டும் அழிவில் லாமல் காத்தி ருக்கிறது

நீண்டுகொண்டே போகிறது நிழல்

எதைக் கடந்து எங்கே சென்று சிதறப் போகிறதோ - தான்
ஏற்றுக் கொண்ட எல்லை களையும் உதறப் போகிறதோ

விசையி ழந்த பின்னு மிங்கே வெற்றுத் தாண்டவமோ
வேட்கை என்ற பேரில் என்ன விளையப் போகிறதோ

நிழல் நீண்டுகொண்டே போகிறது

நான்

தாவிப் பிடிக்கும் முன்பே என்னைத் தாண்டிச்
செல்கிறது - என்

ஆவிப் பிடிப்பை ஆற்றா மையைத்தான்
எள்ளி நகைக்கிறது

நீண்டுகொண்டே போகிறது நிழல்

01.09.1980

கவி: என்ன ரசிகா, திடீரென்று சோகமாகி விட்டாய்?

ரசி: அதுவா, நீ உன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்கிறாயோ என்று...

கவி: (சிரிப்பு)

ரசி: என்ன சிரிப்பு?

சோகத்தில் கூடசுகம் உண்டு தோழி
சோகத்தின் சாரத்தைச் சொல்ல வந்தேன்
தேகத்தில் ஒளிந்திருக்கும் தினவை யெல்லாம்
தீவைத்துக் கொளுத்துவது சோகம் அன்றோ
வேகத்தை விறுவிறுப்பைப் பிடித்தி முத்து
வெறுமையினைக் காட்டுமொரு தீபம் அன்றோ
சோகத்தைப் பயில்வதற்குத் துணிந்து விட்டால்
சோதனைகள் இல்லைமனம் துவள்வ தில்லை

இதயத்தைப் பிழிகின்ற சோகத் தாலே
இருக்கின்ற சமையெல்லாம் கண்ணீ ராகி
உதிர்ந்துவிடும் நீயாக மட்டும் உன்னை
உள்ளுக்குள் நீகாண முடியும் நெஞ்சின்
அதிர்வுகளை நீவிவிடும் அனுப வத்தை
அரைநொடியில் ஏற்படுத்தும் இசையி னாலோர்
அதிசயத்தை உருவாக்கும் அதற்கும் மேலே
அமரநிலை உண்டென்று நினைவு றுத்தும்

இருட்டென்றா எண்ணுகிறாய் இல்லை இல்லை
ஏகாந்த நீழலடி நுழைந்து பாரேன்
உருண்டுவரும் மேகங்க ளூடு செல்லும்
ஒளிநிலவை நினைத்துக்கொள் ஒருக ணம்தான்

விருட்டென்று பயமெல்லாம் விலகி ஓடும்
வியர்வையெலாம் பூப்பூக்கும் சோகம் உன்னை
அருட்கரத்தால் நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொள்ளும்
அமைதியுடன் நீயுறங்கக் கவிதை சொல்லும்

06.02.2000

கவி: சோகத்தின் பிடியிலிருந்து நீ இன்னும் விடுபடவில்லையே.
என் கவிதை உன்னை அழைக்கிறது. வா.

தோள்தந்தேன் சாய்ந்து கொள்ள - உன்
துவண்ட மேனி கண்ணீ ராலே
நனைய நனைய - நான்
தோள்தந்தேன் சாய்ந்து கொள்ள - நீ
சாய்ந்து கொள்ள

மெல்லஎன் மூச்சுக் காற்றான்
மேனியை வருடும் போது
கல்போல கனத்திருக்கும்
உன்துக்கம் கரைந்திடாதா

(தோள் தந்தேன்)

என்னிதயத் துடிப்பும்
உன்னிதயத் துடிப்பும்
ஒன்றோடொன்று இணைந்ததிர்ந்து
ஒரேகதி கொள்ளலாமே

(தோள் தந்தேன்)

துக்கத் துக்கொரு காரணம் இருந்தால்
தீர்க்கும் வழிநாம் தேட முடியும்
நீயே உனக்குத் துக்கம் என்றால் - உன்
நிழலே உனக்குச் சுமையென்றால் ...

நீஎன் றெதைநான் சொல்கிறேனோ
நீயதை விட்டு விலகு விலகி
வாஎன் உள்ளே வாசல் அமைத்துக்
காத்தி ருப்பது கவிதை யன்றோ

நால்முனை ஊசிக் குள்ளே
நுழைவதைப் போல வெள்ளிப்
பால்நிலா மேகத் துக்குள்
மிதப்பதைப் போல நீயும்
தூக்கத்தில் என்னு யிர்க்குள்
நுழைந்துவா துயரம் என்ற
போக்குக்கே இடம்த ராத
பொழுதிங்குப் புலர்வ தற்கே

17.02.2000

கவி: சரி. உன்னைச் சிரிக்க வைக்க ஒரே வழி இதுதான். ஒரு விடுகதை.

ரசி: என்ன?

கவி: பூமியா? நிலவுக்கு மாமியா?

ரசி: (சிரிப்பு)

புதுமணப் பெண்போல் அலங்கரித் துக்கொண்டு
புறப்பட்டு விட்டாயே
எதுவரை உனது பயணம்
எதற்காக இந்த மௌனம்

கோடிக் கணக்கில் வைர மணிகள்
கொட்டிக் கொடுத்தாலும்
ஓடிப்போகும் ஒருவனைத்தான்
தேடிப் போகின்றாய்
வாடிக் கையாக நடக்கும் இந்த
வேடிக்கை யைக்கண்டு
சிரிக்கக் கூட முடியவில்லை
என்ன ஜென்மமடி

தெருக்கோடியை நீ சென்றடைந்ததும்
மறுகோ டியிலவன் வருகின்றான்
நீயிலாத வேளை என்னைத்
தீச்சொல் கூறிச் சுடுகின்றான்
வீட்டுத் தோட்டம் எப்படி என்று
நோட்டம் விட்டுப் பார்க்கின்றான்
விளைச்சல் எல்லாம் அள்ளிக் கொண்டு
வேறெங் கோஅவன் ஓடுகிறான்

இரவு முழுக்க எங்கே போவான்
உளவு பார்த்து வாடி

சின்ன வீட்டுச் சிறுக்கித் திமிரை
அடக்கி வைக்கப் போடி ம்!

மாமி சொல்லிக் கொடுத்தாள் என்ற
வம்பு எனக்கெதற்கு
சாமி பார்த்துக் கொள்ளும் சரிபோ
நிறைய வேலை கிடக்கு

27.02.2000

ரசி: நீ எப்போது கவிதை எழுதத் தொடங்கினாய்?

கவி: பள்ளியில், எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது. எழுதத் தூண்டியவர் என் தமிழாசான், தண்டமிழ்க் கொண்டல் சிதம்பரம் சுவாமிநாதன். சரி, நீ என்ன பத்திரிகை நிருபரா?

ரசி: (சிரிப்பு) பராசக்தி என்கிறாய், பத்திரிகை நிருபர் என்கிறாய். கவிஞன் எதையும் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். சரி, பள்ளிப் பருவக் கவிதை ஏதாவது..

கவி: நினைவில் இருந்து ஒன்று சொல்கிறேன்.

ஒளிதந் தெரியும் விளக்கின் திரியும்
கரியா கத்தான் திரியும் - நெஞ்சக்
களிப்பை நல்கும் வெடியின் திரியும்
கரியா கிப்போய் மறையும் - ஆனால்
விளக்கி லுள்ள திரியின் நல்ல
சேவை உலகில் நிறையும் - இந்த
விளக்கம் தன்னை ஆய்ந்து பார்த்தால்
விந்தை வாழ்வு புரியும்.

என்றும் வாழும் விளக்கின் திரிகள்
ஏசு புத்தர் காந்தி
பொன்றும் வெடியின் திரியே மற்ற
பொல்லா உயிர்கள் எல்லாம் - இந்த
உண்மை தன்னை உணர்ந்து கொண்டு
விளக்கின் திரிபோல் நாமே
வண்மை கொண்டு மனித ராக
வாழ்வோம் வாழ்விப் போமே

(1966)

கவி: குழந்தைத்தனமாக உள்ளதா? அப்போது எனக்குப் பதின்மூன்று வயதுதானே!

ரசி: சரி, பள்ளிப் பருவம் முடிந்த பிறகு ...

கவி: பலகணிப் பருவம்! நான் சொல்லவில்லை. அது வ.வே.சுவின் கவிதை வரி!

ரசி: பலகணிப் பருவப் பாடல் ஏதாவது ...

கவி: ஏன் சுற்றி வளைக்கிறாய்? காதல் பாட்டு வேண்டும். அவ்வளவுதானே? ஏராளம் உண்டு. ஒன்று மட்டும் சொல்கிறேன்.

சோகத்தில் இழைகின்ற இசையைப் போலச்
சொப்பனத்தில் இழைத்திட்ட பொழுதைப் போல
மேகத்தில் தோன்றுகிற வடிவம் போல
மேல்வண்ணம் இல்லாத ஏகாந்தத்தில்
மோகத்தீ கொளுத்தியதில் மூழ்கி மூழ்கி
முத்தமழை பொழிகின்ற இருவர் காம
யாகத்தில் உணர்கின்ற இன்ப மெல்லாம்
யாருக்கும் புரியாத விந்தை யன்றோ

ஆடையெலாம் அர்த்தத்தை இழந்து விட்ட
ஆனந்த நிலையினிலே ஆழ்ந்தி ருந்து
வாடையினால் வாட்டமுடி யாத வண்ணம்
வடவத்தீ போல்வெம்மை விளையச் செய்து
பூடகமாய் இருந்தசில புதிர்கள் எல்லாம்
புரிந்துவிட்ட நினைப்பினிலே புல்ல ரித்துக்
கூடலிலே தமிழ்தானா வளரும் இன்பம்
கூடத்தான் வளருமெனக் கூறிக் கொண்டு

நாடகமாய் நாமிருந்த நிலைமை தன்னை
நள்ளிரவில் நினைத்தாயா நடுங்கி னாயா
சூடுவதற் கரியதொரு மலரே வெய்யில்
சூடுவதற்கும் அரிதான அல்லி நீதான்
பாடுவதற் கொருராகம் வேண்டும் இன்பம்
பரிமளிக்க நீயெனக்கு வேண்டும் பக்தர்
தேடுகின்ற தெய்வங்கள் நமக்கு வேண்டாம்
தெளிவான காதல்தான் நமது தெய்வம்.

1971

கவி: அப்போது காதலுக்கும் கல்விக்கும் போராட்டம்.
கல்வியிலும் இலக்கியமா தத்துவமா என்ற கேள்வி. ஒரே
குழப்பம்!

கம்பன் வந்து கதவை இடிக்கிறான்
வாத்ஸ்யா யனனோ வம்புக் கிழுக்கிறான்
அசந்தர்ப்ப மாக அவசரப் பட்டு
வசந்தம் வந்தெனை வரவேற் கின்றது
வெண்ணில வோடு விளையா டிவரச்
சிறகின்றி நானும் திகைத்த போது
நிலவே நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தென் அருகில்
உலவ வந்தால் உளம்மகி ழாதா?
ஆனால்
தரைக்குக் கூடவா தண்ணில வோடு
மேகக் கூட்ட மும்வர வேண்டும்
வெளியே பேய்மழை வெடவெடக் கும்குளிர்
வீட்டுக் குள்ளே வெந்தணல் மூட்டிக்
குளிர்காய் வதற்குக் கொஞ்சம் அமர்ந்தேன்
கொல்லைப் புறம்ஒரு குமரியின் ஓலம்
வீட்டு வாசலில் விருந்தினர் அழைப்பொலி
முன்னும் பின்னும் முரண்பா டுகளாய்
என்னை இழுத்தால் என்ன செய்வது
காகித இலக்கியம் காதல் என்ற
மனஇலக் கியத்துடன் மல்லுக்கு நிற்பதா
இரண்டில் இருந்துமே என்னை மறைக்க
தத்துவப் போர்வையும் தயாராய் உள்ளது
இளமையே என்னை இழுபறி யாக்கி
விளையாடு கின்றாய்! விளைவைப் பார்ப்போம்

கவி: கல்லூரி நாட்களில் எழுதிய கவிதையொன்று இப்பொழுது வியப்பைத் தருகிறது.

ரசி: ஏன்?

கவி: கவிதை எழுதியபோதே சிந்தையில் தோன்றிய சில சொற்கள் அடைப்புக் குறிகளுக்குள் தரப்பட்டுள்ளன. கவிதை உதிக்கும்போது கவிஞரின் அகவோட்டம் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று புரிய வைக்கிறதே!

ரசி: சரி, சரி, நீயே வியந்து கொள்ளாதே. கவிதையைச் சொல்.

வெள்ளைச் சேலை விரிந்து கிடந்தது

(அதைச் சுற்றிப்)

பச்சைப் புறாக்கள் பதுங்கி இருந்தன
கொள்ளை அழகு! குயிலின் வியப்பை
ஆமோ திக்கும் அகவல் எழுப்பி
மயில்நி கழ்த்திய மகிழ்ச்சிக் கூத்து
அந்த இடத்தில்தான் அன்பு நெளிந்தது
இறுகத் தழுவிய ஈருட லாக.

நிலவின் இருட்டை நிவர்த்தி செய்ய

(முண்டி அடித்துக் கொண்டு)

உலவும் இன்ப ஒளிமீன் கூட்டம்
கரிய மேகங்கள் உருகி விழுந்து
வரிவரி யாக வளைந்து நெளிந்து
ஆர்ப்பரிக்கின்ற .....

(உருகி விழுகையில் ஒளிநில வையும்சற்று
வழித்து வந்து வளைந்து நெளிந்து)
ஆர்ப்பரிக்கின்ற அதிசய நிகழ்ச்சி!
அந்த இடத்தில்தான் அன்பு நெகிழ்ந்தது
மௌனம் குழைக்கும் இரு மனங்களாக

மரங்கள் செடிகள் மரகதக் கொடிகள்
இரவு முழுவதும் இவற்றில் பதுங்கிய
பறவைகள் எழும்பிப் பறந்தன - தாமும்
பறக்க முனைந்து வேர்த்தன மலர்கள்
ஓரக் கிழக்கில் ஒளிப்பறவை ஒன்று
சிறகு விரித்தது சிறகுக் கதிர்கள்
மலர்களின் வியர்வைத் துளிகளைத் துடைத்தன
கூரை வழியாகக் கூரொளி வரவே
நான்கு மலர்கள் கண்வி ழித்தன
அந்த இடத்தில்தான் அன்பு சிரித்தது
ஆடையைத் தேடும் கரங்களாக

எந்தஇடம்? எங்கிருக்கும்? ஏக்கம் தவிக்கிறது
சிந்தனையே தோன்றாத சிற்றிளங் காலமா?
மனித இலட்சியத்தின் மாதிரி ஓவியமா?
புனிதமென்ற சொல்லின் பொருளாகும் ஓரிடமா?
கற்பனையே சொல்லிவிடு காலம் கடத்தாதே
சிற்பம் செதுக்கியது போதும் சிறிதுநில்.

1973

ரசி: உன் கவிதைகள் மிகவும் அந்தரங்க அனுபவங்களாகவே உள்ளன. மற்றவர்களுக்காக நீ எழுத மாட்டாயா?

கவி: என் அனுபவங்களில் மற்றவர்களும் பங்கேற்கத்தானே பாடுகிறேன். ஆனால் மன்றுக்காக வலிந்து பாடுவது இல்லை. நண்பன் வீரராகவன் சொன்னது நினைவு வருகிறது.

“மனதாரச் சொன்னகவி யெல்லாம்
மன்றத்தில் புகழ்கொள்வ தில்லை”

ரசி: அப்படியானால்?

கவி: கைத்தட்டல்களுக்காக எழுதுவதில்லை.

ரசி: என்ன ஆணவம்!

கரவொலிகள் ஓய்ந்துவிடும் ராக்காலத்தில்
காதருகே வந்துசில கவிதை சொல்லிப்
பறந்துவிடும் தென்றலை நீ பார்த்ததுண்டா
பாவனையாய் அதுசொன்ன மந்திரத்தை
மறந்துவிடமுடியாது என்றைக்கேனும்
மனத்துக்குள் இடிமுழக்கம் செய்யும் அன்று
கரவொலிகள் ஓய்ந்துவிடும் தனிமை சூழும்
கடலுக்கு நடுவிலொரு தீ உண்டாகும் - கண்ணீர்க்
கடலுக்கு நடுவிலொரு தீயுண்டாகும்

கவிதையொரு மனோதர்மம் கலைந்த கூந்தல்
கற்பனைகள் சிறகடித்துப் பறக்கக் கண்டும்
புவியெல்லாம் புதுமெருகு தோன்றக் கண்டும்
புலப்படாது திடீரென்று நடுங்கும் நெஞ்சில்
தவிக்கின்ற உணர்வுகளில் தனிமை ஊற்றில்
தாகத்தால் மனம்வரண்டு தளரும் போதில்
சுருக்கென்று முள்குத்திச் சிரித்துக் கொள்ளும்

சுவடுகளே தெரியாமல் விரைந்து செல்லும் - வந்த
சுவடுகளே தெரியாமல் விரைந்து செல்லும்

நேருக்குநேர் அதையும் பார்ப்பதற்கு
நிச்சயித்த விழிகளுடன் காத்திருந்தேன்
கார்மேகம் நகர்கிறது கனவு காட்டிக்
கள்ளநிலா மறைகிறது சாரல் வேறு
யார்யாரோ வருகின்றார் ஓடுகின்றார்
அதைமட்டும் காணவில்லை அந்த நேரம்
இதயத்தைத் தூளாக்கும் சிரிப்புச் சத்தம்
இருள்கிழிக்க வந்ததொரு வெட்டு மின்னல்
உதிரத்தைச் சூடேற்றி என்னை நானே
உறிஞ்சுகிற ஆவேசம் அதற்குப் பேர்தான்
உன்மத்தம் உயர்கவிதை உணர்ச்சி போதை
எங்குமே செல்லாத புதிய பாதை

ஓசைகளின் விளிம்பினிலே ஊஞ்சலாடும்
உற்சாகம் உள்மனத்தின் இயக்கமெல்லாம்
ஆசைகளாய்ப் பரிணமிக்கும் அர்த்த ஜாமம்
அனுபவங்கள் மலர்கின்ற உதயகாலம்
புரியாத நுணுக்கங்கள் புலனாகின்ற
புதுப்பார்வை உலகாளும் புலமையோகம்
தரிசனக் கடலாடி விட்டு வார்த்தைத்
தறிகளிலே சிக்குண்டு தவிக்கும் பேதை
உன்மத்தம் உயர்கவிதை உணர்ச்சி போதை
எங்குமே செல்லாத புதிய பாதை.

1980 செப்டம்பர்

ரசி: கவிஞனே கவிதை எப்படி உதிக்கிறது?

கவி: தெரியாது.

ரசி: தெரியாதா?

கவி: தெரியும். வசனத்தில் சொல்லத் தெரியாது.

ரசி: கவிதையில் சொல்லேன்.

தடம் புரண்டன சொற்கள்
தவிக்க வைத்தது தாகம் இருட்டில்
தடவிக் கொண்டே நடந்து செல்லும்
குருட்டு மனத்தின் குமுறல்
நடுங்க வைக்கும் நள்ளிர வைப்போல்
நகர மறுக்கும் தனிமை
ஓவென் றலறி உதவக் கூட
நாவின்றி நின்ற வேளை
உருவற்ற மேகத்தில் ஒருகோடி மின்னல்
உருவான தோகவிதை ஓசைப்ரவாகம்
உடைகின்ற மௌனத்தை அடைகாத்த நெஞ்சம்
உயிர்க்கின்ற பயிர்க்கென்று உதிர்க்கின்ற முத்தெல்லாம்
சரித்திரக் கடலில் சங்கமம் ஆகும்
சான்று தேவை யென்றால்
மூழ்க வேண்டும்
மூச்சிழந்த பின்னே
முத்து மண்டபம் காத்திருக்குமே

27.12.1979

ரசி: கவிதை வருவதற்கென்றே சில நேரங்கள் உண்டா?

கவி: எந்த நேரத்திலும் வரும். அது வரும்போது காலமே ஒரு புதிய கோலமேற்கும்.

கவிதை வரும் நேரம் - இது

கவிதை வரும் நேரம்

கனவுகளும் நினைவுகளும் கலந்து தடுமாறும்

கவிதை வரும் நேரமிது

கவனம்மிக வேண்டும்

கருத்திலொரு நெருப்புமலர் கட்டவிழும் நேரம்

கவிதை வரும் நேரம் - இது

கவிதை வரும் நேரம்

மலருதிரும் ஓசையிலும் மனமதிரும் நேரம்

மதகுடைய வேண்டியொரு நதிபுரளும் வேகம்

மண்மரக தங்களும் விண்அதிச யங்களும்

பண்வடிவம் ஏற்கத் தவம்செய்யும் கோலம்

கவிதை வரும் நேரம் - இது

கவிதை வரும் நேரம்

சுவர்க்கோழி சில்வண்டு ஸ்ருதிசேர்ப்ப தைக்கண்டு

சிரக்கம்பம் செய்யும் சிறுதென்னம் பாளை

புதிதாக வருகின்ற பூந்தென்றல் காற்றுக்குச்

சதகோடி விண்மீன்கள் மாலை மரியாதை

கவிதை வரும் நேரம் - இது
கவிதை வரும் நேரம்

தவிக்கின்ற நெஞ்சத்தில் தணலாய் எழுந்து - பசுந்
தளிர்க்கரங் களில்பனித் துளியாய்ப் படர்ந்து
கவிழ்கின்ற மேகங்க ளுக்குள் கலந்து
சிரிக்கின்ற தேஒரு கவிதைக் கொழுந்து

27.05.1980

ரசி: உன்னைத் தொட்டு உலாவரும் காற்றுக்கு எட்டமுடியாத விண்மீன்களால் மாலை சூட்டிய கவிஞனே! உனக்கு கவிதை வரும்போது என்னை கூப்பிடு, நட்சத்திர மாலையைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டு.

கவி: எனக்கு கவிதை வரும்போது நீ அங்கு இல்லாமல் இருக்க முடியுமா? நீ இல்லாதபோது கவிதை வருமா? கவிதை என்ற பெயரில்....

கவிதையென்ற பெயரிலொரு கள்வெறி படைக்கிறோம்
ககனமெங்கும் கனகதாரை
கனவுகளே நமது கூரை
கவிதைகள் அட்டா கவிதைகள் ஆம்
கவிதையென்ற பெயரிலொரு கள்வெறி படைக்கிறோம்

நதிநடந்த வழிகளாய்த் தடம்பதிந்த நினைவுகள்
நட்சத்திரப் பொறிகளாய்க் கண்சிமிட்டும் உணர்வுகள்
அனுபவங்க ளாவதற்குத் தவமிருக்கும் கனவுகள்
அழகுசெய்த புண்ணியமிங் கவதரிக்கும் கவிதைகள்

கவிதைகள் அட்டா கவிதைகள் ஆம்
கவிதையென்ற பெயரிலொரு கள்வெறி படைக்கிறோம்

புன்னகையி லேநுழைந்து புதுமெருகு கொள்ளுமாம்
பூந்தென்ற லோடிணைந்து பூப்பறிக்கச் செல்லுமாம்
கண்விளிம்பி லேமலர்ந்து காட்சியாக நிற்குமாம்
ஓசைஎன்ற உடலெடுத்திவ் வுலகமெங்கும் துள்ளுமாம்

கவிதைகள் அட்டா கவிதைகள் - ஆம்
கவிதையென்ற பெயரிலொரு கள்வெறி படைக்கிறோம்

அனைவருக்கும் அமுதபானம் தருவதுநம் இனியகானம்
கவிதைகள் அட்டா கவிதைகள்

01.07.1980

ரசி: அனைவருக்கும் அமுத பானம் தரக் கவிதையே போது
மென்றால், இவ்வுலகத்தின் அவலங்களையெல்லாம் உன்
பாடல்களால் தீர்ப்பாயா?

கவி: தாயே, போன மாதம் நான் பட்ட பாட்டைச்
சொல்லட்டுமா?

பூமத்ய ரேகையென்றால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது
வானவில் கூடத் தெளிவாகத் தெரிகிறது - ஆனால்
வறுமைக் கோடு வரைந்தவன் யாரு

அரிசிவாங்கக் காசிலாத வறுமையிலே கூட
அரைநிமிடம் முகமலர்ந்து சிரிப்பவர்கள் உண்டே
சிரிப்பெல்லாம் முத்துமுத்துப் பச்சரிசிச் சோறு
தின்னஉண வில்லையென்றால் திருடியவன் யாரு

வறுமைக் கோடு வரைந்தவன் யாரு

கந்தல்கந்த லாகத்தான் கட்டிக்கொள்ள ஆடை
கண்சிமிட்டு கின்றதே ஆகாச மேடை
எந்தநிலை வந்தாலும் தளராத நெஞ்சம்
இருந்துவிட்டால் உலகத்தில் இருக்காது பஞ்சம்

வறுமைக் கோடு வரைந்தவன் யாரு

மெத்தையிலே சாய்ந்தபடித் தத்துவங்கள் நூறு
பேசிடலாம் ஆனாலும் வீதியிலே சென்று
செத்துச்செத்துப் பிழைப்பவரின் மத்தியிலே நின்று
சொன்னால்தான் தெரியும்தன் விளைவென்ன வென்று அட
வறுமைக் கோடு வரைந்தவன் நானே
ஆ!

நெற்றிப் பொட்டு வலிக்கிறதே
ரத்தம் கொட்டித் துடிக்கிறதே
நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்
வற்றல் குச்சி போலோர் உருவம்
கோபத் தீயை உமிழும் கண்கள் - அவன்
விட்டெறிந்த திருவோடென் நெற்றியிலே மோது
விட்டதும்தான் தெரியும்நான் கவிதைசொன்ன சேதி
வறுமைக் கோடா சரிதான் போடா

02.11.2000

ரசி: புற உலகில் நடக்கும் மானிட நிகழ்ச்சிகள் உன்னை பாதித்ததே இல்லையா?

கவி: பாதித்ததுண்டு. கவிதைகளும் தந்ததுண்டு. பாதுகாத்து வைக்கவில்லையே. ஒன்றே ஒன்று நினைவு வருகிறது. 1983ஆம் ஆண்டு சிங்கள ராணுவத்தினரும், தீவிரவாதிகளும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பொதுமக்களைக் கொன்று குவித்து வந்ததோடு, மருத்துவமனையில் இருந்த நோயாளிகளையும், சிறையில் இருந்த கைதிகளையும் படுகொலை செய்த செய்திகேட்டு, அன்றைய சூழ்நிலையில் எழுதிய பாடல் இது. இலங்கைத் தீவைப் புயல் தாக்கிப் பலர் மாண்டபோது கவிஞர் இளந்தேவன் 'கடல்நடுவே ஒரு கண்ணீர்த் துளி' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதை நினைவு வருகிறது.

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற
அநுமனைத் தேடு கின்றேன்
நெஞ்செலாம் நெருப்பு வாடை
கண்கள்நீர் சுமக்கும் ஓடை

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற
அநுமனைத் தேடு கின்றேன்

மனிதாபி மானம் என்ற
வானிலே பறந்த செல்லத்
தனியாக நின்றி லங்கைத்
தருக்கினை வெற்றி கொள்ள

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற
அநுமனைத் தேடு கின்றேன்

கடல்சினந் திலங்கைத் தீவைக்
களவு கொண்ட போதெல்லாம்

கண்ணீர்த் துளியென் றிரக்கப் பட்டுக்
கவிதை யாலே அழுதவர்நாம் - இன்று
ரத்தத் துளிகள் சிந்திச் சிதறி
சகோத ரர்கள் மாள்வதை

அத்த நைக்கும் மெத்த னத்தோ(டு)
அரக்கர் கூட்டம் ஆள்வதைப்
பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று
புத்தி சொல்லும் போதகர்
குறுக்குச் சுவர்கள் எழுப்பிக் கொண்டு
குருட ராக வாழ்பவர்
மானு டத்தை அடகு வைத்து
மக்க ளாட்சி காண்பவர்
உப்புக் கடலை எல்லைக் கோடென்(று)
ஓப்புக் கொள்ளச் சொல்கிறார்
தப்புத் தாளம் தட்டிக் கொண்டே
தர்க்கம் வேறு செய்கிறார்
சித்தம் எல்லாம் சிலந்தி வலையில்
சிக்கிக் கொண்டு விட்டாலும்
ரத்தத் துடிப்பை அடக்குவ தற்கு
ராவண னாலும் முடியாது
நூறு கோடிக் கைகள் இங்கே
முடங்கி விட்ட(து) உண்மைதான்
யாரும் உதவி யற்ற நேரம்
நான்நி னைத்த(து) உன்னைத்தான்

அனற் பிழம்பை ஆகாயத்தில்
அருந்திப் பார்த்த வீரனே - என்
கனல் பறக்கும் சொற்களை நீ
கடல் கடக்க வைத்திடு
மற்றவற்றை அவை முடிக்கும்
மறைந்திருந்து பார்த்திடு

30.07.1983

கவி: சமுதாய உணர்வு இல்லாத கவிதைகள் உயிரற்றவை என்று பொதுவுடைமைத் தோழர் ஒருவர் சொன்னதும் வந்த பாடலிது.

காத்துக்கொரு பாட்டு கடலுக்கொரு பாட்டு
சூரியன் சந்திரன் சோமழைக் கெல்லாம்
சொல்லிவச்சேன் பல பாட்டு

மாத்தி மாத்திப் பாடினாலும் காத்துமழை கடலுதான்
மந்திரத்தை முணுமுணுக்குற மாதிரி ஒரு கனவுதான்
மத்ததெல்லாம் மனசொத்துக்கலே - மனச
மறைச்சப் பாடக் கத்துக்கலே

சோத்துப் பஞ்சம் தனியுடைமை
சாதிஎன்னும் பழங்கொடுமை
பாத்துப் பாத்துப் புளிச்சப் போச்சு
பாடங் கேட்டுச் சலிச்சப் போச்சு - அட
மாத்திமாத்திப் பாடினாலும் காத்துமழை கடலுதான்
மந்திரத்தை முணுமுணுக்குறு மாதிரி ஒரு கனவுதான்
மத்ததெல்லாம் மனசொத்துக்கலே - மனச
மறைச்சப் பாடக் கத்துக்கலே

அந்திப்பொழுதுல ஆலமரத்துல
சந்திக்கவரும் சோடிக்குயிலுங்க
தலையசைக்குற செடிகொடிங்க
தத்தி நடக்குற கோழிக்குஞ்சுங்க
ஆமாம் ஆமாம் ஆமாம்
ஆமாம் போட்டென்னை ஆதரிக்கும் - என்னப்
பாடச் சொல்லிப்புட்டுக் காத்திருக்கும்

பரம்பரயா சமதருமப் பாடல்களக் கேட்டுக்கேட்டு
மரத்துப்போன சீவனுங்க
மனசிலாவது வாழனுங்க
மனசுக்குத்தான் பாடுறேன் - நான்
மயக்கத்தத்தான் தூவுறேன்
கனவுகளப் பாடினாலும் சத்தியமா பாடுறேன்
சத்துப் பொறத்துல பித்துப் புடிச்ச
சத்தியமா பாடுறேன் - நான்
சத்தியமா பாடுறேன்.

10.06.1980

ரசி: ஒரு கணம் அமரன்! மறுகணம் பாமரன்! என்ன விந்தையிது கவிஞனே? இப்படி இங்குமங்கும் ஊசலாடிக் கொண்டு நீ எழுதும் கவிதைகளால் ஏதேனும் பயனுண்டா?

கவி: இதே கேள்விதான் என் இதயத்தையும் துளைக்கிறது.

என்கவிதை எந்நாளும் பயன்படாது
ஏற்றத்துக் கின்பத்துக் கிடம்தராது
மின்னல் போலத் துள்ளியெழும்
அடுத்த கணமே தடுக்கிவிழும் - ஆனால்
எண்ண அலைகள் எழுப்பிவிடும்
ஏகாந் தத்தில் வளையவரும்
நின்று வரவேற்றால்
நிச்சயம் உங்கள் தளையவிழும்

நேற்று பெய்த மழைத்துளிகள் - என்
நெஞ்சக் கதவை யிடிப்பதும்
காற்றில் அசையும் மலர்கள்போல்
கனவுத் தளிர்கள் துளிர்ப்பதும்
இன்றிப் பொழுதை என்றைக்கும்
இருக்க வைக்க நினைப்பதும்
நினைவுக் குள்ளே நழுவிக்கொண்டே
நிற்பதைப் போல் நடிப்பதும் - அட
இருட்டைத் தேட வெளிச்சம் போடும்
அறிவீனம்தான் கவிதைகளா - இதைக்
கேட்பதற்கு வாய்திறந்தாலும்
தாளம் போடும் வார்த்தைகளா

என்கவிதை எந்நாளும் பயன்படாது - அது
எல்லைகளே ஏற்காத மாயச்சூது

17.10.1980

ரசி: நீ கவியரங்கங்களுக்காகக் கவிதை எழுதியதுண்டா?

கவி: முன்பு, ஒன்றிரண்டு எழுதியதுண்டு. இப்பொழுதெல்லாம் அப்படி எழுதுவதில்லை. உயிரற்ற சொற்குவியல்களாக, அரைத்த மாவையே அரைப்பது போல் கவிஞர் பலர் செய்யுள்கள் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களே! பாரதிக்குப் பிறகும் இப்படி நடக்கலாமா?

செம்மறி ஆடுகளே - கொஞ்சம்
நிழுந்து பாருங்க
செவ்வானத்துல செறகடிக்குற
பாட்டுப் பறவைங்க - குரல்
கேட்டுத் திரும்புங்க
செம்மறி ஆடுகளே - கொஞ்சம்
நிழுந்து பாருங்க

கும்புட்டு நிக்குற கோடிச் சனங்களக்
குலுக்கிப் போடுற ஓலகம் - இது
எனக்கு மட்டும் சொலபம்
பாட்டு நடக்குற பாதையெல்லாம் வயல்
பச்சைப்பசேலுனு இருக்கும் - காத்துக்
கொடிகட்டிப் பறக்கும் - அட
செம்மறி ஆடுகளே - கொஞ்சம்
நிழுந்து பாருங்க

வெய்யில்
கொளுத்தும் போது களத்து மேடு
குளரும் போது எலும்புக் கூடு
பயத்துலியே வாழ்க்க பூராப்
பதுங்கிக் கிட்டங்க - ஓங்க
வயத்துப் பண்ணை முன்னால
வளஞ்சு நின்னீங்க - முதுகு

வளஞ்சு நின்னீங்க - ஒரு
கயத்துக் கட்டில இழுத்துப் போட்டுப்
படுத்துப் பாருங்க - அந்தக்
காத்து வந்து காலமுக்கும்
ரொம்ப ஜோருங்க
தவளப் பாட்டக் கேட்டுக் கொஞ்சம்
தலையசைச்சுப் பாருங்க
தனிமையில குந்திக்கிட்டுத்
தாளம் போட்டுக் கேளுங்க
மனசக்குள்ள - உங்க
மனசக்குள்ள மொசலுக்குட்டி
மத்தளம் வாசிக்கும் - அத
மலங்க மலங்கப் பாத்துக்கிட்டே
நண்டு யோசிக்கும்
வண்ணாத்திப் பூச்சினல்லாம்
வரிசையாக வந்து - ஒங்க
கண்ணுமேல நின்னுக்கிட்டே
கரகம் ஆடும்

குப்ப மேட்டக் கொளுத்திப் போட்டுக்
குளுரு காயக் கூடுங்க - ஒரு
கோணச் சிந்து பாடுங்க - நம்ம
கறுப்புக் கோட்டு சாமி மேல
கவனம் வையுங்க - உங்க
கனம் குறையுமுங்க

செம்மறி ஆடுகளே - கொஞ்சம்
நிழுந்து பாருங்க

26.01.1980

ரசி: கவிஞனே. நீ காணும் காட்சிகளே கவிதைகள் ஆகின்றனவோ?

கவி: சரி, ஆனால் தவறு. காணாத காட்சிகளும் கவிதைகள் ஆகலாம்.

ரசி: எப்படி?

கவி: புறக்கண்ணால் காணாத காட்சிகளும் என்பது பொருள். ஒரு நாள் உயர்ந்திமன்ற வளாகத்திலிருந்து சாலையைக் கடந்து எதிர்ப்புறம் சென்று கொண்டிருந்தேன். பட்டப்பகல். அந்த வேளையில், அந்த நெரிசலில், வந்த கவிதையில் இரவு வானம் எப்படி என் கவிதைக் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது. புரியாத புதிர்தானே கவிதை! சாலையைக் கடந்து என் அலுவலகத்தை அடையும் முன்பே கவிதை முழுமையாக வந்துவிட்டது. இரவுதான் கவிதை ஏட்டில் இடம்பெற்றது.

காற்றைப் பருகிக் கனல்பெருகிக்
காட்டுத் தீவளரும் - மின்னல்
கீற்றைப் போல என்னுள் நுழைந்துயிர்
ஊற்றை யளைந்து தேன்பருகிப்
பாட்டுத் தீவளரும்
அந்தத் தீயின் அமுதச் சுடர்களை
மாலை தொடுத்துப் புனைந்துகொள்ள
மஹாசக்தி வருவாள்
இரவு வானம் இலட்சோப லட்சம்
நட்சத்திரங்கள் என்பதாகப்
பராசக்தி தெரிவாள்

பூவுக் குள்ளே நுழைந்து கொண்டு
தென்ற லோடொரு சிறிய வண்டு
ரிங்கரிக்கும் இசைபோல் - என்
உயிருக்குள் ஊடுருவிப் போய்

அமர த்வனியாய் மாறிக் கவிதை
பொழிந்து கொண்டே உதிரும் மேகத்
துளிகள் எடுத்துச் சதங்கைகளாய்
அணிந்து கொண்டு வருவாள்
மலர்கள் தோறும் பனித்துளிகளாய்ப்
பராசக்தி தெரிவாள்
சின்னஞ் சிறிய குழந்தை ஒன்று
கன்னங் குழியச் சிரிக்கும் போது
தெறிக்கும் ஒளிபோல
என்னுள் இருந்தொரு வியப்பு மலர்ந்து
கள்ளம் இன்றிச் சிரிக்கும் கணத்தில்
மின்னல் வெட்டிப் பிளந்து கொண்டு
மஹாசக்தி வருவாள்
இருள்துடைக்கும் திவாகரனாய்ப்
பராசக்தி தெரிவாள்

1989

ரசி: நான் பேசுவதை நிறுத்திக் கொள்கிறேன். காட்சிகளையும் கவிதைகளையும் சொல்லிக் கொண்டே வா.

கவி: நண்பகல் நேரம். வானில் மேகமூட்டம். ஒரே புழுக்கம், வெளியிலும் உள்ளத்திலும். திடீரென்று ஒரு காற்று வீசுகிறதே! மழை பொழியத் தொடங்குகிறது. மண்குளிர, மனம் குளிர! வெடித்துக் கொண்டு வருகிறதே கவிதை!

மண்குளிரப் பொழிந்தமழை
மனம்குளிரப் பிறந்தஇசை
மகிழ்ச்சியோ மகிழ்ச்சியென்று
கூத்தாடும் கவிதைநடை

என்ன வடிவம் எடுப்ப தென்று தெரியாமல்
எண்ணத் தூரிகையில் வண்ணக் கலவை
துடித்துக் கொண்டிருக்கச்
சலன மின்னல் தெறிக்க
சங்கீத வானத்தில் எங்கோ இடிஇடிக்க
உலகப் பசுமையிலே உட்கார்ந்த படியென்
உணர்வுகள் ஊஞ்சலாட
உள்ளும் புறமும் ஒன்றை யொன்று
தழுவிக் கொண்டு தடுமாறத்
தனிமைப் புயலும் உருவாக
சரேலெனப் பாய்ச்சலுடன்

மண்குளிரப் பொழிந்தமழை
மனம்குளிரப் பிறந்தஇசை
மகிழ்ச்சியோ மகிழ்ச்சியென்று
கூத்தாடும் கவிதைநடை

கவி: முன்னிரவு நேரம். வீட்டில் யாரும் இல்லை. நீ, நான், நிலா மட்டும்தான்!

பொடிதூவிக் கிடக்கிறது பொல்லாத கும்மிருட்டு - வைரப்
 பொடிதூவிக் கிடக்கிறது பொல்லாத கும்மிருட்டு
 அடிமேல் அடிவைத்த படிவந்து சேரு
 இடியோசை கேட்கிறது ஈரம் மணக்கிறது
 எகிறிப் பறக்கும் எரிகற்கள் வேறு
 அடிமேல் அடிவைத்த படிவந்து சேரு
 மேகப் புதர்களிலே மேனி மறைத்தபடி
 யோகநிலை மாறாமல் மெல்லத் தவழ்ந்துவா
 ஆக்கித் தருகிறேன் ஆயிரம் பாட்டுனக்கு - என்
 ஆசைக் களஞ்சியமே வான வெளிப்புவே
 நீலக் கடலினிலே நிற்கும் ஒளித்தீவே
 பூமி நடுங்கப் புயலடித்த போதெல்லாம்
 ஆவி நடுங்கிப்போய் அம்புலியே உன்பெயரைக்
 கூவி யழைத்துள்ளேன் வெள்ளிக் குடவிளக்கே
 அண்ணாந்து பார்த்துநான் அயர்ந்து போய்விட்டேன்
 கண்ணெதிரே வந்து காட்சிதர மாட்டாயா
 வாளைத் துறந்துவிடு மண்ணுக் கிறங்கிவிடு
 மண்ணை யளைந்தபடி மல்லாந்து படுத்தபடி
 வாஞ்சையுடன் என்மார்பில் எட்டி உதைத்துவிடு
 தொட்டில் அமைக்கத் தூக்கணாங் குருவிவரும்
 விட்டில் பூச்சிகளும் விளையாட வந்துவிழும்
 அல்லி மலர்கள்தேன் அள்ளித் தெளித்துவிடும்
 தென்னங் கீற்றுக்களோ கிலுகிலுப்பை ஆகிவிடும்

வானைத் துறந்துவிடு மண்ணுக் கிறங்கிவிடு
மௌனம் கலைந்து மழலை உதிர்த்துவிடு
பாடற் கனவுகள் எல்லாம் உயிர்பெற்று
ஆடத் தொடங்கிவிடும் ஆகாயம் என்ற
மாயை கலைந்துவிடும் வந்து கலந்துவிடு
ஏகாந்தம் இன்னும் எதற்கு

30.05.1980

கவி: வாழ்க்கை இயந்திர கதியாகிவிட்டதே! சலித்துக்
கொண்டே கண்ணயர்கிறேன். காலையில்....

காலைப் பொழுதின் கரகோ ஷங்கள்
கனவுத்திரை விலகியது
காத்துக் கிடந்த பகல்வே ஷங்கள்
ஆட்டம் உடனே தொடங்கியது

சுற்றுப் புறத்தைச் சூனிய மாக்கிச்
சுடர்விட் டெரிந்த மனமோ
வெற்றிட மாகச் சுருங்கியது
வெளியுல கில்ஒளி பரவியது

விழிமுக டுகளில் நாள் மோதித் தெறிக்க
சுகதுக் கங்கள் எனப் புழுதி பறக்கச்
சுவடிக ளுக்குள் சுவடுகள் தேடி
உலகெலாம் அறிவு மேய்ந்து சலிக்க
ஒருவழி யாயுடல் ஓய்ந்து களைக்கப்
பரபரப் பெல்லாம் ஒளிந்து பதுங்க

மாலைப் பொழுது புன்னகை யோடு
மனத்தை வரவேற்க
மௌனம் கலைந்து மலர்விளிம் புகளில்
வண்டுகள் ஸ்ருதிசேர்க்க
வானச் சிவப்பில் வளர்ந்த ஒருசுடர்
மனத்தில் குடியேற
மோன உலகம் இருட்டுக்குள்ளே
மூழ்கித் தடுமாற - மீண்டும்

காலைப் பொழுதின் கரகோஷங்கள்
கனவுத்திரை விலகியது

27.09.1979

ரசி: இருபதாண்டுகளுக்கு முன் உனக்கு வாழ்க்கை சலித்துப் போனதோ?

கவி: அள்ளிப் பருக அழகு மட்டும் இல்லையென்றால், வாழ்க்கையே சலித்துவிடும். ஆனால் நம்மைச் சுற்றி எங்கு பார்த்தாலும் அழகு குலுங்குகிறதே, அனுபவம் ஆவதற்கே! சரக்கொன்றை மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாய்ப் பூத்துக் குலுங்கிய ஒரு மரத்தைக் கண்டு நான் அடிக்கடி வியந்ததுண்டு. இப்பொழுதும் அந்தக் காட்சி மனத்திரையில் நிழலாடுகிறது.

அனுபவங்கள் எல்லாம்

ஆசைக் கடலின் நீர்க்குமிழிகளே

மலர்கள் ஏந்திநிற்கும் மரங்களாகவும் - இசை

வடிவ மாகிவிட்ட ஸ்வரங்களாகவும்

நிலவு தீண்டும் மின்னற் கரங்களாகவும் - நெருப்பு)

இதழில் தோன்றுகின்ற நிறங்களாகவும்

அனுபவங்கள் எல்லாம்

ஆசைக் கடலின் நீர்க்குமிழிகளே

சலசலக்கும் இனிய அருவியாகவும்

சருகெடுத்துப் போகும் குருவியாகவும்

உலகமெங்கும் சுற்றி ஓடியாடுமோர்

உருவமற்ற காற்றுப் புரவியாகவும்

அனுபவங்கள் எல்லாம்

ஆசைக் கடலின் நீர்க்குமிழிகளே

ஓசை எழுப்பிப் பாடும் பொழுது

நீர்க்குமிழிகளும் நித்திலங்க ளாகும்

கடலுக் குள்ளே புதைந்து கொள்ளும்
ஒருசில குமிழிகள் மட்டும்
இறக்கைகள் பெற்றுப் பறந்துபோய் - அந்த
வான மண்டலத்தில் மயங்கித் திரியும்
விண்மீன்களுடன் மோதிக் கலையும்
மண்ணுக் கிறங்கி மனமலர் களிலே
பனித் துளிகளாய்ப் படர்ந்திருக்கும் - மீண்டும்
ஒளியில் நுழைந்துவான் வெளியில் கலக்கும்

அனுபவங்கள் எல்லாம் அழிவிலாத செல்வம்
வடிவஎல்லை மீறி வாகைசூடி நிற்கும்.

18.05.1978

கவி: “மாலைப் பொழுதின் மயக்கத்திலே நான் கனவு கண்டேன் தோழி” என்ற பாடல் எங்கோ ஒலிக்கிறதே. அதன் எதிரொலியைக் கேள்.

ஒளிக்கீற்றை நூறாகப் பிளந்து
இழையொவ் வொன்றிலும் லட்சோப லட்சம்
நிழல்மலர்களை நெருங்கத் தொடுத்து
மாலையாக என் மனம் அணிந்திட
மாலைப் பொழுது வந்ததோ
வானமென்றுநான் பார்த்திருந்ததைப்
பாதையாக்கிப் பரிகசித்ததோ - காற்றுத்
தேர்எழுப்பிடும் பேரொலிக்கிணை
பாவம் இன்றியே உலக நர்த்தனம்
பேதலித்ததோ
இருள்வனத்திலே சலசலத்திடும்
தனிமைப் புனலில் அகல்விளக்குகள்
அமைதியாக மிதந்து போகும்
அழகில் லயித்துப் பேச்சிழந்ததோ
இருளும் ஒளியும் இணைந்து கலக்கும்
இடைவெளிக் குள்ளே இதய மொன்றைத்
தேடித் தேடித் திகைத்துப் போன
பழைய நினைவுப் பறவை யொன்று
புதிய உலகில் புத்துணர்வோடு
பறந்து செல்லப் போகிறதோ - இல்லை
பதுங்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறதோ

28.06.1979

கவி: “வானம் எனக்கொரு போதிமரம். நானும் எனக்கது
சேதிதரும்”. வானமும், கவிஞர் வைரமுத்துவின் வைர
வரிகளும் என்னை மிகவும் ஆட்கொண்டவை.

வானத்துல தான்என் வயலிருக்கு - நான்
வாரி எறச்ச மணி வெளஞ்சிருக்கு
வேலிகட்டத் தேவையில்ல
வெளச்சலுக்குப் பஞ்சமில்ல
மனசக்குள்ளதான் உரமிருக்கு

வானவில்லு மேலநின்னு ஏத்தம் எறப்பேன்
வானைமீனப் போல நானும் துள்ளிக் குதிப்பேன்
சூரியன ஒரு பூட்டிக் கொண்டு நடப்பேன்
தாகத்துக்கு மழைத்தண்ணி மொண்டு குடிப்பேன்

வானத்துல தான் என் வயலிருக்கு

நட்சத்திரப் பொண்டுகதான் நாத்து நடணும்
மேகத்துலப் பாத்திகட்டிப் பாத்து நடணும்
அம்புலிதான் - சின்ன
அம்புலிதான் கண்விழிச்சக் காவல் இருக்கும்
அறுவடைக்கு வெள்ளியரி வாளு கொடுக்கும்

வானத்துல தான்என் வயலிருக்கு

மோதவரும் காத்தெனக்கு மோகன ராகம் - கடலு
முழிச்சக்கிட்டா அதுலவொரு மோகினி யாட்டம்
நாதசுரப் பூங்குயிலு தவுலடிக்கும் தவளை
நாலுபக்கம் கச்சேரி எனக்கென்னடா கவலை.

15.05.1981

கவி: மேகமூட்டம் சூழ்ந்திருந்தும் புழுக்கம். மழையும்
வரவில்லை. கவிதையும் வரவில்லை. குளிக்கலாமென்று
குளியலறைக்குள் சென்றால் குழாயில் நீர் வரவில்லை.
நேரம் நகர்கிறது. குழாயில் நீர் வரத் தொடங்குகிறது.
வெளியிலும் மழைத் துளிகள்! ஒரு குளிர்ந்த காற்று, பாடல்
சுமந்து வருகிறதே!

என்னென்ன சேதிகள் சொல்வதற்காக
மண்ணுக்கிறங்கி வந்தாய் மழைத்துளியே

மின்னலின் வீச்சிலே மேகங்கள் துவள்கின்ற
இன்னலைச் சொல்வதற்கோ இறங்கி வந்தாய்
விண்மீன்கள் எல்லாம் கண்பொத்தி விளையாடும்
வியப்பினைச் சொல்வதற்கோ விரைந்துவந்தாய்

மண்ணுக்குள் ளேசென்று மரம்செடி கொடியாகி
மலர்வதற் கோநீ இங்குவந்தாய் - என்
பண்ணுக்குள் ளேநுழைந்து பார்த்திடத் தானோ
தூதுவன் போல்நடித்துப் பறந்துவந்தாய்

என்னென்ன சேதிகள் சொல்வதற்காக
மண்ணுக்கிறங்கி வந்தாய் மழைத்துளியே

31.05.1978

ரசி: மழை வந்து சேதி சொல்லுமா?

கவி: சொல்லுமே. மேகங்கள் கூட இடியிடித்து வீர வசனங்கள் பேசுமே!

வானத்து மேகங்களே - பல

வடிவங்கள் காட்டி மறைகின்ற மாயங்களே - என்

கற்பனை வேகம் காற்றாகட்டும் - உலகம்

கரைந்து போயமு தூற்றாகட்டும்

வானத்து மேகங்களே

பறவைகள் எல்லாம் பதுங்கிக் கொள்ளட்டும்

படபட வென்றிடி முழங்கித் தள்ளட்டும்

நதிகளெல் லாம்சிலம் பணிந்து நடக்கட்டும்

நாளிர வென்ற நாடகம் முடியட்டும் - என்

பாடல் மட்டும் தொடரட்டும் - ஒரு

பாதை அதிலே வளரட்டும்

வானத்து மேகங்களே

மலர்கள் எல்லாம் வடிவ மிழந்து வாசனை யாகட்டும்

மரங்க ளெல்லாம் வானத் துக்கே பறந்து போகட்டும்

நிலவும் கதிரவ னும்கட லுக்குள் நீந்திக் களிக்கட்டும்

நீரும் நெருப்பும் சேர்ந்து கலந்தென் நினைவு ஜொலிக்கட்டும் - என்

பாடல் மட்டும் தொடரட்டும் - ஒரு

பாதை அதிலே வளரட்டும்

வானத்து மேகங்களே

15.05.1978

ரசி: உன் கற்பனை வேகத்தில் உலகைக் கரைக்க மேகங்களின் துணையை நாடுகிறாய். ஏன்?

கவி: அவை இனிவரும் காலமெல்லாம் என் கவிதைகளை எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்குமே!

ரசி: நாம் பாடினால் மேகங்களும் பாடுமா?

கவி: பாடலாம். ஒரு நாள் 'மானஸ சஞ்சரரே' என்ற சாமா ராகக் கீர்த்தனையை மனம் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, மேகம் எதிர்ப்பாட்டு பாடியதே, அதே ராகத்தில்!

எங்கோ உடைந்த மேகம் இங்கே

பூங்கொடியாகிறது - மனச்

சிங்காதனத்தில் ஏறியமர்ந்து

சிரித்து மகிழ்கிறது

(எங்கோ)

வென்ற களிப்பில் ஓசையெழுப்பும்

வேகம் இழந்ததனால் - இளம்

தென்றலனுப்பித் திசையெல்லாமதைத்

தேடிப் பார்க்கிறது - தானும்

ஆடிப் பார்க்கிறது

(எங்கோ)

முத்துக் கடலின் முன்னை நினைப்பில்

மூழ்கும் போதெல்லாம் - மேலே

தத்தும் பனித்துளி களிலே சற்று

தாகம் தணிகிறது

(எங்கோ)

மழைத் துளிகளின் வீழ்ச்சியிலே ஒரு
மலர்ச்சி பிறக்கிறது - அந்த
அழகுக்கோர் ஆதார ஸ்ருதியாய்
அண்டம் சிலிக்கிறது

(எங்கோ)

12.05.1980

ரசி: காட்சியோ, ஓசையோ கவிதை தரலாம்.
அப்படித்தானே?

கவி: ஏன்? வாசனை கூட கவிதை தரலாமே.

ரசி: எப்படி?

கவி: வா காட்டுகிறேன். இருட்டாக இருக்கிறதா? நகரம் முழுதும் மின்சாரக் கோளாறு. தோட்டத்தில் சென்றமர்வோம். உதிர்ந்து கிடக்கும் பலவிதமான மலர்களின் வாசம் திசைகளைக் காட்டவில்லையா? அங்கே பார் ஒரு மின்மினி! பார்த்துக் கொண்டே இரு. காலை வந்துவிடும்.

ஒளித்துகள் ஒன்றுபோதும்

உயிர்த்துடிப்புடன்

உலகம் எல்லாம் நடனமாடும்

ஒளித்துகள் ஒன்று போதும்

வெளிப்புற அழகையெல்லாம்

வேட்டையாடும் வேட்கையோடு

உள்மனம் பறந்து செல்ல

ஒருசிறு பாதை தோன்றும்

ஒளித்துகள் ஒன்று போதும்

கற்பனைக் கரகம் ஆடும்

கனவுகள்! நெஞ்சக் குள்ளே

சிற்பங்கள் ஆகி விட்ட

நினைவுகள்! சிதறி விட்ட

புஷ்பங்க ளாக எங்கும்

புதுமணம் வீசுகின்ற

கவிதைகள் ...!

அட்டா!

உற்சவக் கோலத்தோடு நாள் உதிப்பதும்
அலைகள் எல்லாம் ஆரவாரமாய்க் குதிப்பதும்
பரவசத்தோடு பார்த்து ரசிக்கும்
பசுமையான வடிவே - உன்
கிளைக்கரங்களின்
விளிம்பிலே ஒளியரும்பு
வேரிலேன் இருட்குழம்பு

களிப்பிலே கவலை வந்து
கலப்பதைப் போல நெஞ்ச
விளிம்பிலே ஒளியரும்பு
வேரிலேன் இருட்குழம்பு

01.06.1979

ரசி: நீ வழக்குரைஞராயிற்றே. கவிதைக்கு எப்படி நேரம் ஒதுக்குகிறாய்?

கவி: நான் எங்கே ஒதுக்குகிறேன்? நான் ஒதுங்கினாலும், ஓடி ஒளிந்தாலும், துரத்தி வருகிறதே கவிதை. ஒரு நாள் நீதி மன்றம் செல்ல மனமின்றி வீட்டிலேயே தங்கி விட்டேன். ஏன் என்று கேட்டாள் என் தாய். விடை சொல்லாமல் திண்ணையில் போய் அமர்ந்துகொண்டேன். என்னை உடனே சூழ்ந்து கொண்டது, இந்தப் பாடல்.

என்னைச் சுற்றி என்னென்ன காட்சிகள்
ஒவ்வொன்றிலும் நான் உருகுவதென்றால்
ஒருசில கணமே வாழ்க்கை
ஒருசில கணமே வாழ்க்கை

ஓசைக் கடலின் நடுவில் நானும்
ஓரணுவாகக் குறுகிக் கிடக்க
ஆசை கனவு ஆர்ப்பாட்டங்கள்
மனத்துக் கெத்தனை வெளிவேஷங்கள்

புலன்களுக்குள் புயலெழுப்பும் போக வாழ்க்கையும்
புதிர்விழக்க முயன்றுபார்க்கும் தாக வேட்கையும்
சிலந்நி வலைபோல் சிந்தனைகளைப்
பின்னிப் பின்னிப் பிணைப்புச் சூழலில்
சிக்கிக் கொள்வதும்
இவற்றை எல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும் இறுமாப்போடு
ஆசை கனவு ஆர்ப்பாட்டங்கள்
மனத்துக்கெத்தனை வெளிவேஷங்கள்

நானும் எனது நிழலும் இங்கே
ஒன்றையொன்று சுமப்பதில்லை

உலகம் என்னைத் தாங்கிக் கொள்ள
ஒருபொழுதும் மறுத்ததில்லை

என்னைச் சுற்றி என்னென்ன காட்சிகள்
ஒவ்வொன்றிலும் நான் உருகுவதென்றால்
ஒருசில கணமே வாழ்க்கை
ஒருசில கணமே வாழ்க்கை

12.01.1979

கவி: 'மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் இடத்தில்
மங்கிய ஒளியினைப் போலே - மன
மயக்கத்தைத் தந்தவள் நீயே'

திரைப்படப் பாடல் வரிகளை என் மனம் முணு
முணுத்துக் கொண்டே இருந்தது. அதிலிருந்து தப்பித்துக்
கொள்ள மொட்டை மாடிக்குப் போனால், மாலைநேர
வானம் என்னை வரவேற்றது. பூமி சுழலும் ஓசையைக்
கேட்க முடியுமோ?

செக்கரு வானம் சிரிக்குது பாரு - காலச்
சக்கரம் சொழலுற சத்தத்தக் கேளு
நிக்குற மனுஷனும் ஓடுற மனுஷனும்
நெருங்குற நேரம் நெருங்குது பாரு
செக்கரு வானம் சிரிக்குது பாரு

கொக்கரக் கோவுனு கூவுது மனசு
கூடுவிட்டுக் கூடுபாயப் போவுது பொழுது
தக்கை யடிச்சத் தளருது காத்து - இருட்டு
சங்கிலி பின்னூற சங்கதி புரியுது
செக்கரு வானம் சிரிக்குது பாரு

நேத்துக் கணக்குல இன்னொரு நாளு
நெனப்புல ஏதோ நெருடுது பாரு
பார்வையி லேஒரு தெரைவிழுந் தாச்சு
பாதியி லேபடம் முடிஞ்சாச்சு
அக்கரைச் சீமையில் நாளைக்குப் பார்ப்போம் - காலச்
சக்கரத் துலஒரு சங்கீதம் படிப்போம்

14.06.1980

கவி: என் கவிதைகளில் காற்று கொஞ்சம் அதிகமாகவே வீசுகிறது என்று நண்பன் சுப்பு சொன்னதை நினைத்துக் கொண்டேன்.

புல்லுக்கு நாட்டியம் சொல்லிக் கொடுக்க
பூமிக்கு வந்தது காத்து
பூமிப் புழுதிக்கு போதைவர ஒளிப்
பாறை பொடிப்பொடியாச்சு

வானத்துக்குப்பல வண்ணம் பறிக்கப்பூந்
தோட்டத்தில் மேயுது காத்து - அது
மேஞ்ச களப்புக்கு மெத்தை விரிக்க
ஆத்தங்கரை மணலாச்சு

சன்னல் பொறத்துல வந்து கனைக்குது
சண்டித்தனஞ் செய்யும் காத்து
வெத்துத் தொளையில் நாதம் எழுப்புது
வெட்டவெளியெல்லாம் கூத்து

பாட்டுக்குள்ளேவந்து பாதம் பதிக்குது
தன்னந் தனிமையில் தட்டிக் கொடுக்குது
அச்சந் தவிர்க்குது அஞ்ச புலன்களும்
பூட்டிய வீட்டுல காவலிருக்குது

1980

கவி: இன்னொரு நிகழ்ச்சி. ஷோபனா வீணை வாசிக்க அமர்ந்தாள். என்ன வாசிப்பது என்ற தீர்மானம் ஏற்படவில்லை. நான் ஏதாவது கவிதை வரிகள் சொன்னால், அவற்றை வீணையில் வாசிக்கலாம் என்று அவள் காத்திருக்க, நானும் காத்திருக்கக் கவிதையே வரவில்லை. வீணையை எடுத்து வைத்த பிறகு, வானம் இருண்டது. இடியோசை கேட்டது. மழை வந்தது. கவிதையும் வந்தது.

விரல்கள் மீட்டாத வீணை
ஸ்வரங்களை நெஞ்சுக்குள் சுமந்துகொண்டே ஒரு
ஸ்வர்க்கத்தைத் தேடுகின்ற வீணை
விரல்கள் மீட்டாத வீணை

மேகத்தைக் கொய்து தந்திகள் செய்து
மின்னற் கரங்கள் மீட்டும் வீணை
தேகத்தை உருக்கித் தேய்பிறை செய்யும்
யாகத்தில் நாதவெள்ளம் பொழிகின்ற வீணை
விரல்கள் மீட்டாத வீணை

தாகத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்ற போதந்த
வேகத்திலும் ஞான வெப்பத்திலும் ஆவி
யாகத் திரிந்துவான் ஏகிப் பறந்தெந்தன்
தாகம் தணிக்கும்மழை யாகச் சுரக்கும்பல
மாயங்கள் புரிகின்ற வீணை - கவிதை
மலரம்புகள் தூவி மகிழ்விக்கும் வீணை
விரல்கள் மீட்டாத வீணை

23.08.1978

கவி: என்ன ரசிகா, மௌனத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாய்?

ரசி: (பெருமூச்சு)

கவி: பாரதி பாடல் நினைவில்லையா?

வாயே திறவாத மௌனத் திருந்துன் மலரடிக்குத்
தீயே நிகர்த்தொளி வீசும் தமிழ்க்கவி செய்குவனே

இன்னும் மௌனமா? இப்படித்தான் ஒரு நாள்
கடற்கரையில் நண்பர்களோடு அமர்ந்திருந்தேன்.
திடீரென்று சில கணங்கள், மௌனம் சூழ்ந்தது.
இப்பாடலே மௌனத்தைக் கலைத்தது.

தொடுவானம் தீண்டினேன் துணையொன்று

வேண்டினேன்

கனவோ கடலானது

முடியாத ஆசைகள் மூழ்கட்டும் என்றால்

மௌனம் படகானது

சுமந்து சுமந்து துவண்டன நினைவுகள்

சோர்வகற்றும் கீதம்

பொழிந்த படியலை புரண்டன கனவுகள்

தினமொரு புதுவேகம் (தொடுவானம்)

மழைப்பதங்களுக்காகவே

மலர்ச்சதங்கைகள் ஏங்கவும் - வண்டு

இசைக்குரல் கொடுக்காமலே

இதழ்ப்புறங்களில் தூங்கவும் - நதி

அழைப்பனுப்பிய போதிலும்

அருவிகள் புகையாவதும் - என

நிதம் நிதம் புது நாடகம்

விளைந்திடும் கனவாயிரம்

அலைக்கரங்களில் ஏறியே - சில
கணங்களில்கரை மீறியே

தொடுவானம் தீண்டினேன் துணையொன்று
வேண்டினேன்
கனவோ கடலானது
முடியாத ஆசைகள் மூழ்கட்டும் என்றால்
மௌனம் படகானது

21.06.1980

ரசி: தொடுவாணைத் தீண்ட முடிந்ததா?

கவி: ஓ! நெருங்க நெருங்க விலகிப் போக, அது நீயில்லையே. தொடுவான் என்றதும் கோடைக்கானலில் உள்ள தற்கொலை முனை நினைவில் நிழலாடுகிறது. என்ன அழகான சூழல்! தற்கொலைக்குக் கூட இப்படியொரு சூழலைத் தேர்ந்தெடுத்தவன் ஒரு கவிஞனாகத்தான் இருந்திருக்க முடியும்!

இலக்கியம் ஒன்று படைத்துவிடு
 இமைநனை யாமல் சமைகளை யெல்லாம்
 இறக்கி வைத்துவிடு
 இழைபிரி யாத உணர்வுகளுக்கு
 மேடை யமைத்துவிடு
 கனவுக னையொரு தேரில் அமர்த்திக்
 காற்றில் உலவவிடு - உன்
 நிழல்நட னத்தைத் தொடரவிடு - நீ
 ஒதுங்கி நின்றுவிடு

தீச்சுட ருக்குள் இருளி ருப்பதைப்
 பூக்கல சங்கள் தலைய சைப்பதை
 நீர்த்திவ லைகள் கோல மிழைப்பதை
 நெடிய மலைகள் தவமி ருப்பதை
 மேக யாக குண்டத்தில் ஒரு
 தேவ வடிவம் வந்து திப்பதை
 மேலும் கீழு மாக உலகைப்
 பிளந்து கொண்டு நடப்பதை
 நீல வானம் குடைவி ரிப்பதைப்
 பார்த்து ரசித்தபடி பாடத் தொடங்கிவிடு
 கோடி யுகங்கள் முடிந்த பிறகும் - உன்
 பாடல் குரல்கொடுக்கும் - உலகம்
 கோல வெறிபடைக்கும்

01.06.1985

கவி: நீ அருகிலிருந்தும் தனிமையிலிருப்பது போல் உணர் கிறேன். தனிமை உனக்குத் தெரியுமா? ஒரு நாள் என் வீட்டு வாசலில் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டு வேப்ப மரத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேனாம். என் நண்பர் இருவர் வந்து நின்று சில நொடிகள் கடந்தும் நான் கவனிக்க வில்லையாம். பிறகு கணைப்பொலி எழுப்பி என் கவனத்தை ஈர்த்தார்களாம். அவர்கள் சொல்லித் தெரிந்துகொண்டேன்.

நான் மட்டுமா - இந்த
அண்டப் பெருவெளி அனைத்திலும்
நான் மட்டுமா

அணில் கூடத்தான் அங்குமிங்கும்
அலைந்தபடியே அகமகிழ்கின்றது
மழைத்துளி விழவிழ மடங்கிக் கொண்டு
வேப்ப மரத்தின் இலைகள் கூட
வெட்கப் பட்டு மெய்சிலிக்கின்றன
பாரம் இறங்கி விட்ட சுகத்தில்
பளிங்கு போலத் தெளிந்த வானம்
ஈர மண்ணில் சாரிசாரியாய்
எங்கோ போகும் எறும்புக் கூட்டம்
ஒவ்வொன்றாக உவந்து பார்த்ததில்
ஒன்றை மட்டும் மறந்து விட்டேன்
இத்தனை நேரம் நான் எங்கே இருந்தேன்
உவகையாய் உலவிக் கொண்டிருந்தேனா
அணிலுக்குள்ளே அகமகிழ்ச்சியாய்

வானம் எங்கும் பரந்த வெள்ளமாய்
எறும்புகளோடு செல்லும் உள்ளமாய்
அட!

நான் மட்டுமா - இந்த
அண்டப் பெருவெளி அனைத்திலும்
நான் மட்டுமா.

10.06.1978

ரசி: அண்டப் பெருவெளியெங்கும் நீ மட்டுமா? நான் கிடையாதா?

கவி: இருட்டிலே மறைந்து கிடக்கும் வெளியை வெளிக் கொண்டு வரும் வெளிச்சமே நீதான்.

ரசி: புரியவில்லையே, மீண்டும் ஓர் உதயக்காட்சிக்கு என்னைத் தயார் செய்கிறாய் என்று நினைக்கிறேன்.

கவி: புரிந்துகொண்டு விட்டாயே!

இருட்டை முறுக்கிப் பிழிந்து கொடியில்
உலர்த்திய பிறகு புலர்ந்தது பொழுது
சொட்டுச் சொட்டாய்த் தரையில் விழுந்து
திட்டுத் திட்டாய்த் தேங்கும் இருட்டை
வெட்ட வெளியின் மின்னற் கைகள்
தொட்டுத் துடைக்க முயலும் துடிப்பு
விலகிச் செல்ல மனமில் லாமல்
மெல்ல நகரும் விண்மீன் கூட்டம்
உதயம் இன்னும் நிகழ வில்லை
ஒளிய னுப்பிய தூது மட்டும்
இதயக் கதவைத் தட்டு கின்றது
சோம்பல் முறித்த படியே கவிதைச்
சேவல் எழுப்பும் கூவல் ஓசையில்
விழித்துக் கொண்டது உயிரா உலகா
இயற்கை என்னும் நூலை இன்னும்
எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்கிறேன்
படிக்கப் படிக்க நானே எனக்குப்
பாடமாகிக் களிக்கிறேன்

01.12.1996

ரசி: என்ன ஓசை?

கவி: விருந்தாளி வந்திருக்கிறார். வரவேற்போம்.

தென்திசையில் இருந்து தேடிவந் துள்ளான்
இந்த விருந்தாளி

வாசல் மரங்கள் மலர்தூவி வரவேற்க
வானமவன் பாதத்தைப் பன்னீரால் நீராட்ட
மெல்லஎன் வீட்டில் அடியெடுத்து வைக்கின்றான்
இந்த விருந்தாளி

திரைச்சீலைக் கெல்லாம் இன்று) என்ன குதூகலம்
மலைச்சாதி என்பார் ஒருசிலர் வேறுசிலர்
அலையாழி யில்வந்த அந்தணன் என்றுரைப்பார்
வரும்வழி யெல்லாம் இருந்த திரவியத்தை
வாரி எடுத்துப்பு வாசமெனச் சுமந்துவரும்
தெய்வத் திருமகன் இவனுக்குச் சாதியில்லை
வையத்தில் இவன்பாதம் பதியாத வீதியில்லை
அகிலம் முழுதுமிவன் அறியாத சேதியில்லை

வந்துவிட்டான் விருந்தாளி வணங்கித் தலைவாழை
இலைபோட்டு வைத்தேன் இனிய சுவையுள்ள
ஐந்து கறிவகைகள் ஒரு கலசத்தில் நீர்
அருந்திவிட்டென்னை வாழ்த்திப் புறப்பட்டான்
அவன்சொன்ன வாழ்த்தை ஆகாயம் எதிரொலிக்கக்

கூர்ந்து கவனித்தேன் இதயக் குடிலிலவன்
அமர்ந்த இடத்தில் அமர தீபமொன்று
சுடர்வீசிக் கொண்டிருக்க அருகே சுவடியொன்று
எடுத்துப் படித்தால் அட்டாவோ காற்றுத்
தேவன் சொன்ன வாழ்த்தொலிதான்
ஆஹா கவிதையென் றுலகம் புகழ்கிறது.

05.11.2000

கவி: கவிஞர் கண்ணதாசன் தலைமையில் சென்னைத் தொலைக்காட்சியில் ஒரு கவியரங்கம். என் வீட்டிலிருந்த படி நான் பார்த்துக் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன். கவிதை படித்த இளைஞர்களின் கவிதைகள் மிகவும் சாதாரணமாக இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாரதி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்தேன். கவிஞர் தேவ நாராயணனின் கவிதை வரிகளை நினைத்துக் கொண்டேன்:

“ஏட்டில் எழுத்தில் இனிவரப் போகும்
எழுச்சிகள் எல்லாம் பாரதி”

அந்த உணர்வில் பிறந்த இந்தக் கவிதையைச் சொல்லும் போதெல்லாம் என்னால் அழாமல் இருக்கவே முடியாது.

அவனுக்காகக் கொஞ்சம் அழக்கூடாதா

புதைமண லில்சில விதைகள் தூவப்
புறப்பட் டானே
போகும் வழியி லெல்லாம் நெஞ்சு
மிதிபட் டானே
அதையும் மீறிச் சென்றே கனவுப்
பயிர்வைத் தானே
அதற்குத் தன்னை ஆகுதி யாக்கி
உயிர்விட் டானே

அவனுக்காகக் கொஞ்சம் அழக்கூடாதா

கானல் நீரில் காணி நிலத்தைக்
காண நினைத்தானே
காட்டு வழியில் பாட்டுச் சுடர்கள்
ஏற்றி வைத்தானே

தேடிச் சென்ற திசையெல் லாம்பெரும்
தீ வளர்த்தானே
தேகம் எடுத்தத னாலே அவனும்
தேய்ந்து விட்டானே

அவனுக்காகக் கொஞ்சம் அழக்கூடாதா

கனவுப் பயிர்கள் காற்றி லாடும்
காட்சி தெரிகிறது
காட்டு வழியி லெல்லாம் பாடல்
காவல் இருக்கிறது
தினமும் இங்கே தெய்வ நெருப்பு
நெஞ்சில் உதிக்கிறது
தேய்ந்து போகும் தேகங் களுக்குத்
தெம்பு கொடுக்கிறது

நட்சத்திரங்கள் மண்ணில் விழக்கூடாதா

25.01.1980

ரசி: கவிதை அழிச் செய்யுமா?

கவி: அழிச் செய்யும். துவண்டு விழிச்செய்யும். விழுந்த மனத்தை நிமிர்ந்து எழிச் செய்யும். அந்த எழுச்சி உலகத்தையே ஏற்றம் பெறச் செய்யும்.

புதுப்புது ஓலகம் புதுப்புது வடிவம்
பொதஞ்சு கெடக்குது மனசுக்குள்ளே
எதுக்கின்னும் ஓறக்கம் எந்திரங்கடா
ஏணியிருக்கு இங்க சூரியனுக்கே

மதுசொமக் காத மலரிருக்கா
மரங்கொத்திக்குமட்டும் ஸ்ருதியிருக்கா
ஊதக் காத்து வந்து ஓரக்கப் பாடினா
ஒளிஞ்சு கொள்ளத்தான் எடமிருக்கா

முண்டாசுக் காரன் கொண்டாந்த வெளக்கு
முணுக்கு முணுக்குனு எரியுதடா
முன்னால பார்த்தா முச்சந்தி நடுவிலே
பொன்னான ஓலகம் தெரியுதடா
முணு தலமொறைக்கு வேணும் பாட்டிருக்கு
வானம் கூடவரம் கேட்டிருக்கு
நானும் நீயும்தான் நடத்திக் காட்டணும்
வார்த்தைகள் எல்லாம் தொணையிருக்கு - பழைய
வார்த்தைகள் எல்லாம் தொணையிருக்கு

1980

கவி: வானம், நிலா, கதிரவன் இவற்றுக்கும் அப்பால், ஒரு மோன நிலையுண்டு, தெரியுமா?

ரசி: ஓ! பக்திக் கவிதைகள் சொல்லப் போகிறாயா?

கவி: என்னைப் பொறுத்தவரை, எல்லாக் கவிதைகளுமே பக்திக் கவிதைகளே! பக்தி உணர்வு நெஞ்சைத் தூய்மை செய்வது. ஆணவம் அகல அதுவே வழி. கோலார் போகும் வழியில், முல்பாகல் என்ற ஊரை ஒட்டிக் குறடுமலை என்ற ஒரு கிராமம். அங்கே பிரமாண்டமான விநாயக மூர்த்தி அமர்ந்திருக்கும் புராதனக் கோயில் ஒன்று உண்டு. அங்கே அடிக்கடி நான் சென்று வருவதுண்டு. ஒரு முறை அந்தக் கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டு வந்து, மறுநாள் காலையில், சென்னை மெரினா கடற்கரை உள்சாலையில் நானும் என் தோழி அனுவும் நடந்து கொண்டிருந்தோம். பாதை ஒரே கரடு முரடு என்று அனு சொல்லி முடிக்கும் முன் இந்தக் கவிதை என் சிந்தையை முற்றுகையிட்டது:

சுருதி முதலாகிச் சுழலும் உலகெங்கும் பரிதி ஒளியாகியே
சுழியின் வடிவாக சூக்கு மக்கருவில் துயிலும் கணநாதனே
கருத முடியாத பெரிய வெளியாக விரியும் தனிமோனமே
கரடு முரடான பாதை சமன்செய்யும் குறடு மலைவேழமே

நம்பி வருவோர்க்கு நல்ல வழிகாட்டும் மெளன குருநாதனே
நாடி வருவோரின் நாடி யுட்சென்று நாதம் அருள்தேவனே
கும்ப முனிதந்த ப்ராண லயமிங்குக் கொண்ட சிலைரூபமே
கோடி விண்ணவரும் கூடி நின்றுபுகழ் குறடு மலைவேழமே

தினமும் எனதாவி புனித மலர்தூவிப் பணியும் உமைபாலனே
திசைகள் ஒவ்வொன்றும் அசைய நடக்கும்கம் பீர கணநாதனே
மனமும் உடலுமிரு தினவும் அழியவழி அமைய வரும்தேவனே
மதியில் அதிராது கதியில் நடைபோடும் குறடு மலைவேழமே

மூல விதையுள்ளும் மூண்ட கனலான மூர்த்தி உனதல்லவா
ஆறு நிலைவாசல் ஏறி வருகின்ற நாகப் படமல்லவா
காலம் அணுகாமல் உலகை வலம்வந்து காட்டும் ஒளிஞாயிறே
கடின மானவழி எளிமை யாக்குமருள் குறடு மலைவேழமே

துறவில் உறவுவரும் உறவு துறவுதரும் சூது வாழ்க்கையிதிலே
துணையும் துணிவும்தான் றிணையும் பணிவுமொரு

நொடியில்தரும்தெய்வமே

நரவு நஞ்சுதரும் நினைவு கனவுதரும் நலிவி லுழலாமலே
நிதமும் உனதுபத நிழலை விழையஅருள் குறடு மலைவேழமே

யோக நித்திரையில் மாய வித்தவிய சோதி மலர்கின்றதே
சோதி யுள்நுழையும் போது வேழமுக மாக விரிகின்றதே
தேகம் அற்றைந்து பூத முட்சென்று தேட முடிகின்றதே
தேடும் நெஞ்சிலொரு பீடம் கொண்டுவிடு குறடு மலைவேழமே

குந்து மணிபோல உள்சி வந்தமரும் குண்ட லிப்ரணவமே
கொண்டல் அதிருமொலி கொண்ட சிந்தைவெளி குலவு கிறமொளனமே
தொந்தி யுடன்ஏக தந்தி யெனவந்து தோன்று மெழிற்கோலமே
தொல்லை வினைதீர்க்கும் பிள்ளை வடிவான குறடு மலைவேழமே

சிந்தை வெளியிலர விந்த மலரவமு துந்தும் அனுபூதியே
திரைகள் அகலஒரு திகிரி சுழலஇரு விழிகள் இணைசோதியே
சொந்த பந்தமெனும் தளைகள் களையவழி தந்த குருநாதனே
துரிய நிலையாகி ப்ரணவ வடிவான குறடு மலைவேழமே

முதலு மாகிவெளி முழுது மாகியொரு முடிவு மானநிலையே
முகடு மாகிநடு முனையி லேறிவளர் சனையு மானகதியே
எதிரு மாகியெதிர் புதிரு மாகியுயிர் அதிரும் நாதலயமே
இணையி லாதசகம் தருசு நாதமணி குறடு மலைவேழமே

விதியி லாடியிரு வினையி லாடியதன் விளைவி லாடுமுயிரை
உருக வைத்தொளியும் பருக வைத்தமைதி உதய மாக்குமருளே
சிதறு கின்றவழி சென்றி டாதபடிக் காக்கும் பெரியவடிவே
சிறகு தேவையிலை விரிவு தேவையருள் குறடு மலைவேழமே

11.03.1988

கவி: முன்பெல்லாம் திருவண்ணாமலைக்கு அடிக்கடி போவேன். அங்கே உள்ள ஆலமரக்குகை ஆசிரமத்தில் தங்கி இருந்து பல பாடல்கள் எழுதியுள்ளேன். அவற்றில் ஒன்று...

தீமலை தீபம் திகழ்மலை ஞான த்ரிசூலம் எழுந்த மலை
திக்கெட்டும் அனல் கக்கட்டும் எனத் தேசு நிமிர்ந்த மலை
மாமலை யோகாதி மார்கங்க ளுக்கொரு மன்று கொடுக்கும் மலை
மன்பதை யின்கதி மாறிட வேயொரு மந்த்ரம் அளிக்கும் மலை
சாம்பல் அணிந்த சதாசிவ மேயொளி யாகத் திகழும் மலை
சாது ஜனமரு ணாசலம் என்றுரை சாற்றிப் பணியும் மலை
சாம்பவி யில்உள் விழிதிறக் கும்எனச் சான்று கொடுத்த மலை
சந்தத் தமிழலை எந்தத் திசையும் எதிரொலிக் கின்ற மலை.

26.12.1986

கவி: பகலவனைக் கொண்டுவந்து நெற்றிப்பொட்டில் நிறுத்த முயன்றேன்.

ரசி: ஓ! யோகம் பயின்றாயா?

கவி: ம்! ஒரு நாள்...

காடே கனலாய்க் கனலுக்குள் பூமழையாய்
ஊடே சிரிக்கின்ற ஊர்த்துவமாய் - மேடை
அமைத்து நடக்கும்ஆ காச ஒளியை
இமைக்குள் நிறுத்துவதெவ் வாறு

ஆறு வறண்டு மணலாக ஆதவனின்
தேருருளும் சின்ன தெருவாக - மாறும்
உடலுக்குள் என்னதவம் உள்ளமோ வெற்றுத்
திடலுக்குப் போட்ட திரை

திரைவிழுமோ தீயெழுமோ தேடும் விழிகட்(கு)
அரைநொடியோ ஆலமர வாழ்வோ - வரையில்
ஜனித்த நதிபோல சங்கல்பம் கண்கள்
பனித்தவெளி யாய்விரியும் பாழ்

பாழே கனிந்து பரவசத்தில் ஆழ்ந்துருகி
வீழத் தெறித்தகண் வீச்சுக்குள் - ஊழிக்
கனலை விதைத்ததார் காரிருளில் ஞானப்
புனலைப் பொழிவித்த தார்

ஆர்த்தது சங்கம் அதனொலியை ஊடுருவிப்
பார்த்ததே மௌனப் பதுமமுகம் - வேர்த்து
விறுவிறுத்த நெஞ்சுக்கு வெண்சா மரம்போல்
புருவம் வளைந்த பொழுது

பொழுது புலரத் தடையில்லை இன்னும்
தொழுதழுது சோர்ந்து பயனில்லை - உழுத
நிலத்துக்குள் நீர்போல் நினைவுக்குள் சென்று
மலர்ந்தஜோ திப்பூ மழை

மழைவான் முகில்மலய மாருதம் தொட்டுக்
குழைவதே போலக் குளிர்ச்சி - அழைத்தால்
அசைந்து வரும்நெகிழ்ச்சி ஆகாச மாகித்
திசைகள் விழுங்கிவிட்ட தீ

தீசுடுவ தேயியல்பு தீயுள் நுழைந்துதீ
ஆவதே ஆன்ம லயிப்பு)ஒரு - தீவளையம்
வாசல் திறந்திங்கு வாவென் றழைக்கப்பொன்
ஊசலாடும் இந்த உயிர்

உயிர்கலந்த பாடல் உருவிழந்த காதல்
வெயில்வந்து கண்ணிமைகள் வேய்தல் - முயலுக்கு
முன்றுகால் என்றோதிச் சான்றுதே நும்கனவில்
ஊன்றுகோ லாகும் ஒளி

ஒளிஒளிய வைக்கும் ஒருகனவு உள்ளே
வளியசைய வந்தபெரு வாழ்வு - வெளிச்சத்தைத்
தேட விளக்கொன்று தேடும் விழிக்கின்று
காடே கனலான தே.

1987

கவி: ஒரு முன்னிரவு நேரம். கண்ணெல்லாம் முழுநிலவு!
நெஞ்செல்லாம் ஒரு நினைவு!

நிலவுக்கு வரவு சொல்ல நித்திலத் தாரகைகள்
கலகல வெனச் சிரித்துக் கட்டியங் கூறலாச்சு
அலையிலே தோரணங்கள் அழகாகப் பின்னிப் பின்னிக்
கலைநயம் செய்து காட்டும் கடல்அதன் தொட்டிலாச்சு

கனவெனப் புகைந்திருக்கும் கார்முகிற் பந்தலின்கீழ்
ஐனித்தது வெள்ளியோடை ஐகமெலாம் அழகுபோதை
தனித்தொரு கடவுள் எங்கோ தவத்திலே லயித்ததாலே
மனித்தருக் காக இங்கே மலர்ந்தது கடவுட் திங்கள்

கடவுளே திங்கள் என்று கவிநயம் பேசவில்லை
கடவுளே திங்கள் என்று கற்பிக்கவில்லை நெஞ்சத்
திடலெலாம் இருட்டுக்குள்ளே திசையின்றி வீழ் வெள்ளிப்
படகிலே பாதை காட்டும் பரமனே குருவும் அன்றோ

பரமனே குருவும் என்றால் பாவகர்மங்கள் எல்லாம்
பரமனாக் குருகும் என்றால் பரஞ்சோதி யாக வந்து
பரமனே பாடம் சொன்னால் பாரெலாம் தீமை யின்றிப்
பரவெளி யாகும் அன்றோ படிப்பவர் கேட்கின் றாரே

கேட்பவர்க் கொன்று சொல்வேன் கீதையோர் ஆர்ச்சுனற்கே
வேட்கையோ டிறைமை தேடி ஒருயிர் விழிப்புற் றாலும்
ஆட்கொள்ள வந்து நிற்பான் அதனூடே அனுப விப்பான்
காட்சியும் ஆகித் தானே கைகொடுத்தேற்று தற்கே

வாசலில் வந்து தன்னை வாசிக்கும் உயிரை எல்லாம்
ஆசையைக் கொன்றுநேர்மையாசிக்கும் உணர்வை எல்லாம்

தாசனாய் வந்து தானே தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லும்
ஈசனே குருவும் அன்றோ இறங்கிவந் தேற்று வானே

ஏற்றுவான் கூட லுக்கே சிலுவையைச் சுமந்த வண்ணம்
ஊற்றுவான் அமுத வெள்ளம் ஓடெடுத்த துணவு கேட்பான்
காட்டுவான் புதிய வேதம் கல்லடி பட்ட போதும்
கூட்டுவான் கூட வந்தே குருபரன் தேவ தூதன்

பால்நிலாப் பாதை என்றே படர்ந்ததைத் தொடர்ந்து சென்றால்
கால்வழி களவு போக கனவுகள் வீழ மீண்டும்
சூல்கொளா மேகம் ஆகிச் சுடராழி யாகி அங்கே
வாழ்வாங்கு வாழும் சூர்ய வாஞ்சையை உணர லாமே

21.07.1988

கவி: ஒரு குட்டிக் கதை. ஆனால் உண்மைக் கதை. சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் நீதியரசர் ஸ்வாமிகண்ணு அவர்களுடைய மன்றில் அமர்ந்திருந்தேன். பகல் சுமார் 12.30 மணியிருக்கும். என் வழக்குக்கு முந்தைய வழக்கு அழைக்கப்பட்டது. அதில் வாதாட எழுந்த வழக்குரைஞரிடம், எவ்வளவு நேரமாகும் என்று கேட்டேன். அரை மணி நேரம் ஆகலாம் என்றார். அப்பொழுது என் வழக்கு உணவு இடைவேளைக்குப் பிறகுதானோ என்றேன். அருகில் இருந்த இன்னொரு வழக்குரைஞர் பிற்பகல் விடுமுறை என்றார். ஏன் என்று கேட்டேன். இன்று சிவன் ராத்திரி என்றார். அவ்வளவுதான். மடமடவென்று எழுதத் தொடங்கினேன் நான் எழுதி முடித்ததும் பார்த்தால் நீதியரசர், மன்றப் பணியாளர், நான் ஆகியோர் மட்டுமே மன்றத்தில் இருந்தோம். அவசரமாக எழுந்தேன். நீதியரசர் சொன்னார்: “உங்கள் வழக்கு 3 நிமிடங்களுக்கு முன்பே அழைக்கப்பட்டது. நீங்கள் மும்முரமாக ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தீர்கள். உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லிக் காத்திருக்கிறேன்.” என்ன பெருந்தன்மை! அப்பொழுது வழக்குப் பட்டியல் தாளின் பின்னால் எழுதப்பட்டதே இந்தச் செய்யுட்தொடர்.

ஆசையில் அலைந்து கெட்டேன் அனுபவம் பழுது பட்டேன்
ஓசையில் உழன்று நொந்தேன் ஒருகணம் உனைநி னைந்தேன்
நீசனென் றெள்ளி டாமல் நீயெனைத் தேடி வந்தாய்
ஈசனே எம்பி ரானே என்னையா ளுடைய கோவே

பூசனை செய்த தில்லை புண்ணியம் செய்த தில்லை
ஊசியின் அளவி லேனும் உண்மையை அறிந்த தில்லை
ஊசலா டும்பி மைப்பில் ஒருகணம் உனைநி னைந்தேன்
ஈசனே எம்பி ரானே என்னையா ளுடைய கோவே

பாசத்தில் பரித வித்தேன் பாவனை சுகத்த மிழந்தேன்
தேசற்றுத் தேவை யற்ற தேகத்தைப் போற்றி நின்றேன்
மாசுற்ற நெஞ்சில் சின்ன மலர்போல உனைநினைந்தேன்
ஈசனே எம்பி ரானே என்னையா ஞடைய கோவே

நம்பவும் மனமி லாமல் நாடவும் துணையி லாமல்
வெம்பவக் கடல்வி முந்து வினைவழிப் பட்ட யர்ந்தேன்
நம்பிக்கை ஒளிகொடுத்தாய் நடக்கவும் பாதை செய்தாய்
அம்பலத் தெம்பிரானே அருள்மய மான தேவே

குடத்திலே அழுக்கி ருந்தால் துலக்கலாம் அழுக்கு தான்மட்
குடமெனக் கண்ட பின்னும் குடத்தினைச் சுமக்க லாமா
தடயங்கள் இன்றி என்னைத் தழுவிட வேண்டும் ஈசா
விடமுண்ட கண்டா தில்லை வெளியான தேவ தேவா

தூண்டிலில் இரைதே டிப்போய்த் தொல்வினை வசப்ப டாமல்
மாண்டுபின் உருவெ டுக்கும் மருட்சியில் அகப்ப டாமல்
மீண்டுநான் உன்னை என்னுள் மீட்டியே மீட்சி கொள்ள
ஆண்டவா அருள்க நீயே ஆட்கொள்ள வந்த தேவே

தேகமே சுடலை உள்ளே தெளிவிலா ஆண வத்தை
வேகவைத் ததுபொ டுத்த வெண்ணீறு பூசிக் கொண்டு
நாகமாம் குண்ட லிக்கே தோள்தந்து நடன மாடும்
ஆகமச் சிலையு யிர்ப்பே ஆட்கொள்ள வந்த தேவே

நாடிகள் பத்தும் வீணை நாதமே பொழிந்த போது
நாடினாய் வரம ளித்தாய் நான்என்ற போத முத்திச்
சாடினாய் காமப் பேயின் தருக்கினை வெல்லும் சக்தி
ஈடிலா ரகுவீ ரற்கே அளித்தனை ஒளியின் ஊற்றே

ஆறையும் கடந்து சென்றுன் பதமலர் அடைய வேண்டும்
நூறுபத் திதழ்வி ரிந்துன் பேரொளி நுழைய வேண்டும்
மாறுபா டின்றி உன்னை மருவிடும் போகம் வேண்டும்
வேறவா இல்லை தேவா வெண்ணிலா சூடும் ஈசா

காரணம் கருவி யாவும் உன்னருங் கருணை யன்றோ
பாரெலாம் உனது பாதச் சிலம்பிலே அசைவ தன்றோ
மாறனை எரித்த தேவா மௌனமாய்ப் பாடம் சொன்ன
தோரணை ஒன்று போதும் தோற்குமே வினைகள் யாவும்

பதியினை விட்டுப் பாசப் படுகுழி வீழ்ந்து ஸ்வாஸ
கதியிலே செலவ ழிந்து கவனமில் லாது மாய
விதியெனப் புலம்பு கின்ற வேதனை வட்டத் துக்குள்
மிதியடி படுவோர்க் கெல்லாம் மீட்சிதா தேவ தேவா

அருணையில் உனது சூலம் அகத்திடை எழுந்து நின்ற
தருணமே பிழைத்து விட்டேன் தருக்கழிந் தமைதி கொண்டேன்
அருமையே அத்த னேயென் ஆனந்த ஜோதி யேயுன்
கருணைமாக் கடலுக் குள்ளே சிப்பியாய்க் கிடக்கின் றேனே

16.02.1988

கவி: ஆசையில் அலைந்து கெட்டேன் என்ற கவிதையை நண்பர்கள் நடுவே படித்தபோது, தேவாரப் பாடல்போல் இருக்கிறது என்று ஒரு நண்பன் சொன்னான். சமயக் குரவர் தமிழுக்கு இந்தச் சாமானியன் தமிழ் ஈடாகுமா? இதே நினைப்போடு இருந்தபோது அன்றிரவு தோன்றிய செய்யுள்கள் இவை.

ஊற்றா யினவா(று) உணர்த்திடுவீர் உள்ளுயிர்க்கும்
காற்றா கியெனை நடத்துகிறீர் கல்லுயிர்க்கும்
மாற்றம் மனத்துக்கு அறிவிப்பீர் புள்ளுயிர்க்கும்
ஆற்றை அரண்செய்து(து) அழைப்பீரும் சேவடிக்கே

கூற்று வரும்வேளை கூத்தன் உணைத்தேடி
ஆற்றுப் படவேண்டும் ஆதரவே என்னுயிரில்
வேற்றுத் தடம்பதிய வேண்டுமோ எந்துயரை
ஆற்ற மனமில்லை யோஎன்னை ஆளுடையாய்

நேற்றுரைத்த தெல்லாம் நினைவிழந்து போனேன்நீ
மீட்டும் ஒருமுறையென் மேல்கருணை கொள்ளாயோ
சேற்றில் மலர்ந்தாலும் செந்தா மரைப்பூவின்
தோற்றம் அறியாயோ தூய கடரொளியே

ஆற்று மணலால் அயன்செய்த மாளிகையில்
வீற்றிருக் கின்ற விளக்கே விதிமேகக்
கூட்டம் குவியும் குறிப்பறியா யோஎன்னைத்
தேற்றும் படிக்குத் தெளிவளிப்பாய் சின்மயமே

நூற்றுக்கு நூறுண்மை நானுன் அடிமைநான்
சாற்றும் மொழியுன் தயவேயென் சத்குருவே
போற்றிப் புறஞ்செய்து பொய்யான இவ்வாழ்வை
மாற்ற மனம்கொள்வாய் மாறாப் பரம்பொருளே

21.02.1988

- ரசி:** கல்லுயிர்க்கும் மாற்றத்தைக் காட்டியது காகுத்தன் பாதம்.
- கவி:** அதுபோல் என் நெஞ்சக் கனகல்லும் நெகிழ்ந்துருக, அதிலிருந்து சுட்டும் விழிச்சுடரோடு கவிதா உயிர்பெற்று எழ, என் நெஞ்சில் பாதம் பதித்தான் குருநாதன்.
- ரசி:** உன் குருநாதன் யார்?
- கவி:** பரபரும்மமே குருவடிவில் வந்து ஆட்கொள்வது. அது நடந்த பிறகு என் கவிதையின் போக்கே மாறியது.
- ரசி:** எப்படி?
- கவி:** நான் வானத்தில் பறந்து திரிந்து கவிதை அள்ளிக் கொண்டு வந்த நிலைமாறி, வானத்திலிருந்து ரிஷிகள் என்னைத் தேடிவந்து என் சிந்தையில் கவிதைகளை வாரி வழங்கிய மகத்துவம் நிகழ்ந்தது.
- ரசி:** அப்படி வந்த ஒரு கவிதை சொல்லேன்.
- கவி:** ஒன்றென்ன, ஒருநாறு சொல்கிறேன்.

குருமந்திரம்

வணக்கம்

காலத் திரையில் களிநடம் செய்யும்
மூலத்(து) இறையை முழுமுத லைஜம்
பூதத் தொருமித் தமரும் பொருளை
வேதத் தொளியை விழைந்திடு நெஞ்சே

1. ஆற்றொழுக் கம்போல் அமைதி யளிப்பது
காற்றொழுக் கம்தான் கதியின் நெறியது
வேற்றொழுக் கத்தில் விளையாது போரின்பம்
காற்றொழுக் கத்தில் கனிய வருவீரே
2. நேற்றைக் கிருந்தார் நிகழ்த்தினார் என்பதால்
போற்றும் வழக்கம் புறந்தள்ளு வீரகடவுள்
வீற்றிருக் கின்ற விளக்குக்கு நெய்யாகிக்
காற்றொழுக் கத்தில் கனிய வருவீரே
3. கதியே ஒழுக்கம் கதிகலங் கிப்போய்
அதிரத் தலைப்பட்டால் அச்சம் குழப்பம்
விதியின் கணைகள் விரையும் தருணம்
கதியொழுக் கம்தான் கவசம் அளிக்குமே
4. புறஒழுக் கம்பெற போதனை தேவை
சரஒழுக் கம்பெறச் சாதகம் தேவை
சரஒழுக் கம்தான் அறஒழுக் கம்பின்
பிறஒழுக் கங்களில் பேதப் படுவீரோ
5. ஆற்றல் அறத்துக்கே அர்ப்பணிப் பீர்உலகு
தோற்றம் எடுக்கும் தொடர்பறுப் பீர்அகத்தை
ஆற்றுப் படுத்தி அமைவீர் உயிர்முச்சுக்
காற்றை ஒடுக்கிக் கரைசேரும் நற்கதிக்கே

6. விடுமுச்சு(சு)ஓவ் வொன்றும் விளைவிக்கும் நுட்ப
வடிவங்கள் ஐந்துவகை வானாதி பூதப்
படிவங்கள் ஆகுமவை பார்த்துப் பிரித்துப்
படிக்கத் தெரிந்தால் பரிபாஷை யாமே
7. நெருப்புக்கு நீர்தந் தணைக்கலாம் அன்றி
நெருப்பை வளியால் பெருக்கலாம் உள்ளே
நெருப்பை விதைக்க நிலம்தரலாம் தீயில்
உருவாரம் செய்துவெளி ஊதலாம் அன்றே
8. நெருப்பை நெருப்பால் நெருக்கிப் பிடித்து
நெருப்பைத் திருப்பி அனுப்பி நெருப்பில்
விருப்பை இழைத்து விடுத்துத் திரும்ப
வருவிப் பதுதான் வசியக் கலையாமே
9. ஐந்தினால் ஐந்தையாள் கின்றதால் உள்உயிர்த்து
ஐந்துமே ஐந்தில் அடங்குமே அம்பலத்து
ஐந்தொழிற் காரன் அமைத்திடும் பீடங்கள்
ஐந்துமே அட்சரம் ஐந்துமா றாகவே
10. மூச்சை அளப்பீர்உள் மூச்சுக்குள் பூதங்கள்
ஆட்சி நடப்பது அறிவீர் அவையெழுதும்
காட்சியெல் லாம்ஒரு பாழ்வெளியில் பாழிலுரு
மாற்றம் புரிவீரிம் மண்ணுலகை ஆள்வதற்கே

11. வெளியும் வெளியே அதிரப் பரவும்
வளியும் வளியைப் பருகி வளரும்
ஒளியும் ஒளிபட்(டு) உலகும் உருகித்
தெளியும் புனலும் சிவமா னவையே
12. சிவம்ஐந் துமெனைச் சிறைவைத் தனவே
சிவமைந் தனிதைத் தெரிவித் தனவே
சிவமைந் தனிதைத் தெரிவித் ததுமே
சிவம்ஐந் துமுடன் வழிவிட் டனவே
13. விரியாத வெளி விளையாத ஒளி
திரியாத வளி திடமற்ற நிலம்
கரையாத புனல் எனஐந்து மடல்
குவிகின்ற மலர்முகை குண்டலியே
14. ஓர்ஐந்(து) அடக்கியின் னோர்ஐந்தை ஆளஉள்
வேரில் கனிந்து விளைவீர் விரைமலர்கள்
ஊரை அழைத்தாலும் உள்ளொடுங்கி உள்ளுயிரின்
வேரில் கனிந்தார்க்(கு) அடிமை வியனுலகே
15. பொறிகள் புலன்கள்ஐம் பூதங்கள் அற்ற
நெறியில் நிலைப்பீர் நினைவிழப்பீர் அந்த
நெறிநிற் பதற்கே நிலைக்களம் தந்து
பரிந்துரை செய்வது பஞ்சாட் சரமே

16. கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் கூவும் ஒரேகணம்
தாறுமா றாகித் தவிக்கும் முரண்படும்
வேறுவே றான வினைத்துளிக ளின்கூட்டை
ஓரமைப் பாக்கும் ஒழுக்கம் பயில்வீரே
17. ஒன்று தகிக்கும்இன் னொன்று பசிக்கும்மற்(று)
ஒன்று களிக்கும்வே றொன்று துயருறும்
என்றுஇவை யாவும் லயப்படு மோஒன்றி
நின்று சிவமாய் நிலைக்கும் அனுபவத்தே
18. ஒன்றில்ஒன்(று) ஊடுருவிச் செல்லும் உயிர்நிலை
நின்றுவா சிக்காமல் நெய்யத் தலைப்பட்டுச்
சென்று பரவிச் சிதறுவதால் என்னபயன்
நின்றுவா சித்து நிலைப்பீர் சிவகதிக்கே
19. எண்ணத்துக் கேது கதவு வெளிப்படாத
எண்ணத்துக் கேது தொலைவு வெளிப்பட்டு
பின்னம் அடைவதொரு பேச்சன்றோ பேச்சின்றி
எண்ணத்(து) இருப்பார்க்(கு) உலகம் ஒருதுளியே
20. சென்றறி யார்ஏதும் தேடித் திரியார்தாம்
நின்ற படிக்கே நிகழ்வ(து) அனைத்தையும்
முந்தி யறிவார் முழுமைக்குள் ளேதம்மை
ஒன்றவைத் தார்க்கிவ் வுலகம் ஒருதுளியே

21. கருணை சுரக்கும் ஒருமை யுணர்ந்தால்
கருவம் அழிந்து கதவு திறந்தால்
உருவம் கடந்து விரிய முடிந்தால்
கருணை மனம்கை லாசப் பதியே
22. கருணைக் குருவம் களையத் தெரியும்
பொருளுக் குள்ளும் நுழையத் தெரியும்
இருளுக் குத்தான் ஒளியென் றுணரும்
கருணை மனம்கை லாசப் பதியே
23. ஒன்றின் பசிஇன் னொன்றுக் கென்றால்
ஒன்றின் துயர்இன் னொன்றுக் கென்றால்
ஒன்றில் இன்னொன்(று) உறையக் கண்டால்
ஒன்றும் கருணை ஒளிமய மாமே
24. கருவுற் றதொரு பத்துத் திங்கள்
உருவத் துடனே நூறு வயதாம்
அருவத் திருந்த அளவோ பெரிதாம்
உருகத் தெரிந்த உயிர்ஒளி யாமே
25. உனதும் எனதும் ஒன்றா கிப்போய்
உயிரும் உடலும் என்றா கிப்போய்
மனதும் அன்பு மன்றா கிப்போய்
மலர நடனம் ஆடும் சிவமே

26. பொருளும் புலனும் வெவ்வே(று) ஆகிப்
பரவும் மாயப் பாழில் தானே
பொருள்என்று எண்ணிப் புலமை அழிந்து
மருளும் நெஞ்சை மாற்றுக அருளே
27. இருளும் ஒளியும் இரவும் பகலும்
உருளும் படித்தன் உள்ளே யிருந்து
வெருள வெருள வெளியே கிப்போய்
மருளும் நெஞ்சை மாற்றுக அருளே
28. அறிவே உலகை அளக்கும் என்று
புரியா தவழி போய்ஏ மாந்து
குறியீ டுகளில் சிக்கிக் கொண்டு
மருளும் நெஞ்சை மாற்றுக அருளே
29. அருளின் நிமனம் அகலா தேபேர்
அருளின் நிப்பொய் அழியா தேபின்
அருளை மறந்(து)ஓர் அவலம் விழுந்து
மருளும் நெஞ்சை மாற்றுக அருளே
30. அருளால் அண்டம் அனைத்தும் இருக்கும்
அருளால் மீண்டு கலையும் அருளை
அருளே அளிக்க இயலும் அருளை
அருளால் அன்றி அறிவறி யாதே

31. தேசத் தேயொரு பற்று வைத்து
தேகத் தேயுயிர் கட்டுப் பட்டுத்
தேச குன்றித் தெருளச் செய்யும்
பாசம் அவலப் படுகுழி யாமே
32. பாசத் தால்வலை பின்னிக் கொண்டு
நேசம் என்றதை எண்ணிக் கொண்டு
வாசம் செய்யும் மனமே பந்த
பாசம் அகலப் பதிசே ருவமே
33. வாசல் இன்றி வளர்ந்த குடிலை
வாசம் விட்டுப் பிரிந்த மலரை
ஈச னுக்கே அளித்து விட்டால்
பாசம் அகன்றொரு பாதை விடுமே
34. காமக் கனலில் கனம்ஏ றிப்போய்
தேகம் எடுக்கும் தினவை அமுத
மாகக் கடையும் யோகத் திருமின்
காமம் அழிந்து கதிபெற் றிடவே
35. ஆசைக் கலயம் ஓசைப் படுவது
மாசு மலிந்தது பேசி நலிந்தது
பேசா திருக்கப் பழகிடு வீரே
பேசப் பேசப் பெருகும் துயரே

36. பேச்சுக்கு முன்மனம் பேசத் தலைப்படும்
பேச்சுக்கு மூச்சுதான் பாதை வகுத்திடும்
மூச்சை அளக்கும் முறையறிந் தால்வெளிப்
பேச்சே யிலாமலும் பேச இயலுமே
37. பேச்சுக்கு முன்மனம் பேதத்(து) அதிர்ந்திடும்
மூச்சைப் புறந்தள்ளி மோதிப் புறப்படும்
சூழ்ச்சிக் கணைநூறு சூழத் திரும்பிட்
பேச்சுக்குள் ஏதேதோ பேசிச் சலிக்குமே
38. பேச்சுக்கு முன்மனம் பேசா திருந்தும்வீண்
பேச்சே இலாமலும் பேதம் தவிர்ந்தும்உள்
மூச்சை யடக்கும் முறையறிந் தால்வெளி
மூச்சே யிலாதுயிர் வாழ முடியுமே
39. பேச்சடங்க மூச்சடங்கும் பிண்டத்தில் அண்டத்தின்
வீச்சடங்கும் சீர்த்த கதியில் விளங்கும்உட்
பேச்சே யிலாத பெருவெளியில் சித்தத்தின்
ஆச்சரியம் எல்லாம் அடங்கிக் கிடக்குமே
40. மோன லயத்துள்ளே மூழ்கி இருப்பவர்கள்
ஞானத்தைக் கூட விழையார் உயிருக்கும்
ஆனந்தம் கண்டவர்கள் ஆதாரம் தேடார்பின்
வானும் புவியமவர் வாசற் படியினிலே

41. அமைதி கொடுத்துப்பே ரானந்தம் தந்து
சுமையகல வைத்துச் சுமுமுனையுள் செல்லும்
சமநிலையும் தந்துயிர் சாதிக்கப் பாதை
அமைத்துத் தருவ(து) உபதேச மாமே
42. தன்னுள் விரிந்த தனிவெளியில் தத்துவமாய்
இன்னொன்றை வைத்திழைத்துத் தானும் அதுவாகி
முன்சென்று(று) உயிர்த்துயிர் மூலத்தை ஆட்கொள்ளும்
உண்மைப் பிணைப்பே உபதேச மாமே
43. வெளியே இருந்து விளக்கேற்றி வைக்காமல்
ஒளியாகி உள்புகுந்(து) ஊடுருவிச் சென்று
வெளியையே உட்கொள்ளும் வித்தை அறிவித்(து)
ஒளியாக்கும் உண்மை உபதேச மாமே
44. மூச்சுக்கு மூச்சு முறையாகி உள்ளத்தின்
பேச்சுக்குப் பேச்சு பதிலாகி உள்விதியின்
ஆச்சரிய மாகி அறமாகி அத்தனைக்கும்
சாட்சி தருவது தான்உப தேசமே
45. ஒதி உணர்விப்ப(து) ஏதுமில்லை உள்ளுக்குள்
ஊதி உலைவைத்(து) ஒருகவளம் சோறாக்கிப்
பாதிநீ பாதிநான் என்று பகிர்ந்துண்ணும்
பேதமில் லாதது ப்ரம்மோப தேசமே

46. நிச்சயம் என்ப தைநாம் நிர்ணயம் செய்வ தில்லை
நிர்ணயம் செய்த தெல்லாம் நிச்சயம் ஆவ தில்லை
நிச்சயம் நிர்ண யத்தை நிர்மலம் ஆக வைக்கும்
சச்சிதா னந்தம் ஒன்றே சத்தியம் சரக்கு மாமே
47. அச்சமும் பேதை நெஞ்சும் அனுமானக் குழிய மைக்கும்
உச்சத்தில் அறிவு தோன்றித் தீர்மானத் தீக்கு திக்கும்
துச்சமென்(று) உலகை யேநாம் துறந்திடத் துணியும் போது
சச்சிதா னந்தம் ஒன்றே சத்தியம் சரக்கு மாமே
48. பெற்றதாய் நிச்ச யம்தான் பிறப்பிறப்பு) உண்மை யென்றால்
கற்றதாய் நிச்ச யம்தான் கற்பனை நிலைத்து விட்டால்
மற்றதாய் மாறி டாத மகத்துவம் உள்ளிருக்கும் சச்சிதா
னந்தம் ஒன்றே சத்தியம் சரக்கு மாமே
49. செற்றமும் பற்றும் இன்றிச் சிந்திக்க அரிய தாகிச்
சிற்றம்ப லத்தில் மேவிச் சிலைத்தவன் ஞான யோகி
சிற்றம்ப லத்தில் மேவிச் சிலைப்பதே யோகம் என்றால்
நிட்டையை நிர்ண யிக்கும் நிச்சயம் தேவ தேவே
50. நட்டமே பயில வந்த நாயகன் பொற்ச தங்கை
கட்டினான் உலகம் என்று காண்கிறோம் ஆட்டம் இன்றி
வெட்டியான் அமர்ந்து விட்டால் வ்யாபகம் புள்ளி யாகும்
அட்டமா சித்தி யாகும் அனுபவம் கூடலாமே

51. முழுநிலா வானம் பூமி முழுவதும் தெரிய லாமே
பழுதிலா மோனம் உள்ளப் பாழ்வெளி விரிய லாமே
எழுதலாம் அரிது காட்சி எத்தனைத் திரைகள் நல்ல
வழித்துணை ஒன்றி ருந்தால் வரைகடந்(து) ஏகலாமே
52. தனிமையில் சாரம் உண்டு தத்துவ பாரம் உண்டு
தனிமையில் நேரம் உண்டு தர்க்கசே தாரம் உண்டு
பனிமழை கோடை வெய்யில் பருவங்கள் தோறும் உள்ளே
மனிதனை நடத்திச் செல்ல வழித்துணை வேண்டு மாமே
53. துணையிலே துணிவி ருக்கும் துணைநெஞ்சின் துயர்அ றுக்கும்
துணையினால் பிறப்பி றப்புத் தொடர்கதை புரியும் மாய
அணைகடந்(து) அன்பு வெள்ளம் அருட்கடல் நுழையும் நல்ல
துணைவரக் கூடு மாயின் தொல்வினை தோற்கு மாமே
54. கணக்குநாண் கதிரு லாவும் கதிக்குவான் என்றென் றைக்கும்
உனக்குநான் எனக்குநீயே உழைக்கலாம் என்று சொல்லும்
கணக்குதான் கரைக டக்கும் காலத்தின் சிறையு டைக்கும்
துணைக்குமாண்(பு) உண்டு நல்ல தோழமை வெல்லு மாமே
55. பிணக்கினால் தீர்வ தில்லை பிறவியில் வந்த மாயை
வணக்கமும் கூடலுக்கே வழித்துணை தேட லுக்கே
இணக்கமே இருள்வி லக்கும் இறையொளி புலப்ப டுத்தும்
துணையினால் யோக மார்க்கம் துலங்கிடும் துரித மாமே

56. அன்னம் இகழாதீர் அன்னத்திற் குள்உயிர்
மின்னும் இழையுண்டாம் மீண்டும்அத் தேசிலுயிர்
பண்ண வழியுண்டாம் பண்ணில் மொழியுண்டாம்
அன்னம் படைப்பீர் அகத்தீசர் கோயிலிலே
57. எண்ணத்(து) எழுமோசை ஏகாந்தத் தேயதிரும்
வண்ணத்(து) உறைவடிவம் தூரிகையி லேஉயிர்க்கும்
அன்னம் பொதிந்தஉயிர் அன்பில் வசமாகும்
அன்னம் படைப்பீர் அகத்தீசர் கோயிலிலே
58. அன்னத்(து) இருந்தன்னம் ஆக்கிச் சலிக்காமல்
அன்னத்(து) இருந்துகதி யாகி லயித்திடுவீர்
அன்னத்(து) இருந்துகதி யாளும் முனைப்புவர
அன்னம் படைப்பீர் அகத்தீசர் கோயிலிலே
59. தூசியிலே வீழ்ந்தாலும் தூக்கியெறி யாமலோர்
ஊசிமுனை யாலெடுத்து நீராட்டி உட்கொள்வீர்
ஊசிமுனை யாலெடுத்து நீராட்டி உட்கொள்ளும்
வாசியோ கத்தில் வரும்அன்ன பூரணிக்கே
60. ஆற்றுநீ ரில்பால் அளந்து பொழிந்தாலும்
வேற்றுப் படுத்துமாம் வெள்ளைச் சிறையன்னம்
காற்றைப் பிரித்துக் களையெடுக்கும் மார்க்கத்தில்
ஆற்றுப் படுவீர் அகம்அன்ன பூரணிக்கே

61. கல்லை வசப்படுத்திக் கல்லில் புகுந்துகதி
கொள்ளத் தெரிந்தவரைக் கும்பிடுவீர் கும்பிடுதல்
கல்லை அகற்றியக் கல்லுள் புகுந்துகதி
கொள்ளும் நெறிக்கேஉட் கோயில் புகும்உயிர்க்கே
62. கல்லா வினையும்பின் கற்றறிந்த வெவ்வினையும்
இல்லா நிலைக்கேகி விட்டவரே இவ்வுலகில்
கல்லாச் சமைந்தனர்உள் காணும் திறத்தாரை
மெல்லச் சமன்செய்து மேலேற்றும் நற்பணிக்கே
63. கல்லில் வசித்துயிர்க் காற்றைப் புசித்துல(கு)
அல்லல் அகற்ற அமைந்தார்இவ் வுண்மையினைக்
கல்லாத மக்களோ கல்கண்டு போனார்கண்
இல்லாத பேர்க்கொளி ஏந்திப் பயனென்னே
64. கல்லில் சிலைசெய்யக் கற்றவரும் காற்றெடுத்துக்
கல்லை உயிர்ப்பிக்கக் கற்றிலராம் இவ்வுலகை
அல்லும் பகலும் அணுஅணுவாய்க் காப்பவர்கள்
கல்லில் சிலைத்துக் கடையூழி வாழ்பவரே
65. சிற்றுளி போதுமோ சிற்பி யிலாவிடில்
கற்பனை போதுமோ கர்த்தன் இலாவிடில்
கற்பனை யுள்ளொரு கர்த்தன் இயங்கிடச்
சிற்பத்(து) உறைவது சிற்பியின் ஜீவனே

66. ஒருவர் தமக்குள் ஒருவர் நுழைய
இருவர் தமக்கும் இடையில் இழையும்
உறவு கணிக்கப் படுமோ உயிரின்
திறனை யறிந்தவர் தீர்ப்புரைப் பீரே
67. யாரோ ஒருவர் சிந்திப் பார்அதை
யாரோ ஒருவர் சந்திப் பார்எது
யாரோ டென்று கணிக்கப் படுமோ
வேறா கியவர் விடைசொல் வீரே
68. வேரோடு மலர் நாரோடு மலர்
வேரும் நாரும் வேறா காமல்
சேரும் நுட்பம் தெளிவா கிடுமா
சேரத் தெரிந்தவர் செப்பிடு வீரே
69. எத்தைத் தடுக்கும் எலும்பும் சதையும்
சத்தைச் சித்தை ஆனந் தத்தை
நிட்டைக் குள்ளெழும் நீளர வத்தை
வித்தை யறிந்தார் விளக்கிடு வீரே
70. முட்டைக் குள்ளெது மூச்சு விடுவது
வித்துக் குள்ளெது வடிவு கொள்வது
வித்துக் குள்வடி வத்தை யிழைக்கும்
வித்தை யறிந்தார் விளக்கிடு வீரே

71. அகர த்வனியில் அகிலம் எழுந்தும்
உகர த்வனியில் உயிர்த்தும் வெளியே
மகர த்வனியில் விரிந்தும் முழுதும்
பகரப் படுமோ பரம சிவமே
72. சிகரத் துருகும் அமுதத் துளியை
அகழப் பெருகும் ஒளியே உலகு
திகழப் பெருகும் ப்ரணவப் பொருளாம்
பகரப் படுமோ பரம சிவமே
73. ஒலியே இல்லை ஓங்கா ரம்பேர்
ஒலியின் கருவாம் உண்மை என்ற
வெளியின் வடிவாம் வடிவின் வெளியாம்
எளிமைப் படுமோ ஈசா னியமே
74. விதையட் சரங்கள் விழிப்புற் றெழுந்து
மதகுடைக் கின்ற மணிமொழி யாகிச்
சிதறும் தருணம் சிவநர்த் தனமே
சிதறும் துளிகள் சிவாய நமவே
75. செவியுட் புகும்கற் சிலையுட் புகும்நற்
கவியுட் புகும்உட் கலையுட் புகும்இப்
புவியுட் படஐந்து பூதங்க ளாலும்
நவில்ப படுவது நன்மந் திரமே

76. ஆணவம் கன்மம் மாயை முத்திரை யகற்றி விட்டுத் தானுமால் அயனும் ஆன தாண்டவன் தாள்இ ணைந்து தானுமாய் லயமும் ஆகித் தன்னுளே சோதி வட்டம் காணுவார் காட்டு வார்சின் முத்திரை யோக மாமே
77. வெளியினை உள்ளி முத்து வேயங்குழல் சீவ நாதம் வளிகலக் காமல் உள்ளே வழியமைத்(து) அமரு வார்தம் வெளிநாவை உள்நா வோடு வளைத்திணைப் பார்அப் போது விளைந்திடும் சோதி வட்டம் கேசரி வித்தை யாமே
78. மெய்யொடு செவிகள் நாசி விழிகள்வாய் இதழ்கள் மூடி ஐம்பொறி கட்டுவார்க்கே அனுபுதி சேரும் என்று கைகளால் பொத்திக் கொண்டு காட்டுவார் சூக்கு மத்தை மெய்யாகச் சாம்ப விக்குள் மேவுமாம் ப்ராண வித்தை
79. பூக்குடல் போலக் கைகள் பூட்டுவார் ஆளைக் காட்டும் ஆக்கினை விரலி ரண்டும் நீட்டுவார் அமுத பானம் ஆக்குமோர் சூக்கு மத்தை அறிவிப்பார் நெற்றி யுள்ளே தீக்கதிர் முளைக்கச் செய்யும் முத்திரை யோனி யாமே
80. முத்திரைத் தோற்றம் எல்லாம் முன்னுரை நுழைந்து பார்த்தால் சித்திரை முழுநி லாபோல் தெரியலாம் உண்மை ஆன்ம நித்திரை கலைவ தற்கே நித்தமும் சாத கங்கள் சித்தனுக்கு(கு) ஏது சின்னம் சித்தமே சோதியாமே

81. வெளியை விளித்துக் கலந்துரை யாடும்
தெளிவுடை யார்க்கே தெரியும் வெளியில்
ஒளிந்து கிடக்கின்ற உண்மைகள் உள்ளை
வெளிவரச் செய்யும் விதிகதி நூட்பமே
82. தன்னை வெளியே தனித்துவைப் பாரவர்
தன்னில் இருந்தே வெளியமைப் பாரதன்
பின்அவ் வெளியிலே ப்ராணன் செலுத்தித்தாம்
உன்னும் பொருளுக்கு) உருவளிப் பார்களே
83. சூனியத் தேபல சூக்கும மாம்ஒரு
சூக்குமத் துக்கொரு சூத்திர மாம்அந்த
சூனியத் தேஒளி சூத்திரத் தால்உயிர்
சூக்குமத் தையுரு வாக்க முடியுமே
84. ஆணவ மாகி அமிழ்ந்து கிடக்கின்ற
ப்ராணனை மீட்டுப் பெருவெளி சேர்ப்பீர்உட்
ப்ராண லயத்தில் பெருவெளி சேர்ந்திட
சூனியத் தேஒளி தோற்றம் எடுக்குமே
85. நானென்(று) இருக்க நகராது மற்றது
தானென்(று) இருக்க அமையாது தம்மையே
ஞானத்(து) இருந்தும் விடுவித்த சித்தரே
வானத்(து) இருந்தும் வரவழைப் பார்களே

86. குருவே பாதை குருவே பார்வை
குருவே தீபம் குருவே யோகம்
குருவே ஞானம் குடிவாக் குள்ளே
குருவே பரம தரிசன மாமே
87. வித்துப் பெறவே விழைவீர் உபதேசம்
அற்றுப் புலன்கெட் டலையீர் அனுபவத்தை
சித்தப் படுத்தும் குருசேர்ந் திருவீர்வீண்
சித்து விளையாட்டுச் சேட்டை அகல்வீரே
88. உருநாடி உள்நாடி பத்தும் உழன்று
வருநாள் திடீரென்று வாசல் திறந்து
குருநாடி வந்து குரல்தந்த பின்னும்
உருநாடி ஓடுவ(து) உன்மத்த மாமே
89. உருவம் எடுக்க முடியும் அன்றி
அருவத்(து) இயங்க முடியும் உள்ள
மருமத் துக்குள் கதியாய் மலர்ந்து
மருவிக் கொள்ளும் மகத்து மாமே
90. அருவாழ்வும் அற்ற அனுபூதி யாகும்
பெருவாழ்வு வாழப் பெரிதும் விழைவீர்
குருவாழ்வு கொண்டியர்வீர் கோள்கள் இயக்கும்
சிறுவாழ்வு தள்ளிச் சிவமாவ தற்கே

91. சூக்குமத் தொடர்(பு) அறுந்த தூலத்தைப் போல வேஉட்
சூக்குமக் கட்ட விழ்த்துச் சொச்சத்தைப் பஞ்ச பூதம்
ஆக்குவ தான்ம வித்தை ஆக்கினால் சூக்கு மத்தில்
தேக்கமுற் றிருப்ப தில்லை தெளிந்தவர் சித்த ராமே
92. தூலத்தைக் கட்டு கின்ற சூத்திரம் சூக்கு மத்தின்
மூலமே இயங்கும் அந்த இயக்கத்தில் முளைத்தெ முந்து
காலத்தை வெளிப்ப டுத்தும் கபடமே விதியக் கூற்றின்
ஆளுகைக்கு உட்ப டாமல் அகன்றவர் சித்த ராமே
93. தூலம்உட் சூக்கு மத்தின் தொடர்பினை விட்டும் தன்னுட்
கோலத்தைச் சிதைவு றாமல் கோயிலாக் கட்டி யாளும்
மூலத்தை கதில யத்தை முழுவதும் பயின்ற தாலே
காலத்தைப் புறக்க ணிக்கும் காவலர் சித்த ராமே
94. பூதங்க ளில்க லந்து போகாத சூக்கு மத்தன்
வாதனைக் கேற்பச் சாயல் வனைந்திடும் வனைந்த வண்ணம்
பூதங்கள் நெய்த சட்டை புனைந்திடும் புனைந்து கொண்டு
சாதனை போல மீண்டும் சகதியில் ஜனிக்கு மாமே
95. ஜனிப்பதே இல்லை யென்ற சங்கல்பம் தூலம் விட்டுத்
தனிப்பவர்க் கேகி டைக்கும் தனிப்பவர் விழித்தி ருந்தால்
அனித்தியம் விளங்கும் ஆன்ம லயத்திலே பசித்தி ருந்தால்
மனிதவாழ்(வு) அகன்று தெய்வ மாட்சியில் கலக்க லாமே

96. தூலத்தில் வைத்த பற்றே தூலத்தை விட்ட பின்னும்
தூலமே போல எண்ணும் சூக்கும வடிவம் பின்னும்
தூலத்தில் பற்ற றுந்து தூலத்தின் கட்ட விழந்தால்
மூலத்திற் கலப்ப தென்ற முக்திகை கூடு மாமே
97. பற்றெனப் பகர்வ தெல்லாம் பழவினை வாசம் கூடல்
உற்றவை கூடு கட்டிக் கொள்வதும் வேஷம் உண்மை
அற்றவை அளவளாவிக் குலவிடும் பந்த பாசம்
பற்றுதான் சூக்கு மத்தை பாவித்துப் படைக்கு மாமே
98. ஒன்றிலே சதையெ லும்பும் ஒன்றிலே குருதி நீரும்
ஒன்றிலே உணர்ச்சித் தீயும் ஒன்றிலே உயிர்ப்பும் மேலும்
ஒன்றிலே இவைய னைத்தும் உறைகின்ற வெளியும் ஆக
ஐந்திலே வைத்த பற்றை அவிழ்ப்பதே ஆன்ம வித்தை
99. வெளிப்பாடி லாமல் எந்த வேட்கைக்கும் உட்ப டாமல்
ஒளியிருள் வசப்ப டாமல் ஒருதுளிக் கனவி லாமல்
விளித்திடப் பெயரும் இன்றி விரியுமோர் சூனி யத்தைத்
தெளிவதே ஆன்ம வித்தை தெளிந்தவர் விரிய லாமே
100. தன்னையும் நிலைப்ப டுத்தித் தன்னிலே தன்னைத் தானே
அன்னியம் செய்து கொண்டு தன்னுடன் அளவ ளாவித்
தன்னுடல் தனது சித்தம் என்பதோர் உணர்வி லாமல்
முன்னிலை யாதல் சீவ முக்திக்குச் சாட்சி யாமே

போற்றி

தானிலா திருப்ப வர்க்கே சாருமாம் சீவன் முக்தி
மானிடப் பிறவி அந்த மார்க்கத்தில் சேர்வ தற்கே
மானிடப் பிறவி தந்து மார்க்கமும் தந்து மார்க்கத்(து)
ஆனிறை மேய்க்க வந்த ஆனந்த வள்ளல் போற்றி

ரசி: கவிஞனே உன் பக்தியை மெச்சினோம். என்ன வரம் வேண்டும் கேள்.

கவி: தாயே ரசிகா தேவி. நோய் நொடி இல்லாத வாழ்வை அனைவருக்கும் அருளும் வலிமையை என் கவிதைக்குத் தருவாய்.

ரசி: தந்தோம்.

கவி: (குழப்பத்துடன்) ரசிகா, நீ யார்?

ரசி: அதைப் பிறகு சொல்கிறேன். நீ கவிதை சொல்லு.

கவி: கணம்தோறும் ஐயப்பனைக் கவிதையால் துதிக்கும் நண்பன் சு. ரவி உடல் நலம் குன்றியிருந்தபோது தோன்றிய கவிதையைச் சொல்கிறேன்.

நலம்பெற வேண்டுமென் நண்பனென் றுச்சித்
திலகத் துறையும் திருவை - உலகத்தின்
ப்ரமத்ய வாசனைப் பாடத் துணையாக
மாமத வேழம் வரும்

சரணமென் பார்க்கருள் சாந்த ஸ்வரூபனே
சர்வக்ஞ பீடவாசா
சபரிமலை யில்தவக் கோலத்தி லேயமர்ந்
துள்ளுநீ தர்மசாஸ்தா
அரனோ டரிகூட பஸ்மாசு ரன்வெய்ய
எரிகூடிப் போனதருணம்
அவதார மானவா அமைதியின் வடிவான
ஹரிஹர சுதன்ஜயனே
விரதக் கனல்முட்டி வெங்கான கம்கடந்து
வருவோர்க்கா னந்தமூர்த்தீ
விதியாழி கடக்கின்ற மெய்ஞானம் தருகின்ற
குருநாத னாகவருவோய்

பிறகென்று சொல்லாமல் இன்றே அருள்கின்ற
பிள்ளைவடி வானவன்நீ
பிணிதீர்க்கும் தன்வந்தரீ புலமீதில் ஏறியொளி
மணிகண்ட னாகவருவாய்

வானத்து ஜோதியை வந்தித்து மண்ணிலே
வாழ்கின்ற பக்தர்க்கெலாம்
மரணபயம் இல்லையோர் இடரில்லை பிணியில்லை
பிறவித் துயரமில்லை
நானென்ற கர்வத்தை நிர்மூலம் ஆக்கிடும்
நாதன்தாள் பற்றினோரை
நண்ணி வதைக்கின்ற நோயிந்த அண்டத்தின்
நாற்றிசையி லும்இல்லையே
ஏனென்று தெரியாம லேசிக்கிக் கொண்டுகில்
ஏமாறும் விதியை மாற்றி
ஏகாந்த வாசியை ஏற்றினோர்க் கிவ்வுலகில்
இயலாத தொன்றுமில்லை
ஞானம் விதைக்கவே விதியென்ற ஏர்பூட்டி
உழுதநில மானஉயிரில்
ஞாயிறாய் உதிக்கின்ற நாதனே நோயகல
வாராய்வன் புலமீதிலே

ஏத்தித் தொழுதாலும் இறைவாவென் றழுதாலும்
தோழமை யோடழைத்தாலும்
எதிர்வந்து நிற்கின்ற வள்ளலே கருணையே
ஏழைப்பங் காளன்நீயே
சாத்திரம் அறியாத சதுர்மறை ஓதாத
சாமானி யர்க்குமருள்வோய்
சாந்தஸ்வ ரூபனே சத்ருசம் ஹாரனே
சபரிமலை வாழ்தெய்வமே

நாத்தமும் பேறளந் நாளுமுன் நாமத்தைக்
கூவியுள் கசிந்து நின்றோம்
நாராய ணாவென்(று) அலறிய கஜேந்த்ரனை
ஞாபகப் படுத்துகின்றோம்
ஆத்ம விதானத்தில் ஆனந்த ஜோதியாய்
அமர்ந்திருக்கும் ப்ரம்மமே
ஆற்றவா நோய்நொடிகள் மாற்றவா புலியின்மேல்
ஆரோகணித்து வாராய்

நம்பித் தொழுவோரை நட்டாற்றில் விடுவாயோ
நல்லருள் செய்கிலாயோ
நாதமய மானவா நட்டகல் இல்லைநீ
நம்பிக்கை தரும்ஊற்றுநீ
பம்பைநதி யாய்நெஞ்சில் பாய்ந்துவரும் பாடற்ப்ர
வாகத்தில் குளித்தபின்னும்
பாரா முகமேன் பரமேஸ்வ ரன்தந்த
பாலகா யோகபாலா
தம்பியென் றுன்னையொரு தும்பிக்கை தாலாட்டத்
தவமாய் உறங்கினாயோ
தந்தைமுன் வந்தமார் கண்டேய சிறுவனைச்
சற்றுநீ சிந்தைகொள்வாய்
அம்புவில் ஏந்திவா சம்பு குமாரனே
அமுதா நதியீசனே
அமராதி பன்தன்னைப் புலிவா கனம்கொண்டு
பிணிதீர்க்க வாதேவனே

நெய்யால் மறையுமுன் பொன்மேனி காணவே
நித்தமும் ஆதவன்தன்
நெடுங்கை யளாவிச் சுடுகின்ற னன்வானில்
கற்பூர ஆழியென்றே

பொய்யாய் இருக்குமிப் புறமகல வும்பரி
பூரண வாழ்வுபெறவும்
புலன்வழியி லேயோடிப் புதையாமல் உன்பதம்
பாதங்கள் சரணடையவும்
மெய்யாய் உனைவேண்டி நிற்கின்ற பக்தரின்
மெய்வருந்தச் செய்யலாமோ
மெய்கொண்டு தானுந்தன் மெய்கண்டு கொண்டுடல்
மேவாத மேன்மைகூடும்
ஐயப்ப னேசரணம் மணிகண்ட னேசரணம்
ஆரோக்ய வாழ்வுதருவாய்
அன்னைநோய் தீர்க்கவன் புலியேறி வந்தவா
அன்றுபோல் இன்றும் வருவாய்

பூதநா தன்வன் புலிவாக னன்திருப்
பாதம் பரவியிப் பஞ்சகத்தை - ஓதப்
பிணியில்லை என்றும் துயரில்லை பேசும்
மணிகண்டன் தந்த வரம்

28.09.1998

கவி: நோயின் வேரை வெட்டிச் சாய்க்கும் நம்பிக்கையைக் கொடுப்பது கவிதை. பாட்டுக்கு எவ்வளவு சக்தி, பார்த்தாயா?

ஒருதிரி போதும் விளக்கேற்றி வைக்க
ஒருபொறி போதும் ஒருகா டழிக்க
ஒருவரி சின்னஞ் சிறுவரி உள்ளே
கருவம் அழிக்கும் கவிதையாய் ஆகாதா

குஞ்சென்ப தாலே குளிருமா அக்கினி
நஞ்சோ அமுதோ பருகி நயந்திடு
நெஞ்சோ டொருமுறை நீயே படித்திடு
பஞ்சபூ தங்களும் வந்து பணியவே

உன்ஒரு சொல்லுக் குலகம் விலையாமே
உன்குரல் ஊழி வரைக்கும் ஒலிக்குமாம்
உன்னால் உலகம் ஒளிபெறக் கூடுமாம்
பின்ஏன் தயக்கம் பிறக்கட்டும் பாடலே

பூவித முக்குள் புகுமொரு சொல்லுண்டாம்
மேவி யணைக்கின்ற மெல்லிய பூங்காற்றில்
ஆவி கலக்க அணிவகுக்கும் சொல்லுண்டாம்
ஓவியம் போலவும் ஓய்யாரச் சொல்லுண்டே

மேகங்கள் ஊடுருவி மின்னிப் பிளந்துமண்
தாகம் தணிக்கப் பொழிகின்ற சொல்லுண்டாம்
தோகை மயிலுக்குத் தாளமும் நெஞ்சில்உற்
சாகமும் தந்து சலசலக்கும் சொல்லுண்டே

ஆழ உழுதும் அயரா துழைத்துமுயிர்
வாழப் போராடி வருந்திச் சலிக்கின்ற
ஏழைப் பெருமூச்சை ஏந்திச் சுமந்துமன
ஆழத்தில் மோதுகிற ஆங்காரச் சொல்லுண்டே

வாசற் கதவைத் திறந்துவை வா வென்று
நேசக் கரம்நீட்டு நேரே உனக்கெதிரே
வந்து சிரிப்பவள்யார் வாலைக் குமரியடா
அந்தச் சிரிப்பே அழகுக் கவிதையடா

ஒருதிரி போதும் விளக்கேற்றி வைக்க
ஒருபொறி போதும் ஒருகா டழிக்க
ஒருவரி சின்னஞ் சிறுவரி உள்ளே
வருவிக்கும் தெய்வ வடிவை வணங்கிடவே

20.08.2000

ரசி: ஒரு வரி உள்ளே வருவிக்கும் என்கிறாய். என்னை யாரென்றும் கேட்கிறாய்!

கவி: புரியவில்லையே!

ரசி: புள்ளி வை. கோலம் தெரியும்.

உள்ளே உள்ளே ஒருபுள்ளி
உலகத் துக்கே விடிவெள்ளி

அள்ள அள்ளக் குறைந்தி டாத
ஊற்றுக் கண்அதுவாம்
அண்ட மெல்லாம் அதற்குள் இருந்தே
வெடித்துச் சிதறினவாம்

உள்ளே உள்ளே ஒருபுள்ளி
உலகத் துக்கே விடிவெள்ளி

பள்ளம் நோக்கிப் பாய்ந்து செல்லும்
வெள்ளத் தைப்போலே
இன்மை யெல்லாம் தானே யாகும்
உண்மை யின்நியதி

உள்ளே உள்ளே ஒருபுள்ளி

புள்ளிக் குள்ளே ஒடுங்கி யிருந்த
நினைவு வருகிறது
புத்தம் புதிய உலகம் இங்கே
பிறக்கப் போகிறது

வெள்ளி நில்லவும் மேகப் போர்வை
விலக்கிச் சிரிக்கிறது - அட
வெட்ட வெளியில் நட்ட விதையா
வெளிச்சம் கேட்கிறது!

உள்ளே உள்ளே ஒருபுள்ளி
உலகத் துக்கே விடிவெள்ளி

10.08.2000

ரசி: புள்ளி வைத்தாய். கோலம் கண்டாயா?

கவி: கண்டேன். பரவசத்தில் கண்கள் பனிக்கின்றன.

ரசி: கண் பனித்தது போதும். கவிதை சொல். ஒரு நாள் தோட்டத்தில் நாம் அமர்ந்திருந்தோம்.

கவி: ஆம்?

ரசி: அப்போது ஒரு ரோஜா தலைகுனிந்தபடியே தயக்கத்தோடு மலர்ந்தும் மலராத நிலையில்; ஒரு சிறிய பனித்துளியோ, அதன் தலையில்!

பனித்துளியா கனக்கிறது மலரிதழ் ஏன் துவள்கிறது - சின்ன
பனித்துளியா கனக்கிறது வண்ண மலரிதழேன் துவள்கிறது

இசைமழையில் நனைவதற்கே இதயமொன்று
துடிக்கிறது - அந்தத்
துடிப்பினிலே ஒருகவிதை துளித்துளியாய் உதிக்கிறது - அந்தப்
பனித்துளியா கனக்கிறது - மன
மலரிதழேன் துவள்கிறது

அனைத்திலுமே ஓரழகை அருந்தவிழி திறக்கிறது - அதன்
விரிவிலொளி திகைத்துவிட நீர்த்துளியாய்த்
தெறிக்கிறது - கண்
நீர்த்துளியாய்த் தெறிக்கிறது - அந்தப்
பனித்துளியா கனக்கிறது - அண்டப்
பெருவெளியே சிரிக்கிறது

03.07.1993

ரசி: உன் கவிதைகளை ரமணனுக்குக் காணிக்கை ஆக்கி உள்ளாயே, ரமணன் யார்?

கவி: கட்டறுந்த காட்டாற்று வெள்ளம் பார்த்திருக்கிறாயா? அப்படி ஓர் ஆவேசத்தோடு பாடுவான் ரமணன்.

ரசி: பாடுவானா?

கவி: பாடுவான். பொய்மையைச் சாடுவான். தேவியின் பாதங்களில் கவிதை மலர்கள் தூவுவான்.

ரசி: நிறைய பாடுவானா?

கவி: தினமும் பாடுவான். ஆனால் ஒரு நாள் ரமணன் பாடவில்லை. பலமுறை கேட்டுக்கொண்டும் பாடவில்லை. நானே பாடினேன்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கவிதை பாடு
காத்திருக்க முடியாது காத லோடு
பண்ணமைக்க வந்துநிற்கும் தென்றல் வேறு
பாதைமாறிப் போவதற்குள் கவிதை பாடு

தீப்பறக்கும் சொற்களின்கே நடன மாட
தேகமற்ற உருவகங்கள் ஜதிகள் போட
நீயிசைக்கும் பாடலின்று மானு டத்தின்
நிசப்தத்தை உடைக்கட்டும் கவிதை பாடு

புதியயுகம் புதியவரம் புதிய ஸ்வர்கம்
புத்துணர்வு மலர்கின்ற பாதை யோரம்
நதியலைந்த நெளிவுகளை நினைவு கூரும்
நட்சத்ர வார்த்தைகளை கவிதை யாகும்

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கவிதை பாடு
காத்திருக்க முடியாது காத லோடு

07.12.1980

கவி: தன் கடிதங்களுக்கு நான் பதில் எழுதவில்லை என்று நண்பன் ரமணன் ஒருமுறை வருத்தப்பட்டு எழுதியிருந்தான். பதில் கடிதம் எழுதத் தொடங்கினேன். அது பாட்டாக முடிந்தது.

கடிதம் எழுதும் வழக்கமில்லை
கவிதை எழுத முடியும் - வெறும்
சேதி கேட்க ஜீவன் இல்லை
தேம்பி அழத் தெரியும் - மனம்
தேம்பி அழத் தெரியும். (கடிதம்)

முடிவு கூட புலப்படாத
பாதை யிந்த வாழ்க்கை - இதில்
அன்பு நட்பு காதல் பாசம்
அளவிலாத சேர்க்கை. (கடிதம்)

ஒரு கணத்தில் உருவமெய்தி
ஒரு கணத்தில் மறையும் - மனம்
உலகம் என்றும் யுகங்கள் என்றும்
உருவகங்கள் புனையும். (கடிதம்)

வானமிங்கு மழைபொழிந்து
வாழ்த்துகின்ற போதும் - இருள்
வடிவமொன்று மின்னலாய் ஒளி
வழங்குகின்ற போதும் - இனிய
கானம் ஒன்று கவிதையாகக்
காதில் வந்து மோதும் - உன்
ஞாபகத்தை உறுதி செய்யப்
பாடலொன்று போதும் (கடிதம்)

03.08.1978

ரசி: கடிதம் எழுத மாட்டாய். கவிதை எழுதுவாய்.
அப்படித்தானே? சரி, கவிதைக் கடிதம் எழுதலாமே!

கவி: 'கவிதையில் ஒரு கடிதம்' என்ற தலைப்பில் ஒரு கவியரங்கம். அழைப்பிதழ் கண்டேன். கவிதையில் எப்படிக்கடிதம் எழுதுவது? அலுத்துக்கொண்டே உறங்கி விட்டேன். காலையில் எழுந்ததும் ஒரு கவிதைக் கடிதம் மனவாசலில் காத்திருந்தது.

இல்லத்தில் இருந்தா எழுதுகிறேன் இல்லை

ஒரு செண்பக மொட்டின் நடுவினிலே
சின்னஞ் சிறிய வண்டெனவே
பண்ணெழுப்பிக் கொண்டிருக்கும்
பாதிக் கனவில் எழுதுகிறேன்

இல்லத்தில் இருந்தா எழுதுகிறேன்

சிறகெல் லாம்மக ரந்தப் பொடிகள்
இமையெங் கும்பனி இதழெல் லாம்தேன்
சரசர வென்ற சத்தத் தோடு
காற்ற டுத்ததால் கண்விழித்தேன்

இல்லத்தில் இருந்தா எழுதுகிறேன்

ஒளியின் விரல்கள் தலையை வருட
ஒவ்வோர் அணுவும் சிலிர்த்து
வெளியில் எங்கோ பறவை ஒன்று
மகிழ்ச்சி யுடனே அழைக்கிறது

தெளிவில் லாத நிலையினிலே
தேகம் நகர மறுக்கிறது
குளிரக் குளிரப் பூவின்இதழ்
கொஞ்சம் கொஞ்சம் விரிகிறது

இல்லத்தில் இருந்தா எழுதுகிறேன்

மொட்டுக் குள்நான் என்று நுழைந்தேன்
முன்னும் பின்னும் நினைவில்லை
விட்டு விடுதலை ஆகிய பிறகும்
வெளியே செல்ல மனமில்லை
சட்டென் றெழுந்து சுற்றுமுற்றும்
தட்டித் தடவிப் பார்க்கிறேன் - நான்
கட்டிய வீட்டுச் சுவர்தான் உடனே
கனவை விட்டு நீங்குகிறேன்

உள்ளத்தில் இருந்தே எழுதுகிறேன்

25.12.1998

ரசி: நேரமாகிறது. சீக்கிரம் முடி.

கவி: கவிதை முடிவே இல்லாதது. தன் காலத்தை அதுதானே முடிவு செய்கிறது.

ரசி: எப்படி?

கவி: சொல்கிறேன். பதினோராண்டுகளுக்கு முன் வந்த ஒரு கவிதை எந்தச் சூழலில் உதித்தது என்று சிந்தித்தபடி இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் என் அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். அப்பொழுது என் நண்பன் ஒரு நூல் கொண்டு வந்து தந்தான். அதன் தலைப்பு 'நான்'. ஆசிரியர் பெயர் பரஞ்சோதி மகான். காலச் சங்கிலியை நம்மால் அளக்க முடியாது. கணங்களாகத் தொடரும் அதை நம்மால் பிளக்க முடியாது. இதற்கு மேல் இதை விளக்க முடியாது.

பரஞ்சோ தியிலே வரும்சே தியினைப்
பாடத் துணிந்தேன் பரிபு ரணமே
பணிவேண் டுமதில் பணிவும் பரிவும்
பழகச் செய்வாய் பரிபு ரணமே

ஒருவான் மலரில் பலநூ றிதழ்கள்
அவிழக் கண்டேன் அதற்கும் உள்ளே
ஒருவான் வெளியே விரியக் கண்டேன்
ஒருமை யுணர்ந்தேன் பரிபு ரணமே

ஒன்றில் ஒன்றாய் ஒருகோ டிவெளி
வளரக் கண்டேன் வளர்கின் றேனுள்
மன்றில் நின்றா டுவதாய் அகிலம்
குன்றக் கண்டேன் பரிபு ரணமே

சென்று கண்டேன் இல்லை உள்ளே
நின்று கண்டேன் நிர்மலத்தை

கன்றுக் கென்றே பால்சு ரக்கும்
கருணை கண்டேன் பரிபூ ரணமே

வானம் இடித்தால் நானும் அதிர்ந்தேன்
மின்னிப் பிளந்து மண்ணில் உதிர்ந்தேன்
வானம் எனக்குள் ஆன விதத்தைக்
காண விரிந்தேன் பரிபூ ரணமே

மூல வெளியும் மூண்ட கனலும்
கால வெளியாய் ஆன கதையை
ஞால மாகி விட்ட விதையைப்
போல உணர்ந்தேன் பரிபூ ரணமே

பூமிக் கெதுமேல் பூமிக் கெதுகீழ்
பூர ணத்துக் கேது புறம்விண்
மேவி யிருக்கும் வேளை தன்னை
பாவிப் பதெது பரிபூ ரணமே

சொல்லுக் குள்ளே சோதி யெழுந்து
சுடர்க்க ரங்கள் நீட்டி வான
வில்லுக் கென்றே அம்பு தொடுக்கும்
வித்தை யறிந்தேன் பரிபூ ரணமே

சொல்லுக் குச்சொல் நிழலா குமொரு
சூக்கு மத்தை யறிந்தேன் ஏதும்
சொல்லா தபடிச் சொல்லிச் சொல்லின்
சுவடு கலைந்தேன் பரிபூ ரணமே

20.10.1989

ரசி: உன் கவிதைகளில் உன் கடந்த காலத்தை நீ திரும்பிப் பார்க்கிறாய் இல்லையா?

கவி: கடந்த காலமா? அது உன் கணக்கு. கவிதை நடந்த காலமெல்லாம் என்றும் வாழும் காலம். ஒருமுறை நண்பர் இலந்தை ராமசாமி வீட்டில் ஒரு கவியரங்கம். தலைப்பு: 'திரும்பிப் பார்க்கிறேன்'. என்னைப் போய்த் தலைமை ஏற்கச் சொன்னார்கள். மறுத்தும் விடவில்லை. கவிதையில் மறுத்தால் எப்படித் தடுப்பார்கள்?

திரும்பிப் பார்க்கத் துணிவில் லைநான்
திகைத்து நிற்கின்றேன் - பின்னால்
சிதிலம் அடைந்த இளமை யன்றோ
சிதறிக் கிடக்கிறது

விரும்பி நடந்த பாதை தான்பின்
விரைய மானதேன் - எதுவும்
விளங்கிக் கொள்ள முடியா தவொரு
வெறுமை சூழ்வதேன்

எழுதிப் பேசி அழுது சிரித்து
நாடகம் ஆடியதும் - உலகில்
இதையோ அதையோ எதையோ ஒன்றை
இறுகப் பற்றியதும்
புழுதி பறக்கக் கற்பனை என்ற
புரவியில் சுற்றியதும்
புலன்க ளாகத் திரிந்து போய் நான்
என்னை இழந்ததையும்

திரும்பிப் பார்க்க துணிவில் லைநான்
திகைத்து நிற்கின்றேன்

உயர உயரச் சென்றதாக
உவகை கொண்டதையும் - ஆனால்
ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஒவ்வோ ரணுவாய்
உதிர்ந்து போனதையும்

பயனில் லாத செலவுக் கெல்லாம்
பட்டியல் போட்டதையும்
பார்க்கும் போதே புதுமை யெல்லாம்
பழமை யானதையும்

திரும்பிப் பார்க்கத் துணிவில் லைநான்
திகைத்து நிற்கின்றேன்

திகைத்து நின்ற ஒரேக ணத்தில்
என்ன சிந்தனைகள் - நானே
திரும்பிப் பார்க்க மறுத்த போதும்
திரண்ட கற்பனைகள்

தகர்ந்து போன நினைவில் இருந்து
சட்டென விடுபட்டேன்
தளர்ந்து விட்ட உடலை யசைத்து
நகரத் தலைப்பட்டேன்

எதிரே தொலைவில் தீபம் ஒன்றை
எடுத்துச் செல்பவர்தான் - சூழும்
இருட்டி லிருந்து வெளியே வாவென்
றென்னை யழைப்பவர்தான்

எதுவா னாலும் எனக்கோர் இலக்கு
இருப்பது தெரிகிறது
இதுவரைநான் இருந்த தற்கும்
அர்த்தம் புரிகிறது

திரும்பிப் பார்க்கத் துணிவில் லைநான்
திகைத்து நிற்கின்றேன்
தீப ஒளியை நெருங்கிச் செல்ல
மேலும் முயல்கின்றேன்

17.01.1998

கவி: ஒரு நாள் வீணை வாசிக்க வந்த ஷோபனா, நான் மும்முரமாக ஏதோ எழுதுவதைப் பார்த்துவிட்டு, வீணையை வைத்துவிட்டுச் சென்றாள். இதை மறுநாள் எர்ணாகுளத்தில் இருந்தபோது நினைத்துக் கொண்டேன்.

உயரப்பற! உயரப்பற!

உனக்காக ஒருவானம் ஒதுக்கிவைத் துள்ளேன் ஒருகோடி விண்மீன்கள் பதுக்கிவைத் துள்ளேன் உயரப்பற!

உன் உயிரின் அதிர்வுகளை உள்ளபடி எதிரொலிக்கும் விண்மீனைக் கண்டுபிடி - அந்த அதிர்வுகளின் பதிவுகளை அட்சரங்க ளாகஉயிர் அணுவெல்லாம் சுமந்தபடி உயரப்பற!

நேற்றோ நாளைப் பொழுதோ இல்லை
இன்றே உண்மை எழுந்துசிரி
காற்றில் கயிறு திரித்துக் கொண்டே
காற்றாடி யாகச் சிறகுவிரி
உயரப்பற!

உனது விண்மீன் சிதறும் போது மீண்டும் ஒருபுவி தோன்றலாம் அதிலும் உன்னைப் பறக்கச் சொல்லித் தூண்டும் ஒருகவி தோன்றலாம் அந்தக் கவியின் பாடலுக்குச் சுருதி கூட்டத் தொடங்கிவிடு சுருதி சேரும் தருணம் புதிய பரிதி முளைக்கும் வீணையெடு பறந்து கொண்டே இருப்பேன் என்று பாடலாலே ஆணையிடு

உயரப்பற! ம்! உயரப்பற!

25.09.2000

கவி: இன்னொரு விந்தையான அனுபவம். யோகப் பயிற்சியில் ஈடுபடும்போது நிகழுமே, அதுபோல் கவிதை யோகத்திலும் பேருருவம் கொண்டு வளரலாம்.

ரசி: எனக்கென்ன தெரியும்? யோகத்தைக் கண்டேனா, கவிதையை கண்டேனா?

கவி: கேலியா? பேசாமல் பாட்டைக் கேள்.

வெறிகொண்டு விட்டேன் கவிதை வெறிகொண்டு
விட்டேன்

நர்த்தனச் சொற்களில் நானுலா போகவும்
நடனமே நடையாகவும் - விழி
மத்தளம் கொட்டி வியப்பிலே மூழ்கவும்
மீண்டும்மீண் டும்பாடவும்

வெறிகொண்டு விட்டேன்

தூரிதகதி யில்மனம் துணிவுபெற வும்நடை துவளாத
லயம்சேரவும்
பரிதிஉத யம்வெண் பனியில்நிக மும்தனிப் பரவசம்
உருவாகவும்
சிறிதுசிறி தாயிழை பிரியும்உணர் வேயொரு சித்திரத்
தறியாகவும்
சிந்தனைக் குள்ளே சிறகடிக்கும் வண்டுகிர்ச்
சங்கிலே நின்றூதவும்

வெறிகொண்டு விட்டேன்

வானைப் பிளக்கும் வைரக் கரங்கள் இடிமுழக்கம்
செய்வதாய் - அலை
வாரித் தெறிக்கும் கடல்திகைக் கும்படி வார்த்தை
ப்ரளயம் நிகழ்வதாய்த்
தேனைப் பிலிற்றும் சொற்களுக் குள்ஒளித் திகிரியே
உருகி விழுவதாய் - அண்டக்
கோளமெல் லாம்குலை நடுக்கத் துடன்நேர்க்
கோட்டிலே வந்து நிற்பதாய்
பாட்டிலே என்மனக் கூட்டிலே பலகோடி வீணைகள்
தாமே ஒலிசெய்வதாய்
ஒவ்வொன்றி லும்ஒரு ஸ்வரமாக வேவிண் மீன்களெல்
லாம்நின் றதிர்வதாய்த்
திமிர்பிடித்த யானை சிறகெடுத்துப் பறக்கும்
தினவிலே எக்காளக் கனவிலே
சுக்குநூ றாக வெடித்துச் சிதற
வெறிகொண்டு விட்டேன்

கனவுகளாய் மனவாசல் தோறும் சிதறிக் கிடக்கிறேன்
படிக்க முயன்றால் பறந்து விடுவேன் பணிந்து கேட்கிறேன்
காலடி ஓசை கேட்டால் கூடக் கலைந்து
போய்விடுவேன் - மூச்சுக்
காற்றில் பாதை அமைத்தால் உள்ளே நுழைந்து
வளர்ந்திடுவேன்

05.04.1986

கவி: நண்பர்களுடன் தலைக்காவேரி சென்றிருந்தேன்.
 இருட்டிய பிறகே தலைக்காவேரியை அடைந்தோம்.
 உதயத்திற்குமுன் புறப்பட்டு விட்டோம். இரவு
 முழுதும் உறங்கவில்லை. கவிதை சொல்லிக்
 கொண்டிருந்தேன்.

நாதமய மானஅருட் சோதி யேஉன்
 நாடகத்தில் என்வேடம் என்ன அப்பா
 போதுமினி பொய்மாயப் பூடகங்கள்
 போட்டுடைக்க வேண்டும்நீ உண்மையெல்லாம்
 வேதனையின் வெறியாட்டம் ஓய்ந்து போக
 வேதஒலி கேட்கட்டும் விரைந்து சொல்க
 சாதகங்கள் வெற்றிதரக் கூடும் என்றால்
 சத்யயுகம் மலரட்டும் தேவ தேவா

எனக்கென்று நானொன்றும் கேட்கவில்லை
 எதுவாக மாறவுமுள் வேட்கையில்லை
 அனைத்துமுன் வசமென்றே ஆன பின்னே
 அமைதிதான் அதுவன்றி எதுவு மில்லை
 நினைவெதுவும் என்னுடைய தில்லை என்ற
 நிச்சயத்தைத் தந்திருக உன்னை வாழ்த்தித்
 தினமுமொரு தீபத்தை ஏற்று கின்றேன்
 சீக்கிரமே சத்யயுகம் மலர்வதற்கே

எந்தஉயி ருக்கும்நீ சொந்தம் அன்றோ
 எந்தவடி வென்றாலும் பந்தம் அன்றோ
 சொந்தங்கள் ஒன்றாகிச் சமமா கட்டும்
 பந்தங்கள் இல்லாத நிலைசே ரட்டும்
 அந்தத்தை எண்ணிநான் அஞ்ச வில்லை
 அந்தாதிப் பாட்டொன்றும் புதிய தில்லை
 வந்தவரைக் கடைசிவரை வாழ வைக்கும்
 வையகமாய் சத்யயுகம் மலர வேண்டும்

கர்மவினை என்றகதை சொல்லிச் சொல்லிக்
கதவடைத்து நின்றதெலாம் போதும் எந்த
மர்மமுமே இல்லாத மாட்சி மைக்கு
மானுடத்தை ஆளாக்க வேண்டும் நீதி
தர்மத்தைக் கொடையென்று திரித்து விட்ட
தவறினியும் உலகுக்குத் தேவையில்லை
கர்ப்பத்தில் கோளாறு புகுந்து கொள்ளும்
கதிமாற சத்யயுகம் மலர வேண்டும்

பாராட்டுப் பணிவிடைகள் திருவி ழாக்கள்
பகட்டெல்லாம் மூச்சுவிடும் வரைதான் இங்கே
யார்கேட்டு வாங்கியதோ இந்த வாழ்க்கை
யாருக்கும் சரியென்று தோன்ற வில்லை
யாருடைய அறியாமை செய்த கூத்து
யானுமொரு காரணமாய் இருந்த துண்டு
வேரோடு கிள்ளியெறிந் துயிர்கட் கெல்லாம்
விநயமளிக் கும்சத்ய யுகமெ ழட்டும்

போராட்டம் என்பதே இன்றி எல்லாம்
போதுமெனச் சொல்கின்ற நிறைவு வேண்டும்
நீரோட்ட மாய்வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்
நிம்மதியில் நிலைத்துவிடப் பழக வேண்டும்
யாரோடும் பிணக்கின்றி வாழ வேண்டும்
யாவர்க்கும் இவையெல்லாம் கூட வேண்டும்
சாரத்தை மறவாத சுற்றம் வேண்டும்
சத்யயுகம் மலரட்டும் தேவ தேவா

ஆசைகளால் குற்றஉணர் வேற்ப டாமல்
ஆசைகளை எடைபோடும் அறிவு வேண்டும்
ஆசைகளின் ஓசைசற் றதிக ரித்தால்
ஆசைகளைத் தடைசெய்யும் ஆண்மை வேண்டும்

ஆசைகளும் ஆசைகளும் மோதிக் கொண்டால்
அலுங்காமல் வேடிக்கை பார்க்க வேண்டும்
ஆசையின்றிச் சங்கல்பம் செய்து கொண்டேன்
அப்படியே சத்யயுகம் எழுக தேவே

சங்கல்பம் என்பதுதான் சாத கத்தில்
சம்பவிக்கும் மிகப்பெரிய வித்தை ஒன்றை
சங்கல்பித் ததுவாக மாறி உள்ளே
சத்தியத்தை ஊதுவது கதியின் ஆட்சி
சங்கல்ப மேஜீவ சக்தி யாகும்
சங்கல்பம் இல்லாத ஜீவன் இல்லை
சங்கல்பம் எல்லாரும் மீட்டுக் கொள்ளும்
தருணத்தை சத்யயுகம் தருக தேவே

மறந்துவிட்ட தைமீண்டும் நினைவு கொள்ள
மறைத்திருக்கும் மாசெல்லாம் விலகிச் செல்ல
துறந்துவிட்ட நாதத்தை மீட்டு வந்து
தூயஒளி யாக்கிவிடப் பசவின் தாய்மை
சுரக்கின்ற பாலெல்லாம் கன்றுக் குத்தான்
சுமையதிகம் என்பதனால் மற்ற வர்க்காம்
புறத்துக்கும் அதுபோல யோகத் தாலே
பொலிவுவரும் சத்யயுகம் புலர்க தேவே

ஆனந்தம் அல்லாது வேறொன் றில்லை
அன்புக்கும் என்புருகும் நிலையானந்தம்
ஆனந்தம் இல்லாமல் அமைதியில்லை
அறிவில்லை விரிவில்லை பரிவும் இல்லை
ஆனந்தம் இல்லாமல் எதுவும் இல்லை
ஆனந்த மேஷியின் ஊற்றுக் கண்ணாம்
ஆனந்த ஜோதியினை ஏற்றி வைத்தோம்
அதனொளியில் சத்யயுகம் மலர்வதற்கே

04.11.1988

ரசி: செய்யுள், கவிதை என்றெல்லாம் சொல்கிறாயே, ஏதாவது வேறுபாடுண்டா?

கவி: இந்தியச் சுதந்திரப் பொன்விழாக் கவியரங்கத்திற்கு வானவில் பண்பாட்டு மையம் அனுப்பிய அழைப்போடு என் செய்யுள் ஒன்றும் இணைக்கப் பட்டிருந்தது. அந்தச் செய்யுள்:

நேரத் தடையும் உடல்நிலையால்
நேரும் தடையும் குடும்பத்தின்
பாரத் தடையும் நெடுந்தூரப்
பயணத் தடையும் இவையெல்லாம்
மீறக் கவிதை துணைபுரியும்
மீசைக் கவிஞன் பாரதியின்
பேரைச் சொல்லிப் புறப்படுவீர்
பேரன் புடையீர் விண்ணப்பம்

இதை நல்ல கவிதை என்றும் சிலர் பாராட்டியதை என் மனம் ஏற்கவில்லை. ஏன்? .....

நல்ல கவிதைக்கு நடையழகு தேவைதான்
சொல்லும் பொருளும் சுவைகூட்ட வேண்டும்தான்
எல்லாம் இருந்தும் எழுத்துக் கொழுந்துகளில்
புல்லின் தலைமீது பூத்த பனித்துளிபோல்
சின்னஞ் சிறிய அனுபவமோ சிந்தையிலே மின்னலிடும்
மெய்யுணர்வோ மேவிவர வில்லையெனில்
செய்யுள் எனநின்று சேதிசொல்ல லாம்இல்லை
வையத்தை வாழ்விக்கும் நீதிசொல்ல லாம்அன்றி
உள்ளத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் கவிதையாய்க்
கொள்ளத்தான் கூடுமோ கொள்கை மறுக்கிறது
ஏடு தவிர்த்தெழுந் தேகாந்தச் சூழலிலே
கூடு தவிர்த்துத்தும் கூடவரச் சொல்லியெனைக்

கூவி யழைக்கும் கவிதைகளைக் கொஞ்சியபின்
சீவி முடித்தொரு சிற்றாடை யும்புனைந்த
பொம்மை வரிகள்பின் போக மனமில்லை
உண்மையே நற்கவிதை ஊற்று

27.08.1997

ரசி : ஏன் என்னை அப்படிப் பார்க்கிறாய்?

கவி: நீ ஓர் அழகான பெண்ணாகத் தெரிகிறாய்

ரசி: இந்தக் கணத்தில் அப்படி. சரி, அழகாய்த் தெரிவது என் தவறா?

சரியில்லை தவறுமில்லை

சிரித்த முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே
சிறிது நேரம் இருந்தால் சிறகு
விரித்துப் பறக்கும் மனமோ எல்லை
மீற முயலும் அந்தச் சலனம்

சரியில்லை தவறுமில்லை

தொடுவான் கூடத் தோற்றம் தானே
நீரில் தெரியும் நிலவு போல
தொடுமா மேகம் தூய நிலவை
தொலைவி லும்ஒரு நெருக்கம் இருக்கும்

விழிகளாலே பாலமிட்டு நம்
உணர்வுகளைப்பரி மாறிக் கொள்வோம்
சொற்களாலே முத்த மிட்டுச்
சொப்பனத்தேர் ஏறிச் செல்வோம்

சரியா தவறா சர்ச்சை எதற்கு
காதல் என்பதே பெரிய வழக்கு

கவி: டில்லியில் இருந்தபோது ஒரு நாள் இப்படித்தான் மனம்
கொஞ்சம் சலனப்பட்டது. மீண்டும் அமைதி திரும்பியதும்
இந்தக் கவிதை வந்துதான் ஆறுதல் சொன்னது.

காமம் இனிது

பெரிய நிலைக்குப் பெயர்ந்து செல்ல
உதவும் தோணியது - உடற்
சிறையில் இருந்து மீட்சி பெறவே
சிறுமுன் னோட்டமது

பொங்கி வரும்நதி கடலுக் குள்ளே
சங்க மிப்பது சத்தியம் தானே
மேகம் இரண்டு மேனி கலந்து
ஒரேவடி வாவதும் உண்மை யன்றோ
கண்கள் இரண்டு காட்சி ஒன்றே
இதழிரண் டெழுப்பும் ஓசை ஒன்றே - ஏன்
கவிதையும் இசையும் கலந்தொரு மிக்கும்
கலவி இன்பம் தெரியாதா
காமம் இதுதான் புரியாதா

ஈருடல் கலந்தபின் ஓருட லாக
இணையத் துடிக்கும் முயற்சியில் தொடங்கி
ஈருட லாக இருந்தும் உள்ளே
ஒருயி ராக வாழப் பழகும்
உன்னத நிலைக்கே உயர்த்துவ தாலே
காமம் கூட இனிது

ரத்த ஓட்டத்தைத் திசைத்திருப் புவதால்
உடலில் உள்ள உயிரணுக்கள்
அத்தனைக் குள்ளும் நாதம் எழுப்பத்
தத்தளிக் கின்ற பெரிய முயற்சியில்
சற்று மட்டுமே வெற்றி காணும்
சிற்றின் பம்தான் காமம் உள்ளே
உயிர்க்கனல் வளர ஊதி ஊதி - ஒரு
கதியில் செலுத்தும் ஒருமையி னாலே
அணுஒவ் வொன்றிலும் நாத ப்ரளயம்
விளைவிக் கின்ற முனைப்பில் கிடைக்கும்
பேரின் பம்தான் யோகம்

காமம் சிறிது யோகம் பெரிது

செத்ததன் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால்
அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்
சாக முடியாத உயிருக் குள்ளே
காமத் தீயை மூட்டி விட்டால்
தானே அனைத்து மாகப் பரவும்
கடவுள் நிலையின் கதவு திறக்கும்

ஒற்றைப் பொருளின் உண்மை உணர
மற்றைநம் காமங்கள் மாற்ற வேண்டுமே

17.10.1993

ரசி: ஒற்றைப் பொருளின் உண்மை உணர நாட்டம் கொண்டு விட்டாய். காற்று உன்னை எங்கே இழுத்துச் செல்கிறது?

எத்தனை மேகம் எத்தனை வேகம்
எங்கோ இழுத்துச் செல்லும் காற்றுக்
கேனோ இந்த ஆரவாரம்

பூத கணங்களோ புவியறியாத
நாத ப்ரளயமோ என்றோ நடந்த
சிவநர்த்தனத்தில் சிதறி விழுந்த
நச்சர வங்களோ நானறி யேனே

எத்தனை மேகம் எத்தனை வேகம்

புவிய னைத்தும் நடுங்கு மாறு புழுதி பறக்கிறது
கவிதைக் கனலை அணைக்க வாமழை கொட்டித் தீர்க்கிறது - வாள்
கவிழ்க்கும் புனலைக் குடித்து வளர்ந்தே கரக மாடும் கவிதை
புயலும் இங்கே கவிதை யுலாவப் புறப்படு கின்ற சிவிகை

எத்தனை மேகம் எத்தனை வேகம்

நீரும் நெருப்பும் சேர்ந்து நிகழ்த்தும் ஊழிக் கூத்திதுவோ
மோதும் காற்றை மௌன மாக்க மூண்ட இசைப்புயலோ
உள்ளே பொழியும் மழையால் உலக வெளியெல் லாம்பே
ரொளிவடிவம்
கள்ளும் தீயும் காற்றும் கலந்தால் கவிதை யாகத் தான் முடியும்

03.01.1985

கவி: மாயாகவ்ஸ்கி என்ற ரஷ்யக் கவிஞனுடைய கவிதைகளில் மூழ்கியிருந்த நேரம். சூரியன் காலையில் தன் வீட்டுச் சாளரத்தின் வழியே நுழைந்து தன்னுடன் தேனீர் அருந்த வருவதாக அவன் புனைந்திருந்த சில வரிகள் என்னை ஆட்கொண்டிருந்த வேளை.

மந்திரச் சொற்களிலே - ஒரு
மால கட்டி இழுத்தேன்
வந்து விழுந்தது சூரியன்தான் - அந்த
சோதியில் குளிச்சேன்

சந்திரனுக்கொரு சறுக்குமரம்
சந்தத்துல அமச்சேன் - அவன்
சந்திக்க வந்ததும் கட்டிப் புடிச்ச
சந்தனம் பூசிக்கிட்டேன்

கடல் நொறியில் மொதந்துகிட்டே
காத்தையள்ளிக் குடிச்சேன் - மழைத்
தூறல்களில் நூறு தூணெழுப்பி ஒரு
கோட்டை கட்டி முடிச்சேன்

வானப் பொகையில் ஓலையெடுத்து
கூரைய வேஞ்சுக்கிட்டேன் - ஒரு
நட்சத் திரத்துல மோதிக்கிட்டேன்
நானும் பனித்துளி ஆகிவிட்டேன்

தென்றல்
தொட்டுத் தெறக்குற மொட்டுக் குள்ளநான்
மெத்த விரிச்சுப் படுத்துக் கிட்டேன் - அந்தச்
சிட்டுக் குருவி செறகடிக்குற
சத்தத் துலதான் முழிச்சிக் கிட்டேன்

இத்தனக் காலமும் ஓடம்புக்குள்ளே
தவிச்சுக்கிட் டிருந்தேன் - கொஞ்சம்
வார்த்தைக ளோட வாழத் தெரிஞ்சதும்
வானை அளந்துப்புட்டேன் - மன
வாசல் தொறந்துவச்சேன்

மந்திரச் சொற்களிலே - ஒரு
மால கட்டி இழுத்தேன்

07.06.1980

கவி: ரசிகா! அதோ பார், பஞ்சுப் பஞ்சாய் மேகப் பொதிகளின் ஊர்வலம். பார்த்துக் கொண்டே இரு. மாலைப் பொழுது வளர வளர, மேல்வானம் பற்றி எரிகிறது பார். பஞ்சுப் பொதிகள் மட்டுமா பற்றிக் கொண்டன?

நெஞ்சம் இருக்குது நேரந் தடுக்குது
நெனச்சுப் பாருங்க சாமீ - இது
பஞ்சுப் பொதியில நெருப்ப வச்சுப்
பாத்து ரசிக்குற பூமி

கஞ்சிக் கலயத்தக் கவுத்து வச்சுக்
காதலுக்கு மேட போடும் - இந்த
வஞ்சனைக்குப் பேரு வாழ்க்கையினு சொல்லி
வார்த்தையிலே புதிர் போடும்
(நெஞ்சம் இருக்குது)

ஓறவுக் கல்லுல ஓரசிப் பாத்து
ஞாயத்துக்கு வெலைபேசும்
ஊசி மொனையில் உக்காந்தபடி
உண்மைக்கொரு வலவீசும்
(நெஞ்சம் இருக்குது)

நீரச் சொமக்குற மேகங்களுக்கும்
காத்தடிச்சா குளுருது
நடுங்கிக் கிட்டே நெலகுலஞ்சு
பொலபொலன்னு உதுருது - அந்த
நெலவு கூட வேஷம் போட்டுத்
தேஞ்சு மாஞ்சு வளருது
நின்னு பாக்க நேரமில்லாம

பூமி மட்டுஞ் சொழலுது
யார் பொறந்தாலும் யார் மறஞ்சாலும்
நாடகம் மட்டும் தொடருது
ஆறு மலை கடல் அத்தனைக்கும்
ஆரம்பம் முடிவு தேடுது - மனசு
ஆதங்கத் தோட பாடுது
(நெஞ்சம் இருக்குது)

02.07.1980

கவி: அம்மாவைக் காணாமல் அழும் குழந்தைக்குப் பொம்மைகளும், சிலுகிலுப்பையும் தந்து விளையாடிக் கொஞ்சம் அதைச் சிரிக்க வைத்தாலும், மீண்டும் அது அழத் தொடங்கும். எத்தனை இன்பங்கள் தந்து இயற்கை என்னை அமைதி செய்ய முயன்றாலும், மீண்டும் மீண்டும்...

முருங்கை மரத்தில் ஏறிக் கொண்டது வேதாளம்

கருவத் திற்கோர் உருவமளித்துக்
கருவுக்குள்ளே வைத்து வளர்த்திவ்
வுலகுக் கென்னை யழைத்தாலும்
கால்கள் கைகள் விழிகள் எனக்
காவல் அமைத்துக் கொடுத்தாலும்
காதல் நட்பு சுற்றமெனப்
பாடல் நூறு படித்தாலும்
காலம் மூன்றும் நமுவாமல்
கட்டிப் போட்டு முடித்தாலும்
முருங்கை மரத்தில் ஏறிக் கொண்டது வேதாளம்

ஓலமெழுப்பும் கடலோரத்தில்
ஓற்றை மரத்தின் வெற்று நிழலில்
உடைந்த நிலவை உரசிப் போகும்
கருமேகக் காட்சிகளில்
மழைஓய்ந்த மாலைப் பொழுதில்
மல்லாந்த படித்துடிக்கும்
பூச்சிகளின் உயிர்ப் போராட்டங்களில்
பேச்சிழக்க வைத்துவிடும்
பெருவெளியின் ஒருநினைப்பில் - அட!

அனுபவத்திற் குள்ளேயும் ஓர் அதல பாதாளம் - என
மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்
கொண்டது வேதாளம்

வானப் பரப்பை வாரிச் சுருட்டி
வார்த்தை களுக்குள் ளேவைத் துருட்டிக்
கணமென் றிங்கோர் அணுவைப் பிளந்து
கனவுப் பொருளாய் மாறி நுழைந்து
யார்யார் தலையோ சிதறி வெடிக்கக்
கதைகள் நூறு சொல்லி முடிக்க

மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்
கொண்டது வேதாளம் - அட
அனுபவத்திற் குள்ளேயும் ஓர் அதல பாதாளம்

11.10.1980

ரசி: கவிஞனே! இப்போது நான் கேட்கிறேன், நீ யார்? மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிவிடாதே.

கவி: முதலில் நீ யார் என்று சொல். ஆணா, பெண்ணா, இரண்டுமேயா? முதலில் ஒன்றும் தெரியாதவனைப்போல் ... பிறகு என்னையே இயக்கும் சக்திபோல் ... பிறகு வெறும் ஜடம்போல்... நீ யார்?

உனக்கொரு சிலைநான் செய்வதற்குள் நீ
உருவம் மாறிவிட்டாய்
கணப்பொழு தெந்தன் கலைப்பொரு ளாகிக்
கனவாய் ஓடிவிட்டாய்

தூக்கத்திலே ஒரு பாடல் எழுதித்
துயில்கலைந்ததும் அதை மறந்துவிட்டேன் - பனித்
துளிகளிலே ஒரு மாலைதொடுத்துச்
சூரியன் வந்ததும் தோற்றுவிட்டேன்

நீரில் வரைந்த கோலத்தைப் போலென்
நிழலின் வடிவம் கலங்குவதை
யாரிடம் சொல்வேன் எப்படித் தடுப்பேன்
இதுதானோ மனச் சித்ரவதை

கவி: ஒரு நாள் கடற்கரையில் ஒருவர் பொரிகடலை இறைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றிக் காகங்கள்! உடல் இளைக்க நடந்தும், ஓடியும் அலைபாயும் மனிதர்கள்.

இரைதேடும் பறவைகள் இரைந்து கொண்டே
அலைபாயும் ஜனக்கூட்டம் மனம் மட்டும்
திரைபோட முடியாத திசைப்பரப்பில்
தீச்சுடரைப் போல் நடனம் செய்வதேனோ
கண்சுழலும் பக்கத்தில் கவனமின்றி
விண்பரப்பில் விளையாடும் வெறியெதற்கு
இமைசூட முடியாமல் லயித்துப் போகும்
இதிகாசக் கனவுகளை ஏன்படைத்தேன்
உருவாக முடியாமல் உயிர்த்துக் கொள்ளும்
ஒருகோடி எண்ணங்கள் வதைப்பதேனா

விடைசூடத் தேவையில்லை வியந்து கொள்ள
ஒருநெஞ்சம் இருந்தாலும் போதும்
அடையாள மாயிரண்டு கண்விளிம்பில்
அமர்கின்ற நீர்த்துளிகள் போதும் போதும்
உடலென்ன உலகம்தான் என்ன
ஒருநொடியில் வெடிக்கின்ற உற்சா கத்தில்
தவிடுபொடி யாகட்டும் தனிமை
தரைமட்டம் ஆகட்டும் தடைகளெல்லாம்

15.01.1981

ரசி: சலனம், அலட்டல், ஆரவாரம் இல்லாத ஒரு கவிதை சொல்லு

கவி: அமைதி வேண்டும் என்ற வேட்கை கூட கனக்கிறது. மெல்ல மெல்லச் சொற்கள் அடிமேல் அடி வைத்து வருகின்றன. சற்றே ஆரவாரத்தோடு வரும் சொற்களை ஒதுக்கிவிட்டு, அமைதியாக வரும் சொற்களை மட்டும் வரவேற்கலாமே.

என்னை எனக்கே அர்ப்பணிக்க ஏங்குகிறேன்

உள்ளிருந்தும் வெளியிலிருந்தும்

உலுக்கிக் கொண்டிருக்கும்

உணர்வுகளை நிகழ்ச்சிகளை

உதறித் தள்ள வேண்டாம் அதுவும் சலனம்

உதாசீனம் செய்ய அடடா அதிலும் கர்வம்

ஊடுருவிச் செல்ல ஆம்

ஊடுருவிச் சென்றுகொண்டே

சிந்தனையின் சின்னஞ்சிறிய அதிர்வுகளைத்

தென்றல்பட்டுக் குழையும் தென்னங்கீற்றுகளின்

அசைவுகளாய் ஏற்றுக்கொள்ள

என்னை எனக்கே அர்ப்பணிக்க ஏங்குகிறேன்

முகம்திரிவதும் விழிகளுக்குள்

செவ்வரி ஓடச் சிரிப்பதும் சிந்திப்பதும்

சுகம்சுகம் என்று சுழல்வதும் பிறகு

துயர் இடர் என்று துவள்வதும் இந்த

நிலைகளுக்கப்பால் நிலைத்து நிற்கும்

நிர்மல ஒளியெனவே - ஓர்

ஓலைக் குடிலின் மூலையில் தூங்கும்

தீபச் சுடரெனவே - கடல்

நுரையுடை யாமல் அதன்மேல் நடக்கும்

நுட்பம் அறிந்திடவே

திரையில் விழுந்து மறைந்து விடுமொரு
சித்திரத் தொடரெனவே
என்னை எனக்கே அர்ப்பணிக்க ஏங்குகிறேன்
ஏக்கமே தடையென் றெங்கோ ஒரு குரல்
மெல்ல ஒலிப்பதும் - அந்த
ஏக்கம் கரைந்து வெறுமை கலந்தபின்
ஏகாந்தம் ஆவதும்
தவம் தரிசனம் நிர்விகல்பம்

03.06.1985

கவி: உள் ஊக்கத்துடன் வெளிப்படும் கவிதைகள் எல்லாமே
வானத்து மேகங்கள்போல் உலகைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்
கின்றன என்று ஒரு முறை சொன்னதாக நினைவு! நான்
தான்!

ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே
சூல்கொண்ட மேகங்கள் சூழ்ந்தும் என்றே
ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே

வீதிப் புழுதி வீசிக் களைத்து
வேகம் குறைவாகித் - தன்னை
மோதிக் களிக்கும் காற்றுக்காக
மௌனம் கலைந்திங்கே

ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே

வான்வரைந்த வில்லுக் கிங்கே
நாண்தொடுக்கும் அலைகள் - உலகைக்
காண்பதற்குக் கூட அஞ்சிக்
கலைந்து போகும் நூரைகள்
ஓரமெங்கும் ஓசிந்து நாணல்
ஓயில் பயிலும் - அந்த
நாட்டியத்தில் நினைவிழந்து
நதிதுயிலும்
காலைக் குயில் குரல்கொடுக்கத்
துயில்கலையும் - ஒரு
காதற் கனவுதந்த போதைப் பரவசத்தில்
அலைபுரளும்

ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே

வெய்யில் என்ற வேல்விழுந்து மெய்குலைந்து
போகும்
நீர்த்துளிகளின் வாழ்த்தொலிகளில் மேகம் மலர்கள்
தூவும்
தானழிந்த பின்னுமிந்த நதிநடக்க வேண்டுமென்றே

ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே
சூல்கொண்ட மேகங்கள் சூழ்ந்தும் என்றே
ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்
பாடும் ராகம் ஒன்றே

04.04.1980

கவி: வெளியே காற்றிருந்தும் சரிவர மூச்சு விடமுடியாத ஒரு திணறல். இது எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படுவதுண்டு. ஒவ்வாமை என்று சொன்னார்கள். எதனுடன் ஒவ்வாமை? உலகத்தோடா?

நட்சத்திரங்கள் நகரும்போது
நாத வெள்ளப் ப்ரளயம் - அங்கே
காற்றிலாத காரணத்தால்
காதுக்குத்தான் மௌனம்

அருவியொன்றை ஓவியத்தில்
புலப்படுத்தி வைத்தேன் - அதன்
பேரிரைச்சல் யார்கொடுக்க
பேதலித்து விட்டேன்
அணில் எழுப்பும் ஓசையெல்லாம்
ஸ்வரப் படுத்தி வைத்தேன் - அதன்
பரபரப்பை சுறுசுறுப்பைப்
பாட்டில் எங்கு வைப்பேன்

உணர்வு
நட்சத் திரங்கள் நகரும் போது
நாத வெள்ளப் ப்ரளயம் - மொழிக்
காற்றிலாத காரணத்தால்
காதுக்குத்தான் மௌனம்

த்யானம் என்றால் தேகம் எங்கும்
சலனமற்ற தோற்றம் - உள்ளே
திசுதிசுக்கும் ஞான வேள்வித்
தீப்பறக்கும் வேகம்

காற்று வேண்டும் காற்று வேண்டும்
என்று கதறுகின்றேன் - அக்னி
ஜ்வாலை யொன்றை ஜீர ணித்து
நெஞ்சு பதறுகின்றேன்

14.10.1978

கவி: உறங்கி விடாதே ரசிகா. உன்னை எழுப்புவது மெத்தக் கடினம்

ரசி: (சிரிப்பு)

கவி: ஏன் சிரிக்கிறாய்? பழைய திரைப் பாடலொன்று நினைவு வருகிறது. 'ஐய்யே மெத்தக் கடினம்.' ஒரு நாள் தொலைக்காட்சியில் நந்தனாராக தண்டபாணி தேசிகர் தோன்றிப் பாடினார். அந்தப் பாடல் மீண்டும் மீண்டும் என் இதயத்தில் எதிரொலிக்க, அன்று இரவு...

நந்தன் வந்து விட்டேன் - இன்னும்

நந்தி விலக வில்லை

அனுபவத்தின் முன்னே - எந்தன்

அறிவு பெரும் தொல்லை

உலக வீதியில் ஓடியாடியே

ஓய்ந்து போனதென் மனம் - இன்று

உண்மை வீதியில் உனது வாசலில்

உருகி நிற்பதென் தவம்

தெய்வம் என்றுநான் தேடவில்லை - வெறும்

தீபம் ஒன்றுதான் தேடிநிற்கிறேன்

நந்தன் வந்து விட்டேன் - இன்னும்

நந்தி விலக வில்லை

கண்கள் கூப்பிக் காத்து நிற்கிறேன்

கவிதையாகவே அழுகிறேன்

எண்ணம் என்பதே ஏக்கமாக - நான்

இருப்ப தென்பதே மறந்து போக

நந்தன் வந்து விட்டேன் - இன்னும்
நந்தி விலக வில்லை

நகலை மட்டும் ஏந்திக் கொண்டு
மனிதர் கூட்டம் போவதுண்டு - உன்
நிழலும் தெரியவில்லை - என்
நினைவு தெளியவில்லை
தேகம் என்பதே தேய்ந்து போக - ஒரு
தாகம் என்பதே வடிவமாக

நந்தன் வந்து விட்டேன் - இன்னும்
நந்தி விலக வில்லை

கண்கள் பார்ப்பதாம் - செவிப்
பறையர் கேட்பதாம்
ஜாதி பேதங்கள் செய்கிறார் - இவை
யாவும் ஒன்றிடும் ஞான மன்றில் நீ
ஒளிந்திருப்பதை அறிந்துதான்

ஐந்துவாசல் தாண்டி - நானும்
ஆர்வத் தோடு வந்தேன் - உன்
ஞான வாசல் முன்னே - த்வஜ
ஸ்தம்பமாகிவிட்டேன்

19.03.1978

கவி: ஆதம்பாக்கமோ, வேறு புறநகர்ப் பகுதியோ நினைவில்லை. தொலைவில் ஒரு கவியரங்கம். மின்சார ரயிலில் சென்றும், ரயில் நிலையத்தில் இருந்து ஆறு, மலை, கடல் எல்லாம் கடந்து போவதுபோல் ஒரு நடைப்பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. முடிந்து திரும்பும் போதும், அதே பயணம். அப்பொழுது உதித்த கவிதை. என்னருகில் ஒரு பெரியவர் நடந்து வந்தது நினைவிருக்கிறது. பேராசிரியர் நாகநந்தி!

மனமெங்கும் சலனம் வெகுதூரப் பயணம்
மலையென்றும் கடலென்றும் நிலவென்றும் உலகம்

இருட்டுக்கு வெளிச்சங்கள் நீராகப் பாயும் - வெறும்
நிழலிங்குப் பயிராகி வளர்கின்ற மாயம்
(மனமெங்கும்)

பலர் நடந்து சென்ற பாதச் சுவடுகள்
மலர்உதிர்ந் திருக்கும் நிழற் பரப்புகள்
விழிகலங்க வைக்கும் பனிப்படலங்கள்
மலைமுக நுகளில் மௌன யாகங்கள்
மணல்வெளி யெல்லாம் அணில்முது காக
மாற நடந்து மறையும் நண்டுகள்
திசைதெரி யாமல் எங்கிருந் தோவந்(து)
இசை பொழிகின்ற வண்டுகள்

பார்வைக் கேற்றபடி வானம் வளைகிறது
பாட்டுக் கேற்றபடி தாளம் பிறக்கிறது
அழகு சிரித்தாலும் நெஞ்சம் அழுகிறது
காலப் புயலிலொரு காட்சி கலைகிறது

இதோ!

நடுக்கங்கள் உருவாகும் ஏகாந்தத் தோடு
நதிகூட நடமாட முடியாத காடு

அதோ!

தொலைதூரத் தித்தெரியும் ஒருசின்ன ஜ்வாலை
அதுபோதும் அதுபோதும் எனக்கிந்த வேளை
(மனமெங்கும்)

22.04.1979

கவி: ஒரு விடியலுக்கு முன்பு, இருட்டு விலகாத பொழுது, மொட்டை மாடியில் போய் அமர்ந்திருந்தேன். பல யுகங்கள் கடந்தும் கதிரவன் உதயம் நிகழாதது போல் உணர்ந்தேன். சற்றே கண் அயர்ந்தேன். சட்டென்று கண் விழித்தால்...

எந்தக் கணத்தில் எந்தன் உலகம் கண்மலர்ந்தது
எந்த இடத்திற் கிந்தப் பயணம் செல்லுகின்றது

தொட்டுப் பார்க்க முடியாத கனவுத் தோற்றங்கள் என்னைத்
தொட்டிலாட்டிப் பாடுகின்ற இளமைத் தூக்கங்கள்
மட்டிலாத ஆசையாலே என்ன மாற்றங்கள் - மன
மொட்டுக்குள்ளே குவிந்திருக்கும் சிறிய ஏக்கங்கள்

எந்தக் கணத்தில் எந்தன் உலகம் கண்மலர்ந்தது
எந்த இடத்திற் கிந்தப் பயணம் செல்லுகின்றது

பயணம் போகும் பாதையெல்லாம் பனிமலர்க்குவியல்
படர்வதற்குப் பந்தலற்ற காற்றுப் பூங்கொடிகள்
வியப்புச் சுடரின் வெளிச்சத்தாலே விளையும் புதுமைகள்
விளக்கம் ஒன்றும் கேட்டறியாத குழந்தை உணர்வுகள்

எந்தக் கணத்தில் எந்தன் உலகம் கண்மலர்ந்தது
எந்த இடத்திற் கிந்தப் பயணம் செல்லுகின்றது

நேற்று சென்ற பாதை மிகவும் நீண்டிருந்தது - நிலாக்
கீற்று கூடக் கவிதையாக நெகிழ்ந்திருந்தது
இன்று மட்டும் என்னைக் கீழே இழுப்பதென்பது
நன்றுதானோ யாரையிந்தக் கேள்வி கேட்பது

எந்தக் கணத்தில் எந்தன் உலகம் கண்மலர்ந்தது
எந்த இடத்திற் கிந்தப் பயணம் செல்லுகின்றது

02.05.1978

ரசி: உன் கவிதைகளை வார்த்தைகளே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ளன.

கவி: அப்படித்தான் ஒரு நண்பன் சொன்னான்.

ரசி: நீ என்ன செய்தாய்?

கவி: பாடினேன்

வார்த்தைகளால் ஓர் உலகம் படைத்தேன்
வாழ்க்கை என்றேன் அதில் முழுகிவிட்டேன்

அந்த

உலகத்திலே நான் எனக்கொரு வடிவம்
செய்ய நினைத்தேன் செயலிழந்தேன்
நிலவொளி கொண்டு கதிரவனைத்
தேடுகின்றேன் எங்கும் ஓடுகின்றேன்

(வார்த்தைகளால்)

நினைவுத் திரையில் நிழல் தெரிந்ததும்
நீரில் வண்ணங்களைக் குழைத்தேன்
தூரிகை யாலதைத் தீண்டிய போது
திரையே நிழலென்று தெரிந்துகொண்டேன்
வானவில் போல நானிங்கே
வளைகின்றேன் பின்பு கலைகின்றேன்

(வார்த்தைகளால்)

கனவுக் கடலின் நடுவினி லேநான்
காகிதப் படகாய் மிதந்திருந்தேன் - என்
கலங்கரை விளக்கங்கள் மூழ்கிய தாலே
காற்றின் கருணையைப் பார்த்திருந்தேன்
கரைவரும் என்று காத்திருந்தேன்
காத்திருந்தே மெல்லக் கரைகின்றேன்

(வார்த்தைகளால்)

14.04.1978

ரசி: உன் ஞாபகத்தில் இருந்தா நீ பாடல்களை எடுத்துப் படிக்கிறாய்?

கவி: அப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ரசி: சித்தார்த்தா படித்தாயே நினைவிருக்கிறதா?

கவி: ஓ! ஹெர்மன் ஹெஸ் எழுதியது.

ரசி: இப்போது சொல். யார் கொடுத்த ஞாபகத்தை யார் சுமக்க வேண்டுமோ!

கவி: ஆம். இந்த வரிதான் ஒரு நாள் என் மனத்தில் ஓலமிட்டது. அதுவே மீண்டும் மீண்டும் மின்னலடித்துக் கொண்டிருந்தது. பேனாவை எடுத்தேன்; பிறந்தது கவிதை.

ஊசி வாணம் போலவே உதிர்ந்த நினைவுகள்
பாசியாக நெஞ்சிலே படர்ந்த கனவுகள்

வாழ்க்கை என்ற ஊஞ்சல் கட்டி
வான ளாவ ஆடினேன்
ஆசை என்ற குரலெழுப்பி
ஆன மட்டும் பாடினேன்
காதல் என்ற கானகத்தில்
கால்க டுக்க ஓடினேன்
வார்த்தை நூறு கோத்து வைர
மாலை என்று சூடினேன்

யாக்கை என்ற தேரில் ஏறி
எண்ணம் என்ற யாத்திரை
ஏக்கம் என்ற பூக்கள் அங்கு

தூக்கம் என்ற தீக்கிரை
யார்கொடுத்த ஞாபகத்தை
யார்கமக்க வேண்டுமோ
யாழ்பிரிந்த நாதமாக
'நான்' தொடர்ந்து வாழுமோ

1977

கவி: ஒரு நாள் காலை, எழுந்திருக்க மனமின்றி நீண்ட நேரம் உறங்கிவிட்டேன். இந்தக் கவிதைதான் என்னை மெல்ல எழுப்பியது.

கற்பனை இரவு விடியவில்லை - மனக்
காவியப் பாடல் முடியவில்லை - என்
கற்பனை இரவு விடியவில்லை

பறவைகள் எல்லாம் பரவசத்தோடு
குரல்கொடுத்தாலும் கேட்கவில்லை
மலர்களெல்லாம் பனி மகுடங்களோடு
தலையசைத்தாலும் தெரியவில்லை

கற்பனை இரவு விடியவில்லை.

சிந்தனைக் கதவின் வாசலிலே சில
சேவல்கள் வந்து கூவிநின்றாலும்
சொந்தமென் றேதன்னைச் சொல்லிக் கொண்டுலகம்
தோழமை யோடு கதவிடித்தாலும்
வானகமே என்னைத் துயிலெழுப்ப மழைத்
தூறல்க ளாக இறங்கிவந்தாலும்
சூனியமே ஒரு சூழ்நிலை யாகத்
தோற்ற மயக்கம் தந்துநின்றாலும்

கற்பனை இரவு விடியவில்லை

விளக்கினைத் தேடி அலையவில்லை - ஒரு
விளக்கமும் எனக்குப் புரியவில்லை
கலக்கமும் இல்லை களிப்பும் இல்லை
கனவுகளே என் அனுபவ எல்லை

என்

கற்பனை இரவு விடியவில்லை - மனக்
காவியப் பாடல் முடியவில்லை

1976

ரசி: உன்னைப் பற்றியே அதிகம் பாடுகிறாய்.

கவி: என்ன செய்வது, அதற்குக் காரணம்...

நான் எழுப்பும் ஓசைதான் இந்த
 மாநிலம் எங்கும் மோதிச் சிதறி
 வானம் பூமியென வையம் பிளந்து
 இடைப்பட்ட வெளியெங்கும் இடிமின்னல் மழையாகிக்
 காற்றைச் சொடுக்கிக் காதல் நினைவுகளை
 ஆற்றங் கரையில் அழகு மலர்களாய்
 அடுக்கி வைத்துப் பச்சை பசேலென்ற
 புன்னகையி லூடே புகுந்து விளையாடி
 உங்களுக் கென்றோர் உலகம் படைத்துப்பின்
 உங்கள் மனத்துக்குள் ஊழிக் கனலெழுப்பி
 உங்கள் உணர்வுகளை ஊதிக் கலைத்தபடித்
 திங்கள் பகலென்று தேகம் எடுத்தபடி
 எங்கும் பரவி எக்காளம் இடுவதெல்லாம்
 நான் எழுப்பும் ஓசைதான்
 ஓசைஎழுப்பும் உத்வேகம்தான் - என்
 ஆசைக் கடையாளம் ஏக்கத்துக் காதாரம் - அந்த
 ஆதார சக்திக்கே ஆளாகி விட்டவனை
 நாதப் பொருளையே நம்பிக் கிடப்பவனைக்
 காது குளிரக் கேளுங்கள்
 ஓசைப் பெருவெளியில் உட்கார்ந்த படியங்கே
 உதயக் கதிர்முகை உற்றுக் கவனியுங்கள்
 இதயம் வெடித்துச் சிதறுண்டு போனாலும்
 உதயக் கதிர்அழகை உற்றுக் கவனியுங்கள்
 உலகப் பரப்பே உதிர்ந்து போனாலும்

புலனழிய வாருங்கள் புலனழிந்து போனாலும்
புதிய வடிவங்கள் பூண்டு மகிழுங்கள்
சிந்தை யழிந்தாலும் செவிமலர்ந்து நில்லுங்கள்
வாழ்க்கைப்
புயலென்ன செய்யுமப் போது

07.10.1980

ரசி: ஒப்புக் கொள்கிறேன், நீ கவியின்பத்தில் மூழ்கித் திளைப்பவன் என்று.

கவி: கவிதையால் விளைவது இன்பம் மட்டுமா? சில நேரங்களில் அது ஏற்படுத்தும் மன அழுத்தத்தை விவரிக்கவே முடியாது. அந்த நேரங்களில் அதை விட்டு விலகி ஓடவும் முடியாது. அதற்குள் மூழ்கி, மூச்சுத் திணறிய அனுபவங்கள் நிறைய உண்டு.

மீட்க முடியா பாதாளத்தில் - நான்
மூழ்கும் போதென் குரலைக்
கேட்டு வருவோர் கீழே சற்றுப்
பார்த்து வரட்டும் பாதை சறுக்கும்
கனவுச் சேற்றில் கால்கள் வழக்கும்

நேற்று வீசிய காற்றில் ஏனோ
நெருப்பு வாடை கலந்திருந்தது
தோற்றுப் போன உணர்வுகளைத்
தூண்டுகின்ற ஜீவனிருந்தது

தாமரைப் பூக்களெல்லாம் - வீணை
தாங்கிய வடிவுக்கு) ஏங்குவனபோல்
தோற்றமளித்தன

நீர்மேகங்களைக் குத்திக் கிழிக்க
நெருஞ்சி முட்கள் நெருங்கி நின்று
பாயத் துடித்த பாவனை வேறு

ஆற்றங்கரையில் காட்டு மலர்கள்
கலைந்து கிடந்த காட்சி வேறு

காற்று வாக்கில் அலைந்து திரிந்து
காலம் மறந்து விட்டேன்
ஊழிச் சனையில் மூழ்கிக் கொண்டே
உரக்கப் பாடுகிறேன்

மீட்க முடியா பாதாளத்தில் - நான்
மூழ்கும் போதென் குரலைக்
கேட்டு வருவோர் கீழே சற்றுப்
பார்த்து வரட்டும் பாதை சறுக்கும்
கனவுச் சேற்றில் கால்கள் வழக்கும்

26.01.1980

கவி: மீட்கமுடியா பாதாளத்தில் மூழ்கி, மூச்சுத் திணறி,
உறங்கிப் போய், நள்ளிரவில் விழித்துக் கொண்டேன்.
மனத்தில் ஏதோ பாட்டுச் சத்தம்.

பாறை மனங்கள் பொடிப்பொடியாகப்
பாட்டுச் சத்தம் கேட்கட்டும்
தேரை உணர்வுகள் தேர்மீதேறித்
திசைகள் எட்டும் திரியட்டும்
நீரை நிலத்தை ஆகாயத்தை
நெருப்பைக் காற்றை நெருட்டும்
கூரை வேயப் பார்க்கும் உலகக்
குறுக்குச் சுவர்கள் இடியட்டும்

யாரைக் கேட்டுப் பிறந்த துலகம்
யாருக் காக நாளைப் பொழுது
யாழுக் கேது சோக நரம்பு
வாசிக் கத்தான் கைக ஞானக்கு
மேலே தெரியும் வான விளிம்பு
விழிகள் செய்யும் மாயக் குறும்பு
நீயே உனக்கு ஞான வரம்பு
நேரே சென்று மோதித் திரும்பு
மேலை வானச் சூரியனைப்போல்
சிவக்கட் டும்உன் தனிமைப் பொழுது
காலை வரைநீ காத்திருக்காதே
உடனே கவிதை பாடத் தொடங்கு

26.01.1980

கவி: ஐந்துபுலன்கள் வழியாகவும் என்னையே நான் மெல்ல
மெல்ல இழந்து கொண்டிருக்கிறேனோ? இதயத்துக்குள்
ஓர் ஏளனச் சிரிப்பொலி. சிரித்தவள் யார்?

விழிகளுக்கும் செவிகளுக்கும் இரைபோட்டுக்

கொண்டே என்னை

விழுங்கிவிடப் பார்க்குமுலகம் - எங்கோ

வீணை இசைத்தபடி வாணி சிரிப்பதுபோல் - இதய

முலை முடுக்குகளில் ஒருநடுக்கம்

சிந்தை வழியாக ஊருருவிப்போய்

சின்னஞ்சிறிய கனவுகளுக்குச்

செந்தழல் மூட்டும் இந்தச் சிரிப்பலையைக்

காண முடியாதபடிக்கேட்க முடியாதபடி

விழிகளுக்கும் செவிகளுக்கும் இரைபோட்டுக்

கொண்டே என்னை

விழுங்கிவிடப் பார்க்குமுலகம்

மோனத் தவத்திலொரு ஞானச் சுடராய்

முளைத்து நிற்பாள்

சுடரில் நுழைய அடியெடுத்து வைத்தால்

அதிர்வில் கலைந்து விடுவாள் - அம்மா!

சுழலில் சிக்கித் திணறும் குழந்தை

நானென்று அழுது முடித்தால்

ஆதரவாய் ஒரு குரல்கொடுப்பாள் - அதன்

அர்த்தம் என்ன என்றென் அறிவு விழித்துக் கொள்ள

அடுத்த கணமே மறைந்து விடுவாள்

ஆசைக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாத உயரத்தில்
ஆனந்த லகரியாக
ஓசைவடி வம்களைந்த ஓங்கார மாயெங்கும்
சுழல்கின்ற திகிரியாக
நேசக் கரம்நீட்டி நெருங்கிவரும் அன்பர்க்கு
நிழலாக வெறுமைக்குள்ளே
முழுமை அடைகின்ற நிலவாக முடிவிலே
நான் என்ற உண்மையாக

தோற்ற மயக்கத்தில் தோணிவிட்டுப் பார்க்கும் வாணீ
காற்றிலொரு காற்சதங்கை கட்டிக்கொள் - உன்னைக்
கட்டிப் பிடித்துவந்து சதிராட வைக்குமாற்றல்
கவிதைக்கே உண்டென்று தேர்ந்துகொண்டேன்

ஆசை அறிவு ஓசை உறவென்ற
அத்தனையும் கடந்தந்த
ஆகாயத்தைப் போல்

விரியத் துடிக்கும்என் கவிதைக ளுக்குள்
விரைந்து வந்துவிடு - அங்கே
விழிகள் செவிகள் எதுவுமில்லை - நீ
வீர நடனமிடு

25.05.1985

ரசி: விரக்தியும் நம்பிக்கையும் மாறி மாறி வருகின்றன, உன் கவிதைகளில்.

கவி: வாழ்விலும் அப்படித்தான். வெறுமை; சோர்வு; எதையாவது செய்யவேண்டும் என்ற தன்முனைப்பின் வீழ்ச்சி! இந்தச் சூழலில் பிறந்த ஒரு கவிதை சொல்கிறேன். இருபத்துநாலு வயதில் இது கொஞ்சம் அதிகம்தான். வயது பார்த்தா வருகிறது விரக்தி!

உள்ளக் கதவை மெல்லத் திறந்துநான்
உற்றுப் பார்க்கிறேன்
உருத்தெரி யாமல் நான்தான் அங்கே
உதிர்ந்து கிடக்கிறேன்

தாபத் தோடு சுடரும் எந்தன்
தீபக் கனவுகள்
நடுங்கி னாலும் நடுநடு வேளை
நடனம் செய்வதால் - என்
உள்ளக் கதவை மெல்லத் திறந்துநான்
உற்றுப் பார்க்கிறேன்

காலைப் பனியின் காதற் பொழிவில்
கண்வி ழித்ததும்
கதிரவ னுடைய க்ரணங்களை யருந்தி
வளர்ந்தி ருந்ததும்
மாலையில் வண்டு மழலையில் தாய்மை
சுரந்தி ருந்ததும்
மாயையா இல்லை வாழ்க்கையா என்று
மனம்வெ தும்பிடும்

ரோஜா மலரின் இதழ்க ளாகப்
படப டக்கிறேன்

ஊதற் காற்றில் உடம்பு நடுங்க
முடங்கிக் கிடக்கிறேன் - என்

உள்ளக் கதவை மெல்லத் திறந்துநான்
உற்றுப் பார்க்கிறேன்

ஆடித் திரிந்த கால்களில் நாதம்
அள்ளித் தெறித்ததும் - ஓர்
ஆரணங் கென்னைத் தொட்டுக் கண்ணில்
ஒற்றிக் கொண்டதும் - அவள்
பாடிக் களித்த பண்களெல் லாம்என்
நெஞ்சிற் பதிந்ததும்
பாமும் கனவா பழமை நினைவா
என்ற பதைப்புடன்

உதிர்ந்து கிடக்கும் சதங்கை மணிகளாய்
ஒடுங்கிக் கிடக்கிறேன் - மனம்
அதிர்ந்த போதும் அசைவே யின்றிப்
புழுங்கித் தவிக்கிறேன் - என்

உள்ளக் கதவை மெல்லத் திறந்துநான்
உற்றுப் பார்க்கிறேன்

அருவித் துகிலை அணிந்த வண்ணம்
அமர்ந்தி ருந்ததும்
யாரோ ஒருவன் சிற்றுளி யாலே
வளைந்து நெளிந்ததும்
வருவோர் எல்லாம் வணங்கித் துதிக்க
வாழ்ந்தி ருந்ததும்
மாயையா இல்லை வாழ்க்கையா என்று
மனம்வெ தும்பிடும்

தூள்தூ ளான பாறைத் துகள்களாய்த்
துடிது டிக்கிறேன்
நாள்ஓவ் வொன்றும் நானே பலவாய்ப்
பிரிந்து தேய்கிறேன்.

அறிவில் பூத்த அரவிந் தங்களின்
நறுந்தேன் அள்ளிப் பருகிய நாட்கள்
உலகு திருத்தும் உணர்ச்சி வேகத்தில்
உன்மத்த னாகவே ஓடிய கால்கள்
அழகுப் பசியின் அசுர போதையில்
கனல்வயப் பட்டஎன் காவியப் பார்வைகள்
மெழுகாய் உருகி மெலிந்த நினைவுகள்
மீண்டும் மீண்டும் மீண்டசொர் கங்கள்
தனிமை யிருட்டில் தவித்த படியோர்
அச்சத் தாலே அதிர்ந்த நரம்புகள்
இனிய இசையில் என்னை மறந்துநான்
இதய மாகவே அலைந்த பொழுதுகள்
அணுக்க ளாகச் சிதறிச் சிதறி
அழுது முடித்த ஆயிரம் கணங்கள்
எல்லா மாகி இருந்த பிறகும்
எதுவும் முழுமை பெறாத நிலையில்

என்

உள்ளக் கதவை மெல்லத் திறந்து - நான்
உற்றுப் பார்க்கிறேன்
உருத்தெரியாமல் நான்தான் அங்கே
உதிர்ந்து கிடக்கிறேன்

10.12.1977

ரசி: இலக்கியம் இன்னும் இதமாக இருக்க வேண்டும்.

கவி: இலக்கியமா? (சிரிப்பு)

ரசி: என்ன சிரிக்கிறாய்?

உள்ளே

இருந்து கொண்டே சிரிப்ப தென்றால்

இலக்கியம் என்பார் - என்னைப்

பிளந்து கொண்டு வெளியே வந்தால்

பிச்சி என்பாரோ

சொற்களுக்குள் அடைபடாதே சூலமேந்திப் புறப்படு

அந்தி வானச் செந்தழல்போல் விழிசிவந்திடு

அர்த்த ஜாமக் காரிருள்போல் குழல்விரித்திடு

நீலம் பாய்ந்த அலைகடல்போல் வடிவெடுத்திடு

பிச்சி என்றும் பேதை என்றும் பேரெடுத்திடு

சொற்களுக்குள் அடைபடாதே சூலமேந்திப் புறப்படு

நிச்சயத்தை நிர்ணயத்தை நீஉடைத்திடு

அச்சமென்ற திரைவிலக்கி ஆர்ப்பரித்திடு

உச்சிவெய்யில் துச்சமென்று புன்னகைத்திடு

பிச்சியென்றும் பேதையென்றும் பேரெடுத்திடு

சொற்களுக்குள் அடைபடாதே சூலமேந்திப் புறப்படு

மௌனமென்ற கானகத்தில் மூண்டு விட்ட தீ
மூங்கிலோடு மோதவந்த காற்று மோகி னீ
மொழிச்சதங்கை சிதறிப்போக நடன மாடு நீ
விழிஎதற்கு வழி எதற்குன் உலகமே தனி
உன்னைப்

ப்ரதிபலிக்கக் காத்திருக்கும் சிறிய பனித்துளி
நானுன்னைப்

ப்ரதிபலிக்கக் காத்திருக்கும் சிறிய பனித்துளி

28.06.1981

ரசி: இது என்ன! இதுவரை காணாத இடமாக இருக்கிறதே!

கவி: இன்றைய புவிக்காலத்திலிருந்து பல ஆண்டுகள் முன்னேறி எதிர்காலத்துக்கு வந்துவிட்டோம். ஒதுங்கி நில். அங்கே பார்...

யாரிவன்

என்னை நோக்கி வருகின் றானே

யாரிவன்

காரிருள் போலக் கருப்பு - சின்ன

கருணைக் கீற்றும் தென்படு கின்றதே

யாரிவன்

கதிமா றாத நடையும் - நெஞ்சில்

அச்சம் விளைவிக்கும் ஆழ்ந்த மௌனமும்

நீண்ட பயணம் செய்து வந்த

களைப்பா இல்லை கவன மிகுதியா

யாரிவன்

நெருங்கி விட்டான் நிமிர்கிறேன் - அட

எத்தனை முறையிவனைச் சந்தித் துள்ளேன்

எத்தனை முறையிவன்

என்னைத் தேடி வந்துள்ளான்

என்னைக் கூட்டிச் சென்றுள்ளான்

ஒருமுறை கூடப் பேசிய தில்லை

ஊர்பேர் எதையும் கூறிய தில்லை

நானும் எதுவும் கேட்ட தில்லை
நாங்கள் பேசிக் கொண்டதே இல்லை
வருவான் பதில்பே சாமல் நானும்
தொடர்வேன் எங்கள் தோழமை அப்படி
அவனோடு சேர்ந்து கண்ட காட்சிகள்
நடந்த பாதைகள் கொண்ட கோலங்கள்
நினைவில் எதுவுமே நிற்கவில்லை
தவறு தவறு தடுமா றுகிறேன்
அடிமனத் துக்குள் புதைந்து விட்ட
சுவடுகள் மெல்ல நிழலாடு கின்றன
திறந்து பார்க்கும் துணிவுதான் இல்லை
மறந்து விட்டதாய்ப் பாசாங்கு செய்கிறேன்

ஒவ்வொரு முறையும் பாதியிலேயே
மறைந்து விடுவான் நடந்ததை யெல்லாம்
மறைத்து விடுவான் அந்த ரத்தில்
விசையிழந்து விட்ட விண்மீன் போல
விழுவேன் மீண்டும் விதியின் கருவில்
நுழைவேன் வளர்வேன் உணர்வு பெறுவேன்

அழைக்காமல் வருவான் கடமை வீரன்
இந்த முறையேனும் இவனோடு கொஞ்சம்
பேசிப் பார்க்க வேண்டும் என்னை
மீண்டும் தள்ளி விடாதே என்று
வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் ஆனால்

நிழல்மட்டும் தானே வந்திருக்கிறது
அவனை இன்னும் காணவில்லையே

அவனே வெற்று நிழல்தானோ
எனக்குள் இருந்தே வருவானோ
எப்படி அவனுடன் பேசுவது
எப்படிக் கலந்துரை யாடுவது

நச்சுப் பொய்கைக்(கு) எங்கே போவேன்
நச்சி கேதலை நினைத்துக் கொள்கிறேன்

27.10.2000

ரசி: கூற்றுவனைக் கூப்பிடுகிறாய். காளியைக் காட்டுகிறாய்.
பயமுறுத்துகிறாயே!

கவி: பயப்படாதே. த்யானத்தில் அமரப் பழகு. அச்சம்
தொலையும். ஏசுவுக்கு முன்பே வந்த மூசா நபி தெரியுமா?
மோஸஸ்! நினைத்துக் கொள். விழிகளை மூடிக்கொள்...

கொளுத்திப்பார் - உன்

விழியில் இருந்தே ஒருபொறி யெடுத்துன்

நிழலை நீயே கொளுத்திப்பார்

அழிய மறுக்கும் ஆஹா ஹாவென்(று)

அதிரச் சிரிக்கும் நெருங்கிப்பார்

தீட்டிப்பார் - உன்

விழியில் தெறிக்கும் வண்ணங் களையுள்

நிழலின் மீதே தீட்டிப்பார்

வண்ணம் வடிவம் பிரிந்து செல்லும்

முடிந்தால் மீண்டும் கூட்டிப்பார்

பாடல் மறந்த பாடகனைப்போல்

பரிதவிக்கும் மனிதா

மனமே தொலைந்த பிறகு பாடல்

எழுதுவதும் எளிதா

நிழலும் ஒளியும் ஒன்றை யொன்று

விழுங்க முடியாது

புலன்கள் உறங்கும் வேளையி லேமனம்

புலரத் தடையேது

புன்னகை யாலொரு மேடையிடு - மனம்
போயங்(கு) அமரட்டும்
கண்ணீர்த் துளிகளைக் கையிலெடு - ஜப
மாலை உருளட்டும்

த்யானத் துக்குள் நீயிருந்தால் ஒரு
தீவை அடைந்திடலாம்
த்யானம் உனக்குள் இருந்தால் கடலே
விலகி வழிவிடலாம்

18.02.2000

கவி: த்யானத்தில் இருந்து எழும்போதெல்லாம் கவிதை உதித்துக் கொண்டிருந்த காலமது.

உயிர்வீணை மீட்ட வந்தேன்
உருகத் தெரிந்த உள்ளங்கள் தோறும்
ஒருகோடி தீபங்கள் ஏற்றவந்தேன்
பருகத் துடிக்கும் செவியெங்கும் நாதப்
பரவசம் விளைவித்துப் பாடவந்தேன்

பாடவந்தேன்

ஏட்டுச் சுவடிகளில் ஏழிசையில் ஏகாந்தப்
பூட்டை உடைத்துப் புகுந்து புலனழிந்து
பாட்டுச் சவடு பதிந்த கனவுகளை
மீட்க முயன்று மிகமுயன்று யாருமே
கேட்க முடியாமல் கிளர்ந்தெழுந்த மௌனத்தின்
ஆழத்தி லேபோய் அமர்ந்து சிலையாகி
வாழத் தெரிந்துகொண்டேன்
வாழத் தெரிந்துகொண்டேன்
பாறைக்குள் தேரை பழத்துக்குள் வண்டு - மனம்
குரையடித்துச் சுழன்றாலும் மையத்தில்
வேரோடி நிற்கும் கவிதை இவைபோல
தேக மயக்கங்கள் தீர்ந்து தெளிவாகும்
யோக முனைப்பு வர ஞானத் தகப்பட்டேன்
ஞானத் தகப்பட்டேன்
நானே எனக்குப் புலப்படா நாடகத்தில்
நானான தென்ன நடுவான தென்ன - ஒளி
வானும் வளியும் வழியும் இருந்தென்ன
காணாத கண்கண்டு கொண்டதொரு காட்சியிலே
வீணாய் எதற்கு விடை

தீராத கேள்விகளில் திக்குமுகக் காடுவதால்
தானே தனக்குத் தடை
நான்பாடும் போதிங்கு நானில்லை ஆனாலும்
நானேஎன் பாட்டின் நடை

நடந்து நடந்துநான் கால்சலிக்கும் முன்பே
படகாக வந்த பரிவே - சுடரே
உயிர்வீணை மீட்டி ஒளிகாட்டி விட்டாய்
அயலில்லை நீநான் அது.

14.08.1987

ரசி: இன்னும் நிறைய எழுதினாயே?

கவி: இன்னும் உண்டு. தொலைந்தவை பல. கிடைத்தவை சில. கிடைத்தவற்றில் பாதிதான் சொல்லியிருக்கிறேன். இசைப் பாடல்கள் இருநூறுக்குமேல் ... அதுசரி, உனக்கெப்படி இதெல்லாம் தெரியும்?

ரசி: (சிரித்தபடி) நம் கூட்டுக் களியினிலே கவிதைகள் கொண்டு தருபவள் நான்தானே? அவற்றை ஏட்டில் ஏற்றி வைத்து ஏற்றம் கொள்பவன் நீ.

கவி: சமக்க முடியவில்லையே!

ரசி: நீயா சமக்கிறாய்? இதோ! இன்னொரு கவிதை! படி.

மலர் இதழ்களைப் பார்

வண்டு வந்து அமர்ந்திருந்த சுவடு தெரிகிறதா

மேகங்களைக் கேள்

நிலவு தன்னைத் தீண்டிவந்த நினைவிருக்கிறதா

சுவடுகளை நினைவுகளைச் சமக்கின்ற மனமே

மலரிதழ்களைப்பார் மேகங்களைக் கேள்

நினைவுகளால் பல கனவுகளை நெய்து பார்ப்பதும்

நிழல்களுக்கொளி கூட்டித் திரையில் படரச்செய்வதும்

சுழலும் போதும் நிற்பதைப் போல் தோற்றமளிப்பதும்

இன்மையில் இருந்தே உண்மை பிறக்கும் இனிய

மானுடம்

படைத்ததெல்லாம் பதுக்கிவைத்து

பாரம் என்று பதறுகிறாய்

கடைசியில் நீயே கனம்தாங்காமல்

கலையப் போகிறாய்

சுவடுகள் எங்கே நினைவுகள் எங்கே
சுமைகள் எங்கே எங்கே
தீபத்துக் கேதுசுமை
தெரிந்துகொண்டால் யோகநிலை

05.06.1985

ரசி: விடைபெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது.

கவி: ஏன், தூக்கம் வருகிறதா?

ரசி: தூக்கம் வரவில்லை. தூக்கம் கலைந்து எழவேண்டும், நேரமாகிவிட்டது.

கவி: அப்படியானால், இதுவரை நீ தூங்கிக் கொண்டா இருந்தாய்?

ரசி: ஆமாம்! கனவு கலையவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. என் கனவை விட்டு நீங்கிச்செல்.

கவி: உன் கனவா! என் கனவென்று தானே நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்!

ரசி: இருவர் கனவும் ஒன்றுதானே!

கவி: யார் கனவில் யாரோ?

ரசி: நீயும் நானுமாய் ... ஏகபோகமாய் ...

கனவுபோலக் கனவுபோலக் கவிதையொன்று சொல்வேன்
மனம்திறந்து வைத்திருந்தால் மலர்பொழிந்து செல்வேன்
நினைவுமூட்டம் விலகவிலக நிலாவெளிச்சம் தெரியும்
நிலாவெளிச்சம் தெரியும்போது நேற்றுவாழ்வு புரியும்

நேற்றா இல்லை சென்ற யுகமா
காற்றில் ஒருதுகில் பறந்து வந்து
முகத்தை மூடி மறைப்பது போலொரு
காதல் பார்வை எங்கி ருந்தோ
மிதந்து வந்தென் நெஞ்சில் விழுந்தது
நேற்றா இல்லை சென்ற யுகத்திலா

பார்வை பட்ட உடனே நெஞ்சில்
கவிதை ஊற்றுக் கண்தி றந்தது
நேற்றா இல்லை சென்ற யுகத்திலா

ஊற்றெடுத்த கவிதைக் குள்ளே
ஒவ்வொரு துளியிலும் விண்மீன் ஒன்று
தோன்றிச் சிரித்துத் தொலைந்து போனது
நேற்றா இல்லை சென்ற யுகத்திலா

தொலைந்து விட்ட மீன்க ளுக்குத்
தூண்டில் போட வேண்டி நெஞ்சை
வளைத்த போது வான வில்லாய்
வளைந்தெழுந்து கலைந்த தெல்லாம்
நேற்றா இல்லை சென்ற யுகத்திலா

வளைந்து கலைந்து பிரிந்து வெளியில்
அலைந்து திரிந்து நிமிர்ந்த பிறகு
நீயும் நானும் நின்றிருந் தோம் - இன்றும்
நீயும் நானுமாய் நின்றுகொண் டிருக்கிறோம்
எதிரெதிரே இல்லை அருகருகே - ஆம்
நீயும் நானுமாய் நின்றுகொண் டிருக்கிறோம்

யாரோ ஒருவர் மட்டுமே உண்டாம்
இன்னொரு வர்வெறும் நிழலாமே - வா

இருவரும்கை கோத்தவண்ணம் உலகமெங்கும் சொல்வோம்
ஒருகணத்தை நிறுத்திவைத்து வேண்டும்போது கொள்வோம்
இமைவிளிம்பில் ஒருதுளிக்குள் அமர்ந்துகொள்ள முடியும்
இதழ்வரைக்கும் உருண்டுசென்று சிதறும்போது விடியும்

அதுவரைக்கும் .... அதுவரைக்கும் ....
கனவுபோலக் கனவுபோலக் கவிதையொன்று சொல்வோம்
களவுபோன பிறவியொன்றில் கண்விழித்துக் கொள்வோம்

04.11.2000

கவிதைகளின் முதல்வரிகள் :
அகரவரிசை

அ

1. அன்று வந்ததும்	48
2. அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அநுமனை	97
3. அனுபவங்கள் எல்லாம்	110
4. அவனுக்காகக் கொஞ்சம் அழக்கூடாதா	133

ஆ

5. ஆசையில் அலைந்து கெட்டேன்	144
6. ஆலயத்தின் வாசலிலே	47

இ

7. இதுதான் சமயம்	21
8. இந்தக்கட்டைக்குள்	53
9. இருட்டை முறுக்கிப் பிழிந்து	130
10. இரைதேடும் பறவைகள்	207
11. இலக்கியம் ஒன்று படைத்துவிடு	127
12. இல்லத்தில் இருந்தா எழுதுகிறேன்	181

உ

13. உறங்கும் வேளை இல்லை	57
14. உள்ளே உள்ளே ஒருபுள்ளி	176
15. உயரப்பற	188
16. உனக்கொரு சிலை	206
17. உள்ளக் கதவை மெல்லத் திறந்து	232
18. உள்ளேஇருந்து கொண்டே	235
19. உயிர்வீணை மீட்ட வந்தேன்	242

உள

20. ஊற்றா யினவாறு	147
21. ஊசி வாணம் போலவே	221

எ

22. என் சொற்களுக்குள் ஏறிக்கொள்	18
23. எனக்காக எத்தனை ரதங்கள்	26
24. எழுதுகோல் என்எதிரே	30
25. என் நிழலே	38
26. எழுந்து சிரிக்கிறாயா	40
27. என்கவிதை எந்நாளும் பயன்படாது	101
28. என்னென்ன சேதிகள்	114
29. எங்கோ உடைந்த மேகம்	116
30. என்னைச் சுற்றி என்னென்ன காட்சிகள்	120
31. எத்தனை மேகம்	199
32. என்னை எனக்கே ஆர்ப்பணிக்க	208
33. எந்தக் கணத்தில்	218

ஒ

34. ஒரு வெள்ளைப் பசுவை	43
35. ஒளிதந் தெரியும்	83
36. ஒளிக்கீற்றை நூறாகப் பிளந்து	112
37. ஒளித்துகள் ஒன்றுபோதும்	118
38. ஒருதிரி போதும்	174
39. ஒரே ஒருநொடி	33

ஓ

40. ஓடும் நதியின் ஒவ்வொரு துளியும்	210
------------------------------------	-----

க

41. கனவினிலே நானின்று	66
42. கம்பன் வந்து கதவை இடிக்கிறான்	86
43. கரவொலிகள் ஓய்ந்துவிடும்	89
44. கவிதை வரும் நேரம்	92
45. கவிதையென்று பெயரில்	94
46. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில்	179
47. கடிதம் எழுதும் வழக்கமில்லை	180
48. கற்பனை இரவு விடியவில்லை	223
49. கனவுபோலக் கனவுபோல	246

கா

50. காரிருளாய்	29
51. காத்துக்கொரு பாட்டு	99
52. காற்றைப் பருகி	104
53. காலைப் பொழுதின் கரகோஷங்கள்	109
54. காடே கனலாய்	140
55. காமம் இனிது	197
56. காலத் திரையில் (குருமந்திரம்)	148

கொ

57. கொளுத்திப்பார்	240
--------------------	-----

ச

58. சரியில்லை தவறுமில்லை	196
59. சம்பளத்தைக் கூட்டிக்கொடு	69

சி

60. சிலநேரம் உறக்கத்தில்	71
61. சிரிக்கவொரு பாடல்	64

சு		
62.	சுருதி முதலாகி	136
செ		
63.	செக்கரு வானம்	122
64.	செம்மறி ஆடுகளே	102
சோ		
65.	சோகத்தில் இழைகின்ற இசை	84
66.	சோகத்தில் கூட	77
67.	சோதிப் பிழம்பே	27
த		
68.	தடம் புரண்டன சொற்கள்	91
69.	தனக்குத் தானே	50
தீ		
70.	திரும்பிப் பார்க்கத் துணிவில்லை	185
தீ		
71.	தீப்பிழம்பைக் கையிலள்ளி	39
72.	தீமலை	139
தெ		
73.	தென்திசையில் இருந்து	131
தொ		
74.	தொடுவானம் தீண்டினேன்	125
தோ		
75.	தோள்தந்தேன் சாய்ந்து கொள்ள	79
ந		
76.	நதிகளிலே சலங்கையொலி	63
77.	நட்சத்திரங்கள் நகரும்போது	212

78.	நந்தன் வந்து விட்டேன்	214
79.	நல்ல கவிதைக்கு நடையழகு	194
80.	நலம்பெற வேண்டுமென் நண்பன்	170

நா

81.	நான் எழுப்பும் ஓசைதான்	225
82.	நான் மட்டுமா	128
83.	நாதமய மானஅருட் சோதியே	191

நீ

84.	நிழலும் நிழலும்	73
85.	நிலவுக்கு வரவு சொல்ல	142

நீ

86.	நீண்டுகொண்டே போகிறது நிழல்	75
-----	----------------------------	----

நெ

87.	நெஞ்சம் இருக்குது	202
-----	-------------------	-----

ப

88.	பரஞ்சோதியிலே	183
89.	பனித்துளியா கனக்கிறது	178

பா

90.	பாறை மனங்கள் பொடிப்பொடியாக	229
-----	----------------------------	-----

பு

91.	புதுப்புது ஓலகம்	135
92.	புதுமணப் பெண்போல்	81
93.	புதைப்பதா எரிப்பதா	31
94.	புல்லுக்கு நாட்டியம்	123

பூ

95.	பூமத்ய ரேகையென்றால்	95
-----	---------------------	----

பே		
96.	பேயாமே பூத மாமே	37
பொ		
97.	பொடிதூவிக் கிடக்கிறது	107
ம		
98.	மயிலுக்குப் போர்வை	35
99.	மனமெங்கும் சலனம்	216
100.	மலர் இதழ்களைப் பார்	244
101.	மகுடத்திற்குப் பொன்தந்தேன்	45
102.	மலர்கீட்டம் கேட்கிறேனா	59
103.	மண்குளிரப் பொழிந்தமழை	106
104.	மந்திரச் சொற்களிலே	200
ம்		
105.	மீட்க முடியா பாதாளத்தில்	227
மு		
106.	முகிலுரித்த நார்மின்னல்	24
107.	முருங்கை மரத்தில்	204
யா		
108.	யாரிவன்	237
109.	யாரோ ஒருவர்	55
வா		
110.	வானத்துல பொங்கப்பாளை	23
111.	வானில் நிலாமிதக்கும்	52
112.	வார்த்தைக ளாலொரு மஞ்சம்	61
113.	வானத்துல தான்என் வயலிருக்கு	113
114.	வானத்து மேகங்களே	115
115.	வார்த்தைகளால் ஓர் உலகம் படைத்தேன்	219

வி

116. விரல்கள் மீட்டாத வீணை	124
117. விழிகளுக்கும் செவிகளுக்கும்	230

வெ

118. வெள்ளிநிலா பூச்சுடி	42
119. வெள்ளைச் சேலை	87
120. வெறிகொண்டு விட்டேன்	189

கவிமாமணி கே. ரவி கவிஞர்கள் வியக்கும் கவிஞர். சொற்சிக்கனமும், பொருளாழமும், ஓசை நயமும், மனித நேயமும் அவரது சிறப்புகள். தனது “வானவில் பண்பாட்டு மையம்” என்னும் அமைப்பின் மூலம் வருடாவருடம் பாரதி விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறார். புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞர். இசையமைப்பாளர். சொற்பொழிவாளர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல அரிய நூல்கள் எழுதி வருபவர். உயர்ந்த பண்பாளர்.

திரிசக்தி பதிப்பகம்